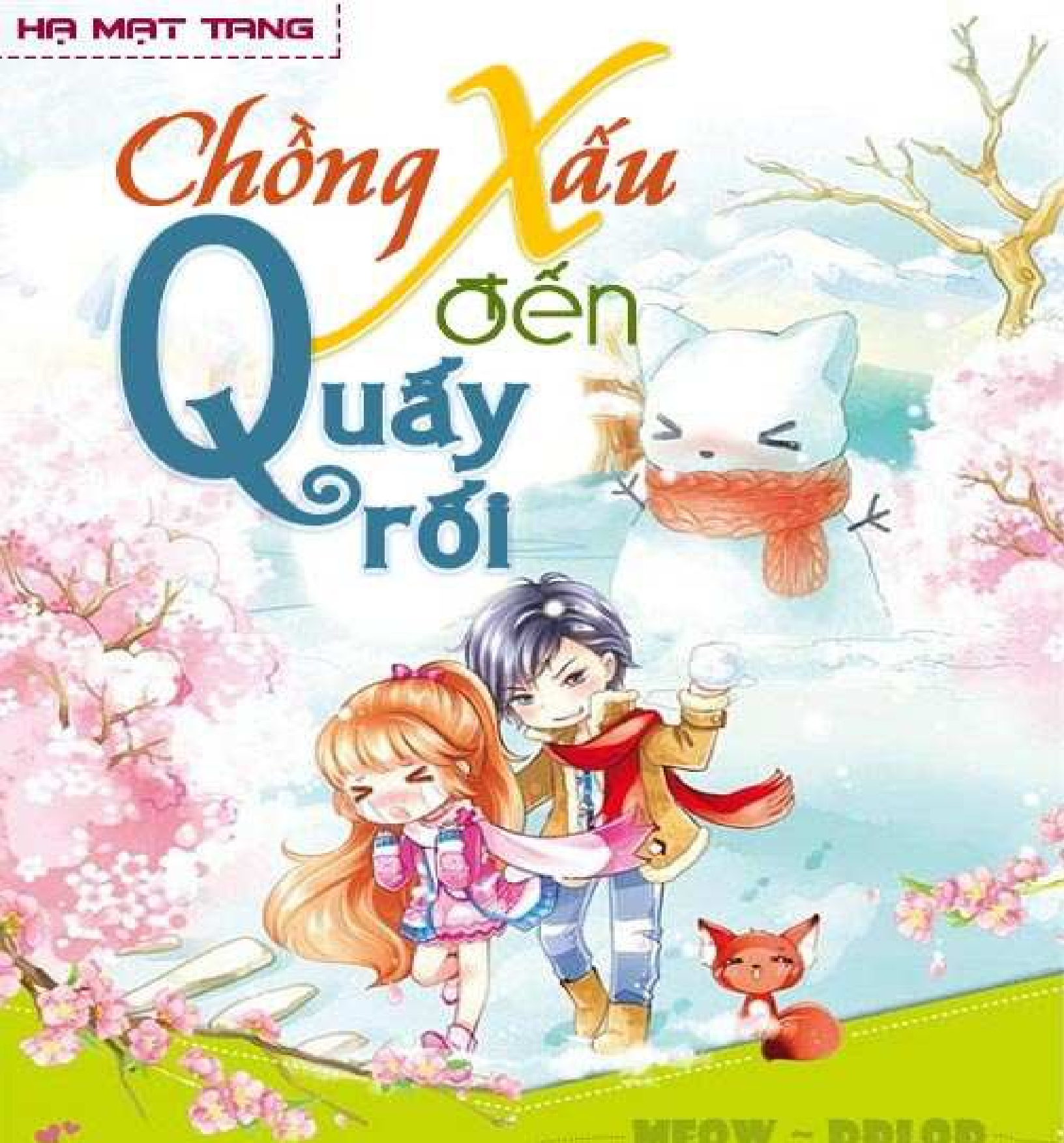

Chồng Xấu đến Quấy rối

MEOW - BDLQD

Editor: phuonganh

Truyện được đăng tại www.diendanlequydon.com

CHỒNG XẤU ĐẾN QUÁY RỒI

Tác giả: Hạ Mạt Tang

Convert: ngọcquynh

Edit : phuonganh

Beta: bangthan87

Ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giới thiệu:

Đóa hoa vừa xấu hổ, vừa tươi đẹp, yêu kiều, khiến người hận không thể hái mang về nhà;

Cây to cường tráng, vừa lạnh lùng, vừa kiêu ngạo, khiến người ngày ngày chỉ muốn áp ủ!

Bảy năm trước, Sở Dục Nghiêu mười bảy tuổi không cẩn thận bị phụ nữ bỏ thuốc,

Núp ở bên trong xe giấy giữa cùng dục vọng thì không biết từ nơi nào có một cô gái ngốc xuất hiện,

Chẳng những ngu ngốc đuổi không đi, còn ở lại nói chuyện lớn nhỏ lúc anh bị lửa dục đốt khó nhin.

Rủ rĩ rù rì giống như con chim sẻ. Tiếng kêu này làm cho lý trí của anh hoàn toàn biến mất,

Một lần nổi giận, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp kéo người ta vào trong xe thể thao,

Cô phải hiểu là đàn ông nói cút chính là cút đi, nếu không kết quả sẽ là, bị anh ăn tươi nuốt sống!

Năm ấy, Hà Văn Tĩnh mười tám tuổi, chính là chị hai nổi tiếng trong xã hội đen,

Thích nhất buông lời nói mình ho ba tiếng, sấm sét vang dội; chân giẫm ba cái, toàn bộ thế giới sẽ bị động đất.

Nhưng vị chị hai này, bởi vì bị đàn em chuốc say, thế nhưng lại học người ta chơi tình một đêm,

Cuối cùng còn tặng kèm con trai làm quà tặng, làm hại chị hai như cô trở thành bà mẹ độc thân.

Bảy năm sau, cô chỉ vì xả tức, mà đi phá ông chủ thích sạch sẽ kia

Nói láo tuyên bố anh ta bội tình bạc nghĩa, làm thế nào cũng không nghĩ đến, cuộc náo loạn này

Lại làm hại cô bị ông chủ yêu sạch sẽ kéo vào lễ đường, cuối cùng còn phát hiện,

Thì ra vị tình một đêm trên xe kia, chính là anh!

Mở đầu

Cô tên Hà Văn Tĩnh, cha từng là thầy giáo dạy tiếng Trung , cực kỳ đẹp trai! Mẹ từng là y tá ở một bệnh viện nào đó, cực kỳ xinh đẹp!

Cho đến một ngày, khi cô – một sinh mệnh nhỏ bé ra đời thì ở trong phòng sinh cha cô xúc động lần đầu tiên ôm cô thì luôn miệng không ngớt lời: "Con gái bảo bối của cha có dáng vẻ vừa ngọt vừa đáng yêu, sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành cô gái xinh đẹp tuyệt thế, vì để cho con gái của cha tương lai có thể càng trở nên xinh đẹp người gặp người thích, cha sẽ đặt tên con là Văn Tĩnh, dịu dàng im lặng, âm áp đáng yêu." Cứ như vậy,cô bắt đầu cuộc sống tuổi thơ hạnh phúc vui vẻ của mình.

Nhưng khi cô mười tuổi thì cha vì tai nạn xe cộ mà không may qua đời, mẹ ở nhà xác khóc đến rồi tinh rồi mù, chưa tới hai năm cũng đi về theo cha. Kết quả, cô liền bị ném cho người thân duy nhất, cũng chính là bà ngoại của cô.

Bà ngoại vừa điếc lại vừa câm, chỉ biết giặt quần áo, nấu cơm, mười hai tuổi Hà Văn Tĩnh đã bị đám con trai hàng xóm hư hỏng xung quanh dạy cho hư rồi. Cho nên cô học trốn học, học hút thuốc lá, dần dần còn trở thành một người thích đánh nhau gây chuyện, trở thành đứa trẻ hư hỏng, cuối cùng phải vào trại cải tạo.

Đúng vậy! Cô thừa nhận chính mình thật xin lỗi ba chữ Hà Văn Tĩnh này,cô không xứng với cái tên mà năm ấy cha có lòng tốt đặt cho mình.

Nhưng cô cũng không muốn, chính là giống với câu nói kia ...nói thế nào nhỉ? Oh, đúng rồi, người trong giang hồ, không thể tự chủ! Sau khi bà ngoại qua đời, vì có thể sống được tốt hơn, cô bắt đầu dĩ dấn vào quá nhiều thói xấu, chỉ vì không muốn bị người khác bắt nạt.

Cho nên, cô chưa bao giờ phủ nhận ông trời sẽ trừng phạt mình, nhưng ông trời dù có dùng phương pháp trừng phạt nào, cũng không nên dùng loại phương pháp tàn nhẫn này chứ? Lúc này cô đang ngồi ở trong một chiếc xe thể thao màu trắng, trước mắt là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi trần trụi nửa người trên, quần áo của anh và quần áo của cô dây dưa nhau bừa bộn ném ở một bên.

Cô không nhìn được khẽ rên một tiếng, lúc này mới phát hiện thế nhưng chính mình cũng trần trụi nửa người trên, ông trời! Xảy ra chuyện gì? Cô cố gắng nhắm mắt lại hồi tưởng, những việc xảy ra vào tối ngày hôm qua giống như đoạn phim xông vào trong đầu cô.

Cùng mấy bạn học ăn mừng sinh nhật, mọi người uống rất nhiều rượu, say rượu rồi cô liền mang theo men say về nhà, kết quả trên đường. , đúng rồi! Nguyên nhân chính là xuất hiện ở chỗ này, trên đường đột nhiên bị một bóng đen kéo lấy cổ tay, lúc ấy cô say khướt căn bản không biết xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng là cướp bóc, ngay đúng lúc cô la to, người nọ đột nhiên đè ngã cô, không nói lời nào liền bắt đầu động tay động chân khắp người cô, sau đó tất cả hình ảnh mịt mờ như dờn sông lấp biển tràn vào tâm trí cô.

"Không." Cô khàn giọng thét chói tai, dù cô vừa xấu xa, vừa đáng ghét, vừa nghịch ngợm nhưng tuyệt đối sẽ không phóng túng thân thể của mình. Nhưng cái tên chết tiệt đang ngủ say trước mắt này, sau khi chiếm đoạt cô xong, lại còn dám yên tâm thoải mái mà ngủ như vậy?

Tóc của anh rối loạn thành một đoàn, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, ghê tởm nhất chính là trên cánh tay của anh còn treo áo lót kéo xuống từ trên người cô, gần như không có chút nghĩ ngợi gì, Hà Văn Tĩnh giáng một quyền thật mạnh vào trên đầu tên kia.

"Thằng khốn, cậu đứng lên cho tôi, này. này." Cô vừa tức vừa giận vừa thô bạo nhéo lỗ tai đối phương, "Mau nói cho lão nương, thành thực khai báo, tối hôm qua cậu làm chuyện thương thiên hại lý gì với lão nương rồi hả ?"

Tiếng gào thét của cô cộng thêm động tác thô bạo, rốt cuộc cũng làm thiếu niên đang ngủ say tỉnh lại, anh mở hai mắt mông lung ra, thấy bộ dáng Hà Văn Tĩnh lúc này mà hoảng hồn.

Nhất thời thiếu niên bị bộ dáng của cô làm sợ hết hồn, bộ dáng của cô gái trước mắt này thật là đáng sợ, đáng giận hơn là, tay của cô còn dùng lực nhéo lấy lỗ tai của anh.

"Tên khốn, cậu rốt cuộc có chịu dậy hay không?" Hà Văn Tĩnh cực kỳ tức giận vừa cắn vừa cào anh.

Sắc trời dần sáng, đầu hẻm thỉnh thoảng có bóng người đi lại, nhìn cả người mình nhếch nhác, cô vội vàng cầm áo lót và quần áo lên loạn xạ mặc vào người.

"Cái tên khốn kiếp, đồ lưu manh, đáng đáp lịch sự nhưng không ngờ lại là một tên cầm thú, cư nhiên, lại có thể ngay cả loại chuyện bản thủ hạ lưu này cũng làm được." Cô vừa mặc quần áo vừa mắng, mà thiếu niên bị cô đánh hung ác từ đầu đến cuối vẫn nghiêm mặt, căm tức nhìn cô.

"Đồ bà chằn, cô đánh đã đủ chưa?" Thiếu niên bị đánh không hiểu ra sao cả.

"Cậu còn dám gọi tôi là bà chằn?"

Hà Văn Tĩnh tức giận vừa mãnh liệt mặc quần áo vừa dùng chân đá anh, "Cái tên bại hoại này, ban ngày ban mặt công khai cường bạo cô gái nhà lành, tôi muốn đi báo cảnh sát kiện cậu, tôi nhất định phải làm cho cậu ngồi tù."

Thiếu niên bị đá đến cửa sổ xe bên kia tức giận nhìn cô, gương mặt cô còn đáng sợ hơn so với mong khi, cô gái này hình như cùng bằng tuổi anh, khuôn mặt thay đổi đủ mọi màu sắc giống như một bảng màu, "Sao tôi thế nào cũng không thấy trên người cô có một chút xiu dáng vẻ đài hoàng?"

"Cậu còn dám nói." Rốt cuộc, Hà Văn Tĩnh cũng mặc quần áo tử tế xong, tức giận nhào tới trên người anh dùng sức đấm, đánh mãnh liệt, hơn nữa còn dùng cả tay chân vừa cào vừa cắn, "Đánh chết mi cái tên dê tiện này, bắt đầu từ hôm nay bà sẽ vì dân trừ hại. . ."

"Đủ rồi! Đây. Tôi nói đủ rồi. Đây là một cuộc hiểu lầm, tôi cũng không muốn cường bạo cô, tôi chỉ là bị người ta hạ độc, này. Đủ rồi, đừng đánh nữa."

Anh nhếch nhác che đầu của mình tránh trái tránh phải.

Còn muốn tiếp tục hành hung đánh người, nhưng Hà Văn Tĩnh thấy bên ngoài xe, người càng tới càng nhiều, nơi này cũng có rất nhiều người là hàng xóm của cô, nếu như bị người khác phát hiện cô và một người con trai xa lạ ngủ ở bên trong xe, ông trời. Ông cụ bên kia không phải bác Phúc sao? Bà thím bên kia không phải là bà tám nổi danh khắp vùng này sao, chuyện này nếu như bị bọn họ truyền ra ngoài, như vậy Hà Văn Tĩnh cô về sau làm sao có mặt mũi sống ở chỗ này nữa?

Hung hăng trừng mắt liếc tên khốn bị mình đánh nhếch nhác không chịu nổi, Hà Văn Tĩnh mê mẩn nắm áo khoác của mình che lên trên đầu rồi vội vàng nhảy ra ngoài xe.

"Tên đáng chết này, từ nay về sau đừng để cho tôi phải nhìn thấy cậu nữa, nếu không tôi liền gặp một lần đánh một lần!" Một hơi gào xong, cô còn dùng lực mà đá cửa xe của anh một cước, thừa dịp lúc mọi người không chú ý, cô che đầu liền sai bước chạy đi.

Bị bỏ lại bên trong xe một mình, thiếu niên hung tợn nhìn chằm chằm hình dáng đang bỏ

chạy như kẻ trộm, trên đời này tại sao có thể có cô gái không có hình tượng không có khí chất con gái như thế này?

Thật đáng chết! Tất cả đều do Lạc Ny Á xấu xa, cứ nhiên nghĩ ra loại ý tưởng gạo nấu thành cơm quái quỷ này, hơn nữa còn len lén hạ xuân dược vào trong đồ uống của anh.

Nếu không phải anh chạy trốn mau, sợ rằng sáng sớm hôm nay anh tỉnh lại là ở trên giường Lạc Ny Á. Nhưng mà, chuyện xảy ra trước mắt hình như cũng không tốt hơn chỗ nào, mới vừa nghĩ đến cô gái cả người đều lộ vẻ hung dữ, miệng còn nói đầy lời ô uế lúc nãy, anh không khỏi nổi da gà lên.

Trời ơi! Tôi hôm qua anh thật cùng cô gái kia. Ầy ầy? Gặp quỷ! Anh không nhịn được khề nguyên rửa, vẻ mặt mang theo vài phần chán ghét, nhớ lại lúc đó cũng không hề vui sướng gì, anh đột nhiên có một loại cảm giác ghét bỏ. Đang lúc tâm phiền ý loạn , chỗ cạnh tài xế đột nhiên xuất hiện một cái vòng tay vỏ sò anh chưa từng thấy qua, anh đưa tay nắm vòng tay trong lòng bàn tay mình, bên trong vỏ sò trắng nõn còn có mấy viên trân châu giá rẻ, vòng tay này, chẳng lẽ là của bà chằn kia sao?

[Chương 1](#) || [Chương 2](#)
[Chương 3](#) || [Chương 4](#)
[Chương 5](#) || [Chương 6](#)
[Chương 7](#) || [Chương 8](#)
[Chương 9](#)

Chương 1

Bảy năm sau, sáng sớm, ánh mặt trời từ chân trời dần dần lên cao, chiếu ánh sáng vàng óng ả, ấm áp đến tất cả các góc.

Hà Văn Tĩnh mặc một bộ đồng phục làm việc màu xanh dương, đầu đội nón cỏ, trong tay còn cầm một cái vòi nước plastic không ngừng phun nước ra phía ngoài, cô vừa ngâm nga bài hát, vừa chăm chỉ cần cù tưới bồn hoa trồng trước cửa khách sạn .

Nói đến khách sạn Đông Phương to lớn này thật đúng là hào hoa làm cho người ta chắc lưỡi hít hà, không những lắp đặt thiết bị thật tốt giống như hoàng cung, còn có hơn cả ngàn phòng khách lớn nhỏ xa hoa, còn ở trung tâm Đài Bắc tắc tắc vàng sở hữu một cái công viên nhỏ, sân cỏ xanh mượt bát ngát và vườn hoa tươi đẹp mê người.

Lúc này, từ bên trong cửa kính xoay tròn của khách sạn hào hoa, hơn mười cô gái trẻ tuổi vóc dáng cao gầy mặc sườn xám màu đỏ đi ra.

"Oa! Có chuyện gì vậy?" Hà Văn Tĩnh giơ vòi nước lên tò mò rướn cổ hết nhìn đông tới nhìn tây, "Tiểu Nhã, khách sạn xảy ra sự kiện trọng đại gì sao?" Cô hỏi một cô gái tiếp tân mình tương đối quen thuộc trong đó. <http://diendanlequydon.com>

Đối phương thần bí đưa tay che bên má của mình nháy nháy mắt với cô, nói nhỏ: "Chị không biết sao? Cháu trai của ông chủ lớn khách sạn chúng ta, cũng chính là tập đoàn châu Á Sở thị, đã được phân làm CEO, hôm nay sẽ tới nơi này tiếp nhận chức vụ."

Hà Văn Tĩnh nhú mày nhún nhún vai, "CEO? Nghe ra lai lịch có vẻ rất lớn." Một tháng trước cô tới khách sạn Đông Phương nộp đơn làm chuyên gia làm vườn, chỉ biết là khách sạn này chiếm diện tích rộng hơn nửa tiền tài quyền thế hết sức hùng hậu, về phần những thứ khác, cô hoàn toàn không biết.

"Đó là đương nhiên! Chị Văn Tĩnh , chị biết không? Nghe nói vị CEO sắp nhậm chức cũng là ông chủ tương lai của chúng ta năm nay mới hai mươi lăm tuổi, ba năm trước đây tốt nghiệp hệ quản lý khách sạn ở đại học California nước Mỹ, không chỉ có trình độ học vấn cao, tiền tài quyền thế đầy đủ, còn là một người đẹp trai khiến người khác chảy nước miếng nha."

"Thật là đáng mong đợi, qua một hồi là có thể nhìn thấy bạch mã hoàng tử trong lòng mình rồi, tiểu Nhã, mình phát hiện mình bắt đầu có chút khẩn trương ." Một cô gái tóc dài khác chấp tay trước ngực, rất khoa trương làm ra một động tác si tình của cô gái ngốc, Hà Văn Tĩnh không nhịn được rung mình một cái, phụ nữ trong tình yêu quả nhiên đáng sợ.

"Không biết CEO tương lai của chúng ta có thích kiểu cô gái đầy đặn hay không?"

"Làm trò ..., hiện tại thịnh hành những cô gái mảnh mai có khí chất."

"Châu Mỹ, đừng cậy vào việc mình mảnh mai hơn người khác mà khinh thường người ta đầy đặn, tôi tin tưởng ánh mắt CEO tương lai của chúng ta nhất định sẽ không giống những người đàn ông nông cạn khác."

"Hừ! Đầy đặn, A San, cô không phải đầy đặn mà là mập mạp có được không?" Trong lúc nhất thời, hai mỹ nữ bởi vì vấn đề dáng người mà xảy ra một cuộc cãi vã không nhỏ, Tiểu Nhã ở bên giúp đỡ khuyên can, mà một cô tiếp tân khác cùng đứng chung lại đang cố gắng sửa sang lại dung nhan.

Hà Văn Tĩnh không nhịn được cầm vòi nước lên tránh thật xa, đám phụ nữ này nhất định điên rồi, chỉ là một người đàn ông, lại có thể khiến các cô trở thành bộ dạng không có tôn nghiêm đức hạnh này.

Người quản lý nghe thấy bên này rối loạn, nên gầm lên một tiếng như sấm, trong nháy mắt liền chặn đứng rối loạn, ngay sau đó, 20 cô gái tiếp tân nổi tiếng xinh đẹp mỹ lệ đứng ngay ngăn trật tự thành hai hàng.

"Người đang tưới hoa bên kia" Đang lúc Hà Văn Tĩnh xem náo nhiệt , người quản lý quát to một tiếng, cô sợ hết hồn, sau đó rất kỳ quái mà dùng ngón tay chỉ chóp mũi mình, "Tôi?"

"Không sai, chính là cô, tránh sang một bên cho tôi, đừng đứng ở nơi đó làm chướng mắt."

"Nhưng tôi còn chưa tưới nước xong, những cây hoa này hôm qua mới vừa được mang tới đây trồng, nhất định phải bảo đảm cho chúng có đầy đủ nước khoáng dinh dưỡng, nếu không chúng sẽ không sống được, hơn nữa bây giờ thời tiết nóng như vậy, nếu như thời gian tưới nước lui lại, chờ lúc mặt trời lại lên cao một chút thì những cái cây này sẽ bị bỏng chết. .

...."

"Này, cô có biết cái gì gọi là phục tùng mệnh lệnh của cấp trên hay không?" Đối phương có chút không bình tĩnh, tức giận trừng cô, đồng thời hướng nơi xa vẫy vẫy tay, "Muốn tưới nước thì tránh ra một chút, tốt nhất đừng ảnh hưởng đến chúng tôi nghênh đón cấp trên mới nhậm chức hôm nay." Hà Văn Tĩnh tức giận trợn mắt nhìn người quản lý một cái, thụt lùi về phía sau mấy bước, cô cũng chẳng muốn đi đến gần loại náo nhiệt này.

Đi làm kiếm tiền, nuôi sống gia đình là mục tiêu duy nhất trong cuộc sống hiện tại của cô, nếu như vào mấy năm trước có người dám dùng loại thái độ này cùng cô nói chuyện, cô sẽ không nói hai lời, cầm dao chém sạch cả nhà tên đó.

Xa xa, tiếng còi xe hơi càng ngày càng gần, mọi người đều ngẩng đầu chờ đợi, thậm chí còn có cô gái khần trương không ngừng nuốt nước miếng. Hà Văn Tĩnh lui qua một bên vừa biếng nhác ngâm nga bài hát vừa tưới hoa, mấy cô gái này nhất định là đã xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình, nên cả ngày mơ ước mình có thể gả vào nhà giàu có làm phu nhân.

Trên đời này nào có nhiều cô bé lọ lem có thể gặp được hoàng tử như vậy? Loại gặp gỡ bất ngờ chim sẻ hóa phượng hoàng này nếu như ngày ngày xảy ra, thì những thiên kim tiểu thư kia chẳng phải là sẽ khóc chết sao?

Đúng lúc này, một chiếc xe 6 cửa đen nhánh bóng loáng từ xa tiến tới, khi xe chạy đến cửa chính khách sạn thì chậm rãi ngừng lại, hai người vệ sĩ mặc áo đen dẫn đầu đi ra từ bên trong xe, một người vệ sĩ trong đó còn nhanh tay lẹ mắt mở một cửa xe khác ra.

Mọi người đều ngừng thở, xuất hiện đầu tiên trước mắt mọi người chính là một đôi giày da hàng hiệu đen bóng, tiếp đến là đôi chân thon dài, sau một phút, một người con trai trẻ tuổi mặc tây trang màu trắng bạc, đeo kính đen bước xuống từ trên xe.

Chỉ nghe thấy hiện trường phát ra một hồi tiếng hít khí rõ ràng, ánh mắt các cô gái tiếp tân nóng bỏng gắt gao nhìn chăm chú vào chàng trai trẻ tuổi còn cao quý hơn hoàng tử này. Anh ưu nhã lấy mắt kính đang đeo xuống, trong nháy mắt, ngũ quan tuấn mỹ xuất hiện ở trước mặt mọi người, anh mím chặt môi mỏng quyến rũ, ánh mắt sắc bén mà thâm trầm, vóc người cao lớn rắn rỏi đủ để làm người mẫu nam chuyên nghiệp xuất sắc nhất, người con trai này vừa xuất hiện, thật sự khiến cho toàn bộ mọi người không một ai không trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Hà Văn Tĩnh đang tưới hoa cũng rướn cổ đi theo tham gia náo nhiệt, khó trách mấy cô

gái này ai cũng phải trang điểm cho mình thật xinh đẹp lộng lẫy, người con trai này quả thật đẹp trai đến khiến cho người khác nước miếng chảy ròng.

Ah? Là vật gì đang kéo ống quần của cô? Cô vội vàng cúi đầu, oa! Thì ra là chú cún cưng Josephine của khách hàng người Mỹ vào ở khách sạn ba ngày trước, con cún này là loài Saint-Bernard, hình như rất ưa thích tới nơi này chơi đùa một mình, hơn nữa chuyện thường hay làm chính là cắn ống quần của cô để cho cô chơi đùa cùng nó.

"Josephine, tránh ra một chút, hiện tại chị rất bận, đợi lúc chị rảnh rồi sẽ chơi với em có được không?" Cô liều mạng muốn né tránh chú chó nhiệt tình với cô, cho nên thân thể càng không ngừng nhích tới nhích lui.

"A. Trời ơi!" Đúng lúc này, tiếng kinh hô của các mỹ nữ truyền tới bên tai. Hả? Đã xảy ra chuyện gì?

Vừa cảm vòi nước vừa muốn né tránh hàm răng Josephine lôi kéo, Hà Văn Tĩnh tò mò ngẩng đầu lên, thật là không thấy không sao vừa thấy đã giật mình, bởi vì mới vừa né tránh miệng rộng của Josephine tập kích, nên không cẩn thận để vòi nước phun vào đầu chàng trai trẻ tuổi đẹp trai mới vừa từ bên trong xe đi ra!

Ngay lập tức, Hà Văn Tĩnh bị dọa sợ, vội vàng thu hồi vòi nước lại, nhưng Josephine còn chưa dừng cắn ống quần của cô, vẫn chặt chẽ quấn lấy cô, cô vừa giãy giụa vừa vùng vẫy, vòi nước vốn đã thu về lại lơ đãng phun vào đầu anh đẹp trai kia lần nữa.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Cuối cùng cũng tránh được Josephine bướng bỉnh, Hà Văn Tĩnh áy náy một hơi vọt tới trước mặt anh đẹp trai bị xối nước tóc đã ướt hết cúi đầu mãnh liệt xin lỗi. Cố tình vòi nước của cô lúc này còn không có nề nếp phun nước chung quanh, khiến người trẻ tuổi đẹp trai vốn đã bị xối nước đến bị thấm lại nhận thêm mấy vệt nước.

"Thiếu gia, cậu không sao chứ?" Vệ sĩ đứng cạnh anh đẹp trai gặp tình hình này, sắc mặt hết sức khó coi, bọn họ cùng nhau vọt tới trước mặt của Hà Văn Tĩnh không khách khí giựt lấy vòi nước trong tay cô.

"Này, cô gái điên này không có mắt sao?" Vệ sĩ hầm hầm khiển trách.

"Thật xin lỗi, tôi không cố ý." Vòi nước bị cướp đi, hai cánh tay cũng bị hai vệ sĩ

cao lớn rất không khách khí kéo lên , Hà Văn Tĩnh nhìn về phía mọi người cầu cứu, "Làm ơn, tôi tuyệt đối không có ý vũ nhục thiếu gia của các anh."

Sở Dục Nghiêu bị nước gội ướt tóc, không vui nhú chặt chân mày, vẻ mặt chán ghét chịu đựng giọt nước lạnh lẽo xuyên thấu qua quần áo tiếp xúc với làn da; nhìn lại mình ,góc quần Tây bị một chút nước đọng vấy bẩn, còn có giày da vốn được lau sáng rõ lại thiếu đi một phần ánh sáng, vài vết bẩn xuất hiện làm anh tức khắc nhú đôi lông mày anh tuấn, trong mắt lóe lên ánh sáng đáng sợ.

Mấy vệ sĩ đứng bên cạnh đều bị vẻ mặt của cậu chủ dọa sợ, mấy người đồng thời móc ra khăn tay trắng nõn, cùng nhau lau cho người đàn ông anh tuấn bị nước bắn trúng. Tất cả mọi người bị một màn trước mắt này dọa sợ ngây người, nhất là Hà Văn Tĩnh, cô không thể tin vào mắt mình.

Trên thế giới này tại sao có thể có loại đàn ông này, chỉ là bắn vào người anh vài giọt nước, hơn nữa nước còn rất sạch sẽ là hệ thống cung cấp nước uống, anh ta có cần phải bày ra bộ dáng như bị độc khuẩn ngàn năm tập kích không? Người này căn bản là có khuynh hướng thích sạch sẽ cực cao.

Mấy người vệ sĩ bên cạnh càng khoa trương hơn, lau xong quần áo rồi lại lau giày da, cho đến khi anh được người chăm sóc rực rỡ hắt lên, mới đưa tấm mắt lạnh lẽo chuyển dời đến người gây ra họa, cũng chính là Hà Văn Tĩnh.

Đồng phục màu xanh dương rộng thùng thình bao bọc lấy vóc người trên dưới 165 centimet không nhìn rõ dáng người, trên đầu cô đội cái nón cỏ hết sức khó coi, nhìn qua tổng thể, như người nhà quê mới từ nông thôn chạy tới.

"Này, các anh nhẹ một chút ..., nắm cánh tay của tôi thật là đau!" Bị trở thành tù phạm Hà Văn Tĩnh cố gắng giãy giụa, "Vị tiên sinh này, cho dù tôi mới vừa không cẩn thận dung vôi nước hắt lên người anh, nhưng người có mắt đều nhìn ra được tôi căn bản cũng không phải là cố ý,hành động bây giờ của anh gọi là gì ? Bắt cóc? Bắt chẹt ? Hay là muốn đánh tôi?" Hà Văn Tĩnh thật là sắp bị tức chết rồi, người này thật có bản lĩnh làm ra chuyện khiến người khác kinh ngạc.

Anh nên cảm ơn cô đã bỏ ác theo thiện, nếu đổi thành tính khí trước kia của cô, trên cằm của người đàn ông tuấn tú trước mắt này nhất định sẽ nhiều hơn hai vết thương.

Nhú chân mày, Sở Dục Nghiêu lạnh lùng nhìn cô gái không ngừng giãy giụa kêu gào

trước mắt, "Cô là nhân viên ở đây?" Giọng nói của anh có từ tính xuyên thấu, dễ nghe làm người ta mê muội.

Hà Văn Tĩnh nghe âm thanh từ tính của anh cả người run lên như điện giật, nuốt nước miếng một cái, miễn cưỡng gật đầu một cái, "Như thế nào? Có gì chỉ giáo?"

Sở Dực Nghiêu mở ra khoe môi khêu gợi cười lạnh, giống như đang nhìn đồ bỏ đi thân nhiên nhìn cô một cái, ngay sau đó, thu hồi ánh mắt hướng cửa chính khách sạn đi tới, đi ngang qua bên người cô thì buông xuống một câu hung dữ: "Bắt đầu từ ngày mai, cô có thể không tới đây đi làm nữa."

"Cái gì? Anh đuổi việc tôi?" Cô tức giận đến toàn thân phát run, "Nhưng tôi mới vừa tới nơi này làm việc một tháng mà thôi."

"Như vậy tôi thông báo cho bà cô bất hạnh này một tiếng." Sở Dực Nghiêu lạnh lùng xoay người mặt không thay đổi nhìn cô, "Cô ngay cả tiền lương tháng này cũng không thể lĩnh." Nói xong, anh bước qua mọi người đang tùm tùm xung quanh, trực tiếp đi về phía cửa chính khách sạn.

"Tại sao có thể như vậy? Anh đứng lại đó cho tôi! Đây. Anh lại dám gọi tôi là bà cô?" Hà Văn Tĩnh bị tức đến giờ chân, trên đời này tại sao có thể có loại đàn ông xấu xa đến cực điểm thế này chứ, cô cũng chỉ là không cẩn thận hắt vào người anh vài giọt nước, chuyện như vậy bất luận xảy ra ở chỗ nào đều không coi là tội không thể tha chứ?

Nhưng cô lại rơi vào kết quả bị thảm bị đuổi việc, càng làm cho cô tức giận là, cô rõ ràng mới hai mươi sáu tuổi mà thôi, lại bị người gần bằng tuổi mình gọi là bà cô.

Công lý ở chỗ nào? Công lý ở chỗ nào hả?

"Thụy Khải!"

"Hà Thụy Khải!" Hà Văn Tĩnh không có hình tượng ngồi ở nhà, bên trong phòng khách lộn xộn, trong miệng ngậm bút bi, trong tay nắm tờ báo, đôi chân trơn bóng còn gác lên trên bàn thủy tinh lắc trái lắc phải.

Kêu một hồi lâu, không thấy đáp lại, cô không nhịn được lấy bút bi trong miệng ra rướn cổ hướng phòng ngủ hô, "Hà Thụy Khải, đừng nói với mẹ là con đang thai, mau đi ra cho mẹ.

."

"Mẹ, mềng nhĩ của con sắp bị mẹ phá vỡ rồi." Một lúc sau, một cậu bé mặc áo màu trắng cùng quần yếm jean màu xanh dương, vôi vàng từ trong phòng ngủ chạy đến, còn vừa chạy vừa tự móc dây.

"Táo bón hả, gọi con lâu như vậy mới ra ngoài?" Hà Văn Tĩnh dùng chân đạp mông nhỏ của con trai một cái, "Trong túi xách của mẹ có tiền lẻ, xuống cửa hàng tiện lợi lầu dưới mua hai chai bia đi, với lại thuận tiện mua chút thịt bò khô nữa, tối hôm nay mẹ con mình ăn bữa ngon mừng mẹ rút cuộc lại thất nghiệp."

Bé trai không đồng ý nhíu chân mày, "Mẹ, sau khi người ta tìm được công việc mới có thể phung phí ăn mừng, nhưng bây giờ mẹ đang thất nghiệp, đây không phải việc tốt để ăn mừng."

"Thằng quỷ nhỏ, con thì biết cái gì?" Cô cuộn tờ báo trong tay lại, không khách khí gõ lên cái trán của con trai, "Chẳng lẽ con chưa từng nghe qua câu nói kia ư, việc cũ không qua thì việc mới không đến, mất phần công việc này, rất nhanh sẽ có phần công việc tiếp theo tốt hơn chờ đợi mẹ, cho nên mẹ đương nhiên muốn phung phí ăn mừng một phen."

Cô đưa tay đẩy con trai, "Nhanh đi nhanh đi, nếu không một lát con tới sẽ không kịp, nhìn xem sáu giờ rồi rồi." Hà Thụy Khải liên tiếp bị đẩy đi ngẩng mặt lên, mắt to long lanh nhìn mẹ, "Thật muốn mua bia sao?"

"Đương nhiên muốn mua, nếu như tiệc chúc mừng không có bia, còn có thể gọi là tiệc chúc mừng sao?"

"Nhưng chú Lý ở cửa hàng tiện lợi nói, con là một đứa trẻ chưa trưởng thành, chú còn nói nếu con còn thường xuyên giúp mẹ mua bia, chính mình cũng sẽ bị hại biến thành kẻ nghiện rượu bại hoại."

"Cái gì?" Nghe đến đó, Hà Văn Tĩnh tức giận nhéo lỗ tai non nớt của con trai, "Con lại còn nói mẹ của mình là kẻ nghiện rượu?" Đứa trẻ chết tiệt này thật là đáng đánh đòn.

"Ai nha!" Hà Thụy Khải nhe răng trợn mắt kêu đau, "Con nào có nói mẹ là kẻ nghiện rượu đâu... người nói mẹ là kẻ nghiện rượu là chú Lý của cửa hàng tiện lợi. Mẹ, đau, đau! Mau buông lỗ tai con ra."

"Lý Đại Nguru đáng chết này, lại dám nói xấu ở sau lưng lão nương ta?" Hà Văn Tĩnh híp mắt lại bày ra một bộ dáng mầu dạ xoa, "Con đi nói cho Lý Đại Nguru đó, nếu như hấn lại nói mẹ con là sâu rọu mẹ liền đập cái cửa hàng tiện lợi của hấn!"

"Nhưng cửa hàng tiện lợi của chú Lý rất lớn, mẹ xác định mẹ có thể đập tan cửa hàng tiện lợi của chú Lý sao?" Hà Thụy Khải vừa xoa lỗ tai đau nhức vừa hoài nghi nhìn chăm chăm mẹ mình.

"Đứa con chết tiệt, con lại dám xem thường mẹ?" Hà Văn Tĩnh chống eo, gương cằm, "Biết mẹ con trước kia làm gì không?" Cô bắt chợt đưa khuôn mặt tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con trai, "Là chị hai nổi danh! Bang Thanh Long bang Bạch Hổ, tất cả anh em đều phải nghe mẹ chỉ huy, chỉ cần mẹ ho khan ba tiếng, sấm sét sẽ vang dội; chỉ cần mẹ giậm chân một cái, trái đất sẽ chấn động, con có thể đi ra ngoài tùy tiện hỏi thăm biệt danh của Hà Văn Tĩnh, người nào thấy mẹ không phải cung cung kính kính cúi người gật đầu liên tục." Đang nói hùng hồn Hà Văn Tĩnh thấy con trai đột nhiên uốn éo đi qua, mặc quần áo phim hoạt hình dép lê hình chú chó lép bẹp lép bẹp đi tới chỗ túi xách của cô lục mấy tờ tiền giấy.

"Thụy Khải, con muốn làm gì?"

"Đi cửa hàng tiện lợi mua bia cho mẹ." Cậu bé tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

"Này, nhưng mẹ còn chưa nói xong."

"Ầm!" Cánh cửa nặng nề khép lại trước mặt Hà Văn Tĩnh, cô không nhận được lộ ra một vẻ mặt kinh khủng về phía cánh cửa, đứa trẻ đáng chết thật là không có lễ phép, người ta chỉ là muốn nhớ lại cảnh tượng quá khứ đã từng trải qua mà thôi, mỗi lần đều như vậy, chưa nghe được ba câu đã phui mông bỏ chạy lấy người.

Thật không biết tính tình con trai bảo bối của cô rốt cuộc được di truyền từ tên khốn kiếp nào? Nhớ lại bảy năm trước, thật là đoạn ký ức thảm thiết nhất trong cuộc đời cô, một buổi tối, cô bởi vì đi uống rượu cùng mấy bạn học, không ngờ sau khi tỉnh lại lại phát hiện mình hồ đồ xảy ra quan hệ với một người đàn ông xa lạ.

Vốn tưởng rằng sau đó sẽ thiên hạ thái bình, nhưng không ngờ sự kiện ngoài ý muốn lần đó lại làm cho cô bất hạnh trúng thưởng, thời điểm cô biết được mình mang thai, Thụy Khải

đã ở trong bụng của cô được ba tháng, bởi vì liên quan đến thể chất của cô, bác sĩ nói cho cô biết, nếu như phá thai có lẽ từ đó về sau sẽ không thể mang thai nữa.

Tin tức này đối với cô mà nói chính là một sấm sét giữa trời quang, mà bạn trai lui tới tròn hai năm với cô - Trương Tử Duy cũng ở thời điểm này nói chia tay cô, lý do chính là cô bị người khác làm lớn bụng, hơn nữa ngay cả ba của đứa bé cũng không biết là ai.

Được rồi! Cô không trách anh ta, dù sao cũng không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được sự thật bạn gái của mình bị người khác làm lớn bụng.

Bởi vì đứa bé tồn tại, một lần nữa cô nghiêm chỉnh với bản thân mình, sau khi suy nghĩ, cô quyết định chấm dứt cuộc sống trước kia, sống cuộc sống mới, một mình sinh con, nuôi dưỡng đứa trẻ lớn lên. Nhưng, một cô gái không nơi nương tựa muốn tự sinh dưỡng đứa bé quả thực là lời nói vô căn cứ, cô đi tìm công việc, bởi vì trình độ học vấn của cô thấp, lại là phụ nữ có thai, không một công ty nào chịu thuê cô. Đứa nhỏ trong bụng cô lớn lên từng ngày, nhưng ngay cả chi phí để sinh con cô cũng không có.

Bất đắc dĩ, cô đi tìm các anh em lặn lội cùng nhau trước kia giúp một tay, lại phát hiện tất cả bọn họ bởi vì một cuộc đánh nhau có dùng vũ khí mà bị bắt vào phòng giam. Không có nơi nào để về, cô định kết thúc sinh mạng của mình thì gặp được ân nhân cứu mạng - một bà lão tốt bụng.

Bà là một bà lão tốt bụng không có con cái, cả ngày nhặt giấy vụn để sống. Sau khi tự sát không thành mà được cứu, bà giống như mẹ ruột của cô bắt đầu chăm sóc cuộc sống và ăn uống hàng ngày của cô.

Những năm gần đây, nếu như không có bà giúp cô chăm sóc Thụy Khải, hai mẹ con cô có thể đã gặp Diêm La Vương từ bảy năm trước rồi.

Vì báo đáp bà, cô rời khỏi cuộc sống lưu manh trước kia, thề quyết chí phấn đấu, nỗ lực hướng về phía trước, tìm một phần công việc nghiêm túc để nuôi sống gia đình, và cô cũng đã làm được. Nhưng không biết là cô xui xẻo hay là có chuyện gì xảy ra, mỗi một phần công việc cô đều không làm được lâu, cho đến nay, phần công tác cô làm được lâu nhất là làm việc ở trong một cửa hàng tiện lợi, làm trong năm tháng.

Nhưng sau đó, có mấy tên côn đồ xuất hiện ở cửa hàng tiện lợi, cả ngày gây chuyện, ăn không uống không. Nhất thời, tinh thần trọng nghĩa của cô bộc phát, ra mặt dạy dỗ mấy tên côn đồ không biết trời cao đất rộng kia. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vì vậy mà ông chủ cửa

hàng tiện lợi sa thải cô, lý do là vì lúc cô dạy dỗ bọn chúng đã đập bể đồ đạc nhiều gấp mấy chục lần mấy tên côn đồ kia ăn không uống không.

Thế giới này thật không có công lý, chẳng qua cho tới bây giờ, cô cũng không bị thất bại cản trở. Một phần công tác bị mất, cô lập tức tìm kiếm công việc tiếp theo, nhưng thật không ngờ, cô trăm cay nghìn đắng, thật khó khăn mới tìm được phần công việc làm vườn này, thế nhưng, bởi vì người đàn ông thích sạch sẽ kia xuất hiện mà cô bị mất việc.

Không sai! Sau khi cô đắc tội cái tên thích sạch sẽ đó, cô đã nhận được lệnh đuổi việc của bộ phận nhân sự. Chẳng những mất đi công việc, ngay cả nửa xu tiền công cũng không được lĩnh, cô thề, nếu có một ngày cô gặp lại cái tên thích sạch sẽ đó, cô nhất định sẽ thưởng cho hắn một quả đấm.

Nhìn hình treo trên vách tường, cô và con trai Hà Thụy Khải thân mật ôm nhau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy nụ cười khả ái. Đứa bé xinh đẹp mang đến cho cô không ít vui vẻ và hạnh phúc, vào giờ phút này, cô cảm thấy thật may mắn khi bảy năm trước mình tự sát không thành.

Con trai là sinh mạng cũng là tất cả của cô. Cho dù không có ba nhưng cô tin tưởng, con trai vẫn sẽ lớn lên rất tốt.

Sau khi chị gái sinh đôi của anh - Sở Dục Hàm kết hôn, chồng của cô – An Phái Nam giống như âm hồn bất tán, cả ngày giấu chị gái thân yêu của anh ở nhà không cho phép chị ấy ra ngoài.

Ngay cả người em trai như anh muốn gặp chị một lần cũng khó, họ An kia sẽ tìm mọi cách ngăn cản, giống như sợ bảo bối của mình sẽ bị anh lừa về nhà mất.

Sớm biết như vậy, ban đầu anh nên giơ tay phản đối hôn sự này, chỉ là họ An kia cũng không dùng đầu óc suy nghĩ một chút, anh và Hàm Hàm cùng nhau lớn lên trong bụng mẹ, tình cảm chị em hai mươi mấy năm chẳng lẽ là giả sao? Chỉ bằng chút ít mưu đồ kia cũng muốn phá hỏng tình cảm chị em của bọn anh, An Phái Nam thật đúng là ngây thơ.

Mới vừa tan ca, Sở Dục Nghiêu lái chiếc xe thể thao của mình trên đường phố đông nghịt người, gần đây Hàm Hàm nôn oẹ ngày càng kịch liệt. Nghe chị ấy nói ở trong điện thoại rằng, hiện tại, mỗi ngày chị ấy phải ói hai ba mươi lần, làm cho anh lo lắng muốn chết, chỉ sợ tên An Phái Nam kia chăm sóc tâm can bảo bối của anh không tốt.

Xe đi đến trước cửa một cửa hàng tiện lợi, anh bỗng nhiên dừng xe lại, mấy ngày trước nghe ông nội nói Hàm Hàm gần đây đặc biệt thích ăn ô mai, đúng lúc, lát nữa anh sẽ tới nhà họ An thăm chị ấy, mua mấy túi cho chị ấy cũng tốt. Đang mãi suy nghĩ, anh đã xuống xe, đi vào trong cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng này diện tích không lớn, nhưng bên trong lại rực rỡ muôn màu, đầy đủ các loại mặt hàng. Đứng ở trước quầy thu tiền là một người đàn ông trung niên cao lớn, đeo kính.

"Hoan nghênh quý khách." Đối phương vừa sắp xếp tiền vừa chào hỏi anh, anh không nói gì, đi thẳng vào bên trong cửa hàng tiện lợi, bắt đầu tìm kiếm giá hàng bán ô mai Hàm Hàm thích ăn.

Lúc này, một bóng dáng thấp bé từ bên ngoài cửa hàng tiện lợi đi vào, ngay sau đó, một đôi tay nhỏ bé non nớt đặt lên trên quầy.

"Chú Lý, cho cháu một gói thịt bò khô." Giọng nói non nớt làm Sở Dục Nghiêu đang chọn ô mai không nhìn được khẽ nghiêng đầu, chỉ thấy một cậu bé đáng yêu mặc quần yếm jean đang cố hết sức nhón chân lên, nói đâu ra đấy.

Nhìn kỹ mới phát hiện, dáng vẻ cậu bé thật là đáng yêu, mắt to đen láy, lông mi vừa dày vừa dài, khuôn miệng xinh xắn, môi hồng khả ái, đứa nhỏ này thật là xinh đẹp dọa người, nếu như cậu bé tham gia thi tuyển ngôi sao nhỏ tuổi, không biết sẽ làm bao nhiêu đạo diễn yêu thích.

Anh nhìn không được lắc đầu cười cười, mình lại để ý đến một đứa bé, xoay người, anh tiếp tục đi chọn ô mai.

"Thụy Khải, có phải là mẹ cháu lại bảo cháu tới mua bia không?"

Cậu bé gật đầu, "Mẹ nói là mẹ bị thất nghiệp, cho nên phải mua bia để ăn mừng." Nói xong, bé chạy đến khu bán bia, lấy hai lon bia trên giá hàng thấp nhất rồi chạy đến quầy thu ngân, nhón cao chân đem bia đặt lên trên quầy để cho chú Lý giúp bé cho bia vào túi.

Lý Đại Ngưu vừa đưa cho bé thịt bò khô vừa vắn lông mày bày tỏ bất mãn, "Mẹ cháu rớt cuộc là đang làm cái quỷ gì, thất nghiệp cũng muốn ăn mừng?"

"Mẹ nói việc cũ không qua việc mới không đến."

"Cho nên mẹ cháu để cho con trai của mình đi mua bia? Chẳng lẽ cháu không nói cho mẹ cháu biết rằng thường thường tiếp xúc rượu thuốc lá sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với sức khỏe của trẻ nhỏ?" Thật không biết cái cô Hà Văn Tĩnh kia rốt cuộc dạy đứa trẻ như thế nào, "Trở về nói cho mẹ cháu biết, muốn mua bia rượu thì tự mình đi mua, nếu như là cháu, cửa hàng tiện lợi của chú sẽ không bán."

Hà Thụy Khải vắn chân mày, bĩu môi, "Nhưng mẹ nói, nếu như chú dám không bán, mẹ cháu sẽ đi xuống đập tiệm của chú!"

"Cái gì?" Lý Đại Ngu bắt măn khẽ hô một tiếng: " Chính miệng mẹ cháu nói?"

Hà Thụy Khải ngoan ngoãn gật đầu, "Mẹ cháu còn nói, mẹ trước kia là chị hai xã hội đen, quét sạch bang Thanh Long và bang Bạch Hổ, những người đó thấy mẹ cháu đều phải gật đầu cúi người chào, mẹ nói mẹ ho khan một tiếng, sấm sét vang dội; dặm chân một cái sẽ làm thế giới rung chuyển, mẹ còn nói."

Sở Dực Nghiêu đang cầm ô mai đứng bên cạnh khi nghe đến đó, cũng không nhịn được mà bật cười, cậu bé này thật đúng là quá phô trương, lại có thể nói giỡn đến trình độ này.

Về mặt Lý Đại Ngu bắt đắc dĩ, "Mẹ cháu quả thật đúng là làm hại đứa trẻ chưa trưởng thành, thậm chí những lời này cũng nói ra được, cũng không dùng đầu suy nghĩ một chút, bây giờ bên ngoài trị an kém như vậy, trời cũng sắp tối rồi còn để cho cháu - một đứa bé chạy đến đây mua cái này cái kia giúp mình, cũng không sợ cháu bị người xấu lừa đi."

Sở Dực Nghiêu cầm lên mấy túi ô mai đi tới quầy thu tiền, "Bao nhiêu tiền?"

"A, xin lỗi." Lý Đại Ngu đem mã vạch của túi ô quét mấy lần ở máy quét, "Của anh tổng cộng 175 đồng!"

Sở Dực Nghiêu từ trong túi quần lấy ra bóp da, lấy ra một tờ tiền tri giá lớn một ngàn đồng đưa cho Lý Đại Ngu, Lý Đại Ngu thu tiền, sau đó lại đem tiền lẻ trả lại anh.

Sở Dực Nghiêu tiện tay đem tiền bỏ vào trong bóp da, lúc này đột nhiên từ trên người anh truyền đến chuông điện thoại di động, vội vàng đem bóp da nhét vào túi quần, đưa tay vào trong túi lấy điện thoại di động ra nghe.

"Em là Dục Nghiêu. Đúng vậy, lát nữa em sẽ qua thăm chị, chị ngoan ngoãn ở nhà đợi em...khoảng mười phút nữa em sẽ đến, bây giờ em phải lái xe không thể nói chuyện với chị, mười phút nữa gặp lại." Nói xong cầm túi ô mai lên đi ra cửa hàng tiện lợi, hoàn toàn không chú ý tới bởi vì anh mới vừa nóng lòng nghe điện thoại, bóp da chưa có hoàn toàn nhét vào trong túi quần mà rơi xuống đất.

Hà Thụy Khải tò mò nghiêng đầu nhìn bóng lưng của anh, chú này rất đẹp trai nha. Hả? Đây là cái gì? Ánh mắt của Hà Thụy Khải đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất có một cái bóp da màu đen, đây không phải là bóp da của chú đẹp trai lúc nãy sao? Làm sao lại rơi trên mặt đất? Cậu bé vội vàng ngồi xổm xuống, thân thể nhỏ nhỏ nhặt bóp da lên, sau đó lớn tiếng gào thét đuổi theo ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

"Chú, chú."

"Thụy Khải, cháu làm gì thế?" Lý Đại Nguru nhìn thấy bé đột nhiên chạy đi, không yên tâm vội vàng cất giọng hỏi, nhưng Thụy Khải không trả lời.

Thụy Khải cầm bóp da thở hồng hộc chạy đến bên cạnh xe Sở Dục Nghiêu , ngăn lại Sở Dục Nghiêu đang chuẩn bị lên xe, tiến lên đem bóp da đưa tới trước mắt Sở Dục Nghiêu, "Chú, bóp da của chú bị rơi."

Sở Dục Nghiêu nhìn bóp da của mình ở trong tay cậu bé không khỏi sửng sò, ngay sau đó, anh cười nhận lấy bóp da, anh thật đúng là sơ ý, ngay cả bóp da rớt lúc nào cũng không biết. Đem bóp da nhét vào túi quần sau, giơ tay lên cưng chiều xoa xoa đầu Hà Thụy Khải, khích lệ nói: "Ng ngoan, cảm ơn cháu nha, chú mời cháu ăn kem có được không?"

Anh cẩn thận quan sát bé trai khả ái trước mắt này. Đúng là một cậu bé xinh xắn, một đôi mắt to đen nhánh, sáng trong, tràn đầy vẻ vô tư của trẻ thơ, khuôn mặt nhỏ bé hồng hào nở nụ cười xấu hổ, làm cho lòng của anh không tự chủ được nổi lên cảm xúc thương yêu.

Hà Thụy Khải lắc đầu một cái, "Không cần, mẹ nói không thể tùy tiện nhận quà tặng của người khác, chú, hẹn gặp lại." Cậu bé rất có lễ phép, nói hẹn gặp lại với Sở Dục Nghiêu, sau đó xoay người chạy về phía cửa hàng tiện lợi.

Sở Dục Nghiêu cảm thấy mình rất kỳ quái, nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ kia, anh nghĩ, không biết vì sao, cậu bé này cho anh một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Chương 2:

"Bà, bà yên tâm, bác sĩ đã nói bà chỉ bị bệnh nhẹ thôi, huống chi một khi đã lớn tuổi, thân thể sẽ trở nên suy yếu, cho nên bà không được suy nghĩ lung tung, biết không?" Bên trong phòng bệnh, Hà Văn Tĩnh tự tay dứt từng miếng từng miếng cháo thịt nạc chính mình nấu cho một bà lão đã có nhiều nếp nhăn trên khuôn mặt, "Nào, ngoan, bà ăn hết bát cháo này đi."

"Văn Tĩnh, cháu không cần ngày nào cũng tới bệnh viện chăm sóc bà, cháu không phải đã tìm được việc rồi sao? Mấy ngày nay, cả ngày ở đây chăm sóc bà, nếu như bị ông chủ đuổi việc sẽ không tốt."

"Không sao đâu..., bà, ông chủ của cháu là người rất tốt, cháu nói với anh ấy là bà ngã bệnh, cho nên anh ấy không nói hai lời lập tức cho cháu nghỉ cả một tháng." Hà Văn Tĩnh không muốn cho bà biết mình bây giờ đã thất nghiệp, tránh không để cho bà vì mình mà lo lắng.

Một tuần trước, sau khi bà đi chợ mua thức ăn không cẩn thận té xịu, được người đi đường tốt bụng đưa đến bệnh viện. Bác sĩ nói bà bị bệnh tim, tình huống rất nguy hiểm, phải nằm viện quan sát đồng thời cũng không thể bị kích thích.

"Bà nội, ăn cháo xong rồi, bà ăn táo đi." Hà Thụy Khải hết sức khéo léo cầm trái táo mình vừa mới gọt xong đưa đến bên giường của bà.

"Ngaoan!" Bà lão thương yêu xoa đầu Thụy Khải, "Văn Tĩnh, bác sĩ nói bà còn bao lâu nữa mới có thể xuất viện?"

"Bà, bác sĩ nói bà phải điều dưỡng thân thể thật khỏe mạnh, cho nên việc xuất viện phải để cho bác sĩ xem xét, đến khi biết chính xác thời gian được xuất viện, cháu lập tức đón bà về nhà được không?"

"Nhưng mà tiền thuốc rất cao." Bà lão lo lắng nhìn Văn Tĩnh.

"Không sao, những việc này cứ giao cho cháu là được rồi." Cô an ủi bà, gạt lại tóc, "Bà nội, ăn táo, đây là Thụy Khải nhà chúng ta tự tay gọt cho bà, cho nên bà nhất định phải ăn hết nha?"

Bà lão giống như nghe lời đứa bé nói cầm quả táo lên chậm rãi ăn hết, một lúc sau, bà nằm ở trên giường, từ từ ngủ thiếp đi, Hà Văn Tĩnh cẩn thận lấy chăn đắp kín cho bà, sau đó im lặng dặt tay con trai ra khỏi phòng bệnh.

Vừa đi đến ngoài cửa, đã nhìn thấy bác sĩ trưởng điều trị cho bà chậm rãi đi tới bên này, cô khẽ mỉm cười, "Bác sĩ Trương, anh khỏe chứ!"

"Cô Hà, vừa đúng lúc, tôi có chuyện muốn nói với cô." Bác sĩ trưởng kéo cô qua một bên, "Trong thời gian quan sát bệnh tình của bà, chúng tôi phát hiện trái tim của bà 50% là có tình trạng tắc mạch máu, nếu như không làm phẫu thuật sớm, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Cái gì? Anh nói là phẫu thuật?" Hà Văn Tĩnh không nhận được khẽ cao giọng nói .

"Chúng tôi đã suy tính đến vấn đề tuổi tác của bà, nhưng nếu như không mau làm phẫu thuật, chúng tôi không chắc chắn lần sau nếu bà phát bệnh còn có thể cứu được hay không. . . ."

"Không thể nào, việc này không thể nào! Bà vẫn luôn khỏe mạnh, không thể nào cứ như vậy mà rời đi nhân gian."

"Cô Hà, chúng tôi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, tôi biết bà không có người thân nào, chỉ có cô là người duy nhất chăm sóc bà, nếu như muốn làm ca phẫu thuật này, chi phí cho phẫu thuật cũng tương đối cao."

"Chi phí làm phẫu thuật khoảng bao nhiêu?"

"Tính sơ qua, toàn bộ chi phí cho phẫu thuật cũng cần khoảng ba trăm vạn."

"Ba. Ba trăm vạn?" Nghe đến số tiền này, đối với Hà Văn Tĩnh quả thật giống như tiếng bom nổ.

" Cô Hà, cô hãy suy nghĩ thật kỹ, tôi hi vọng cô có thể sớm cho tôi câu trả lời chắc chắn." Bác sĩ vỗ vỗ vai cô, sau đó xoay người rời đi.

"Mẹ!" Hà Thụy Khải từ đầu đến cuối chưa nói câu nào không nhận được kéo cánh tay của cô, "Chú bác sĩ nói bà nội rất nhanh sẽ qua đời có phải không?"

"Sẽ không!" Hà Văn Tĩnh nhanh chóng lắc đầu một cái, " Bà là người tốt nhất trong thế giới này, bà sẽ không chết ." Đầu óc cô rối loạn, 'ba trăm vạn', khoản tiền này đối với cô mà nói thật sự là quá lớn, hơn nữa, trước mắt cô vẫn còn đang thất nghiệp, trong khoảng thời gian ngắn cô có thể đi đâu lấy ba trăm vạn làm chi phí phẫu thuật?

Bởi vì bà bệnh nên cô đã đem tất cả tích góp trong mấy năm nay tiêu xài gần hết, hiện tại lại cần đến ba trăm vạn, coi như cô có đi bán mình cũng không đáng ba trăm vạn.

Dắt tay con trai, tâm tình Hà Văn Tĩnh cực kém đi qua hành lang dài của bệnh viện.

"Mẹ, bên kia là chú rất đẹp trai mà con biết nha!" Hà Văn Tĩnh đang phiền loạn suy nghĩ đột nhiên bị con trai cắt đứt, theo tay nhỏ bé của con trai chỉ, chỉ thấy trước cửa khoa phụ sản, có một người đàn ông đẹp trai, vóc dáng cao lớn đang ngồi.

Anh mặc áo sơ mi màu trắng bạc, quần tây, nhìn tổng thể, khiến cho người ta cảm thấy một loại sạch sẽ không thể nói thành lời. Nhìn kỹ, khi thấy gương mặt người đó, lại chính là người đàn ông thích sạch sẽ vô tình trước mặt mọi người làm cho cô mất việc kia!

Sau khi nhìn thấy khuôn mặt đó, Hà Văn Tĩnh tức giận nhưng cũng không đi tới đánh anh ta, cô nheo nheo trông mắt hết sức ác ý đi tới trước cửa khoa phụ sản.

"Tôi nói, anh đẹp trai này, nhìn qua tại sao lại quen mắt như vậy, thì ra là ông chủ yếu sạch sẽ của tôi nha." Cô ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, xuất hiện trước mặt Sở Dực Nghiêu, hơn nữa còn ôm ngực ra oai, bày ra dáng vẻ khiêu khích, mắt liếc về phía trước cửa khoa phụ sản, khóe miệng lộ ra nụ cười mỉa mai. "Ông chủ, anh ngồi ở trước cửa khoa phụ sản, không phải là làm cho cô gái nào lớn bụng tới đây phá thai chứ?"

Sở Dực Nghiêu khẽ nâng mắt lên, đứng ở trước mặt anh là cô gái trẻ có mái tóc dài, khuôn mặt cô không tệ, da trắng nõn, ngũ quan cân đối, nhất là đôi mắt kia, to mà sáng ngời, đôi môi đẹp đẽ vẫn còn toát ra chút châm chọc, anh khẽ chau mày, trong đầu đang cố gắng tìm kiếm gương mặt này .

"Tên thích sạch sẽ kia, không phải là anh không biết tôi chứ?" Hà Văn Tĩnh bực bội đưa khuôn mặt của mình tiến tới trước mặt anh, "Tôi chỉ không cẩn thận phun một ít nước vào

người anh, anh lại lợi dụng quyền thế của mình sa thải tôi, làm ông chủ thì giỏi lắm sao? Ông chủ lớn mà lại không để ý đến cảm thụ của người khác tùy tiện lợi dụng việc công báo thù riêng sao?"

Sở Dực Nghiêu trầm giọng nói, "Cô, là người ở trước cửa khách sạn, obasan *?" Không thể nào! Cô gái đó tại sao có thể có khuôn mặt trẻ như vậy? Chẳng lẽ cô ở đây là để làm phẫu thuật chỉnh hình? Trong trí nhớ của anh bà cô kia đáng vẻ thật nhếch nhác, nhưng trước mắt anh, cô gái này đáng đáp thật tinh xảo đáng yêu.

(*obasan: trong tiếng Nhật là bác, bà cô)

"Obasan" nghe ba chữ ấy, Hà Văn Tĩnh càng thêm tức giận, "Trên thực tế tôi cảm thấy tuổi của tôi đã già có thể làm bà nội của anh được rồi, nếu như anh hiểu lễ phép, đến đây." Cô đưa tay kéo con trai của mình đến trước mặt Sở Dực Nghiêu, "Đây là con trai tôi, gọi chú đi!"

"Chú!" Hà Thụy Khải thật biết điều lập tức gọi một tiếng.

"Đứa trẻ ngốc, mẹ đang nói anh ta phải gọi con là chú", con trai cô sao lại ngốc như vậy.

Hà Thụy Khải có chút hơi khó hiểu chớp chớp đôi mắt to, "Nhưng mà mẹ."

Nét mặt Sở Dực Nghiêu cũng hiện lên chút kinh ngạc, bé trai khả ái trước mắt này không phải là cậu bé anh đã từng gặp mặt một lần không lâu trước đây ở cửa hàng tiện lợi kia sao? Chẳng lẽ cậu bé là con trai của cô gái này? Không thể nào, đứa bé thiên chân đáng yêu như vậy sao có thể là con trai của cô gái đánh đá, ngang ngược này chứ?

"Con trai, con biết không? Chính tên khốn này đã làm hại mẹ con thất nghiệp ở nhà sống bằng tiền dành dụm, mẹ cho con biết nha, người này không chỉ xấu tính, lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa còn là một tên siêu cấp bại hoại. Nếu như sau này đi trên đường không cẩn thận nhìn thấy hắn, nhớ nhất định phải cầm cục đá nhỏ ném cái mông của hắn, còn phải dùng súng nước phun vào mặt hắn, ngoài ra mẹ cũng không để ý con ở trên xe hắn đốt pháo."

"Cô dùng phương pháp này giáo dục con trai sao?" Sở Dực Nghiêu có chút không tán thành, nhìn chằm chằm Hà Văn Tĩnh.

"Như thế nào?" Cô tức giận, giương cằm, "Dù sao cũng hơn anh, cái đồ nguy quân tử (đạo đức giả), thích bày ra bộ mặt lạnh chết người, lại giả bộ làm ra vẻ thích sạch sẽ, ngoài mặt cao quý ưu nhã, sau lưng còn không phải là tác phong bất chính, làm con gái người ta lớn bụng cho nên phải tới đây phá thai sao, nếu không một người đàn ông làm sao lại xuất hiện tại khoa phụ sản chứ?"

Sở Dục Nghiêu lười phải đôi co với cô, có chút không nhìn được trừng mắt nhìn cô một cái, "Cô, loại phụ nữ này cũng có thể gả được, có thể thấy được trời cao thật không công bằng." Con trai của cô cực kỳ đáng yêu, nhưng cô lại cực kỳ đáng ghét, chẳng những nói năng ác độc, cử chỉ thô tục, ngay cả tư tưởng cũng bản thủ ghê tởm, đến tột cùng là người đàn ông nào không có mắt, không những cưới cô còn gieo giống tốt, để cho cô sinh ra một tiểu bảo bối ôn lương khả ái như vậy.

"Này, anh nói lời này là có ý gì?"

"Ý như trong lời nói!" Sở Dục Nghiêu từ trước đến giờ lười phải giao thiệp với loại phụ nữ thô tục này, nhất là trên người cô mặc một bộ quần áo vĩa hè giá rẻ, cổ áo còn có vài vết bẩn, chắc hẳn là hai ngày chưa thay quần áo, thật sự là bản chết đi được! Được rồi! Anh thừa nhận anh có khuynh hướng thích sạch sẽ mãnh liệt, không thể tha thứ bất kỳ cái gì bẩn nào xuất hiện trước mắt.

Cô gái này ăn mặc thật sự quá đáng lắm rồi, lần trước lại còn dùng vòi nước phun vào người anh. Cô đã thành công khi khiến anh tức giận, mặc kệ có công bằng với cô hay không, đã phạm vào điều cấm kỵ của anh, kết quả sẽ rất thảm, lần trước anh mới chỉ đuổi việc cô mà không phải sai người ném cô xuống biển làm mồi cho cá mập, là đã nương tay với cô rồi.

Hà Văn Tĩnh tức gần chết, vọt tới trước mặt anh tức giận nói: "Tôi nói cho anh biết, tôi không chỉ gả được, mà còn gả cho người đàn ông anh tuấn nhất, có tiền nhất, điệu dàng nhất! Như thế nào? Đố kị sao?"

"Mẹ!" Hà Thụy Khải lắc lắc cánh tay của cô, "Nếu như mà con nhớ không lầm, từ nhỏ đến lớn con chưa từng được nhìn thấy ba!" Một câu nói, làm Hà Văn Tĩnh mới vừa rồi còn há hê há hững nhất thời đỏ mặt, đưa trẻ đáng chết làm cho cô thật mất mặt.

Sở Dục Nghiêu ưu nhã gác đôi chân dài lên, vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, không nhìn được trầm giọng cười một tiếng, "Thì ra là một người mẹ đơn thân chưa lập gia đình, cô nói tác phong của tôi bất chính, tôi thấy tác phong của cô hình như cũng không có gì khác biệt."

"Này, anh."

"Nghieu Nghieu." Đúng lúc này, cửa phòng khoa sản mở ra, một cô gái trẻ béo mập, trắng nõn từ bên trong đi ra, đôi tay cô gái cẩn thận từng li từng tí ôm bụng mình, chậm rãi bước ra ngoài .

"Hàm Hàm." Thấy chị ra ngoài, Sở Dục Nghieu lập tức đứng lên, đi đến đỡ cánh tay cô, "Bác sĩ nói thế nào?" <http://diendanlequydon.com>

Đối phương nở một nụ cười, "Đương nhiên là mẹ tròn con vuông." Hà Văn Tĩnh bị gạt qua một bên, sau khi thấy một màn này, không nhịn được lạnh run người.

Nghieu Nghieu? Hàm Hàm? Thật là khiến người khác buồn nôn, thấy người ta vợ chồng son thân mật khăng khít, cô vốn định dắt tay con trai xoay người rời đi, nhưng mắt đen lay động, một tia ác ý đùa giỡn hiện lên trong đầu cô.

"Thụy Khải!" Đột nhiên, âm thanh của cô ở hành lang bệnh viện có vẻ cực kỳ chói tai, "Ba con quả nhiên là người đàn ông xấu xa không có lương tâm, bội tình bạc nghĩa, vứt bỏ hai mẹ con ta, bảy năm liền không quan tâm lo lắng, làm hại hai mẹ con ta chịu cực khổ, hiện tại chúng ta rốt cuộc tìm được hắc, nhưng bên cạnh hắc lại có nữ nhân khác. Ô ô. Thụy Khải, mệnh của mẹ con ta thật là khổ."

Hà Thụy Khải thoáng cái đã bị mẹ bắt được, không nhịn được mở miệng nhỏ nhắn nói, "Mẹ, ai là ba con nha?"

Hà Văn Tĩnh lập tức đưa ngón tay chỉ vào mũi Sở Dục Nghieu, "Là hắc! Con trai, mẹ nói cho con biết, nhớ năm đó mẹ con còn trẻ, xinh đẹp như một đóa hoa hồng nở rộ, ba con thật không có lương tâm, dùng hết thủ đoạn theo đuổi mẹ, mẹ nhất thời mắc mưu của hắc, hắc đem con chế tạo ra sau đó lại trở mặt không nhận con, ô. Con trai bảo bối của mẹ, mệnh con thật là khổ, lại có người ba không có lương tâm như vậy." Trong nháy mắt, Sở Dục Hàm cùng với Sở Dục Nghieu đang đi đến đồng thời giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Nhìn bộ dáng ác ý đùa giỡn của Hà Văn Tĩnh, sắc mặt của Sở Dục Nghieu lập tức trở nên khó coi, "Cô đang giở trò quỷ gì vậy?" Anh tức giận gầm nhẹ.

"Ba? Chú chính là ba cháu sao?" Hà Thụy Khải hết sức thân mật chạy tới bắt lấy cánh

tay Sở Dực Nghiêu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà lên, "Ba, tại sao cho tới bây giờ ba cũng không tới gặp con và mẹ, chẳng lẽ ba không thích chúng con sao?" Sở Dực Nghiêu bị đứa bé kéo tay hơn nữa còn gọi anh là ba, anh có cảm giác ánh mắt của mọi người đều đang tập trung ở trên người anh.

"Nghiêu Nghiêu? Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ đứa bé này thật sự là con của em sao?"

"Hàm Hàm, chị đừng nghe người phụ nữ này nói vớ nói vẩn."

"Này, tôi nào có nói vớ nói vẩn?" Hà Văn Tĩnh núp ở một bên vừa xem náo nhiệt vừa xấu xa nhìn anh nháy nháy mắt, "Anh vốn là một người đàn ông xấu xa bội tình bạc nghĩa."

"Cô gái này." Sở Dực Hàm chậm rãi đi tới trước mặt Hà Văn Tĩnh, ôm lấy cánh tay cô, "Đứa bé kia thật sự là con của cô và em trai tôi sao?"

"Cái gì? Em trai cô?" Lúc này đổi lại là Hà Văn Tĩnh kinh ngạc.

"Đúng nha!" Sở Dực Hàm khẽ mỉm cười, "Tôi tên là Sở Dực Hàm, chồng tôi đi Pháp công tác, cho nên Nghiêu Nghiêu đi theo tôi tới bệnh viện khám thai, cô gái, cô ngàn vạn lần không được hiểu lầm quan hệ giữa hai chúng tôi."

"Hả? Chị?" Hà Văn Tĩnh nét mặt bắt đầu thay đổi, có chút khẩn trương, "Cô. Cô là chị anh ấy?" Ông trời! Chuyện làm sao lại phát triển đến mức này? Thật là mất mặt.

"Bé ngoan, mau tới đây cho cô xem một chút." Sở Dực Hàm dịu dàng gọi Hà Thụy Khải đến trước mặt mình dò xét cẩn thận, "Trời ạ! Thật là giống Nghiêu Nghiêu khi còn bé như đúc, nói cho cô, cháu năm nay mấy tuổi? Tên gọi là gì?"

Hà Thụy Khải rất ngoan ngoãn nghiêng đầu nhỏ trả lời, "Cháu năm nay sáu tuổi rồi, tên của cháu là Hà Thụy Khải!"

"Hàm Hàm, em căn bản không biết người phụ nữ này."

"Đúng nha!" Hà Văn Tĩnh thấy mình đùa giỡn quá đà rồi, thật là xấu hổ, vốn định đồ toàn bộ chuyện này lên tên đàn ông xấu xa kia, không ngờ sự việc lại thay đổi biến khéo thành

vụng, cô bắt lấy con trai, "Chị này, thực ra tôi biết rõ tôi cùng Thụy Khải nhà tôi xuất thân bần hàn, không có địa vị xã hội, chúng tôi cũng biết là chúng tôi không xứng với em trai thân phận cao quý vĩ đại của chị. Yên tâm đi, hai chúng tôi là người đàng hoàng, tự mình biết mình, chuyện ngày hôm nay đơn thuần chỉ là một hiểu lầm, cho nên chị à, chị ngàn vạn lần không cần suy nghĩ nhiều, tôi và Thụy Khải nhà tôi chắc chắn sẽ không dây dưa với em trai chị. Thật xin lỗi, chúng tôi còn có việc cho nên sẽ không quấy rầy nữa, Sở tiên sinh, hẹn gặp lại! Chị gái của Sở tiên sinh, hẹn gặp lại!" Nói một hơi, Hà Văn Tĩnh vội vàng kéo con trai chạy đi.

"Ba, hẹn gặp lại! Cô, hẹn gặp lại." Lúc gần đi, Hà Thụy Khải còn phát tay với hai người.

"Này, này. Chờ một chút ..., cô gái, tôi còn chưa nói hết. Này." Sở Dục Hàm kêu rất cổ hợm, nhưng Hà Văn Tĩnh vẫn kéo con trai chạy đi.

"Nghieu Nghieu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Sở Dục Nghiêu bị người phụ nữ kia làm cho bẽ đầu sứt trán, nhìn chằm chằm hướng Hà Văn Tĩnh trốn chạy, không khỏi bưng bưng tức giận. Người phụ nữ kia, đùa giỡn xong phải mộng một cái liền bỏ chạy, anh gần đây rốt cuộc đã gặp phải cái vận xui xẻo gì vậy?

"Dục Nghiêu, cháu thật sự có một đứa con riêng ở bên ngoài sao?" Mới vừa bước vào cửa nhà, ông nội của anh, cũng chính là người có tiếng tăm lừng lẫy trên thương trường – Sở Thiệu Thiên chống gậy nhìn anh hỏi câu hỏi khiến anh đau đầu.

Sở Dục Nghiêu trong tay còn cầm chìa khóa xe, nhìn thấy bên trong phòng khách ngoài ông nội ra, còn có chị gái bảo bối của anh - Sở Dục hàm.

Trong nháy mắt, anh đã hiểu được tất cả, nhất định là chị gái anh nhiều lời, đem chuyện phát sinh ở bệnh viện ngày hôm qua nói cho ông nội biết.

"Không có!" Anh lười phải giải thích, xem ra miệng của con gái quả nhiên còn nhanh hơn súng máy.

Cô gái không thông minh giống như Hàm Hàm đây, anh thật nghi ngờ ban đầu An Phái Nam – một người thông minh, tinh anh trong thương giới làm sao lại yêu chị anh, yêu đến chết đi sống lại.

"Nhưng Hàm Hàm cũng đã đem những chuyện xảy ra ngày hôm qua kia kể lại cho ông

nghe, nó còn nói cậu bé kia đáng đáp hết sức giống cháu."

"Ông nội, ở trên thế giới này, người xa lạ cùng người xa lạ lớn lên giống nhau nhiều không kể xiết, với lại cháu cảm thấy đứa bé kia đáng đáp không giống cháu một chút nào, đừng quên cháu mới hai mươi lăm tuổi."

"Ông nội, cháu nói cho ông biết nha." Sở Dực Hàm đang ăn ô mai, thân mật chạy đến ngồi trước mặt ông nội, "Cậu bé đó với Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta khi còn bé có ít nhất tám phần giống nhau, bởi vì khuôn miệng đứa bé kia giống mẹ nên không giống, còn mắt, mũi cùng Nghiêu Nghiêu khi còn bé giống nhau như đúc. Lúc ấy, sau khi cháu nhìn thấy cũng không dám tin, hơn nữa, ông biết không? Bọn họ không chỉ đáng đáp lớn lên giống nhau, ngay cả vẻ mặt đều giống như đúc ra từ một khuôn vậy."

"Thật?" Sở Thiệu Thiên bắt đầu động lòng, "Hàm Hàm, tên đứa bé kia gọi là gì?"

"Cậu bé tự giới thiệu tên là Hà Thụy Khải."

Ông lão dùng gậy đánh mấy tiếng lên sàn nhà, "Dực Nghiêu, lập tức đi đưa đứa bé kia tới đây cho ông xem ." Ông chính là căn cứ vào nguyên tắc "thà giết lầm còn hơn bỏ sót" , nên mới suy nghĩ đưa ra yêu cầu này, đơn giản là vì cháu gái bảo bối của ông sẽ không nói khoác, ông tin tưởng 100% có đứa bé như vậy.

Mặc dù ông cũng tin tưởng cháu trai của ông ở bên ngoài sẽ không làm loạn, nhưng là Người trẻ tuổi, chuyện như vậy ai có thể bảo đảm đây?

"Ông nội, đầu óc chị ấy có vấn đề, chẳng lẽ ông cũng điên khùng giống chị ấy sao?"

"Nghiêu Nghiêu." Sở Dực Hàm lập tức mất hứng nhú chân mày, chu môi oán giận: "Em lại còn nói người ta đầu óc có vấn đề."

"Đứa bé kia đã sắp bảy tuổi rồi, mà cháu mới hai mươi lăm tuổi, cháu làm sao có thể cùng người khác sinh con năm mười tám tuổi, cháu xin hai người dùng đầu óc suy nghĩ một chút, hai người cảm thấy cháu sẽ vô duyên vô cớ có một đứa con trai lớn như thế sao?" Nói tới chỗ này, anh đột nhiên giật mình.

Đột nhiên nhớ tới việc đã trải qua năm mười tám tuổi ấy, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt trang điểm rất đậm của một cô gái, lúc ấy anh bị một cô gái yêu nên mình bỏ thuốc,

kết quả là trong lúc hồ đồ đã cùng cô gái kia xảy ra tình một đêm, sau đó anh lại đi du học ở Mỹ, mấy năm liền cũng không trở về .

Cũng bắt đầu từ lúc đó, anh mới hình thành khuynh hướng thích sạch sẽ mãnh liệt, trong lòng càng sinh ra sợ hãi đối với phụ nữ, bởi vì kinh nghiệm tình dục kia, tuyệt đối là bi kịch thâm trọng trong cuộc đời của anh.

Cũng chính vì vậy mà anh cự tuyệt, không nói yêu thương với phụ nữ, càng thêm cự tuyệt tiệc xem mắt mà ông nội và chị gái sắp xếp cho anh, mỗi lần anh đều lấy cớ tuổi mình vẫn còn nhỏ lấp liếm cho qua chuyện. Vì thế, tâm lý muốn ôm chặt của ông nội càng ngày càng mãnh liệt, nên sau khi nghe chị gái anh nói như thế mới vội vàng đòi anh đưa chắt nội về.

Khuôn mặt già nua của ông lão lộ ra vẻ uy nghiêm, "Ai biết được lúc cháu đi du học ở bên ngoài có ăn chơi đàng điếm hay không?"

"Ông nội."

"Dục Nghiêu, chị gái cháu cũng đã sắp sinh đứa thứ 2 rồi, nhưng cháu cho tới bây giờ vẫn chưa dẫn một người bạn gái nào về cho ông nội xem một chút, ông mặc kệ, cháu nhất định phải nhanh chóng kết hôn sinh chắt trai cho ông hoặc là đưa đứa bé giống cháu đó về nhà cho ông xem, hai chọn một, cháu tùy tiện chọn một thôi."

Cái thằng đáng ghét rút cuộc nó có hiểu hay không, ông đã lớn tuổi, cũng không còn sống được bao lâu nữa, chỉ mong được nhìn thấy nó mau chóng lập gia đình, ông mới có thể yên tâm rồi đi.

"Ông nội." Sở Dục Nghiêu có chút dở khóc dở cười, nhíu mày, "Cháu mới hai mươi lăm tuổi."

"Hai mươi lăm tuổi thì thế nào? Lúc ông bằng tuổi cháu, cha của các cháu đã chạy khắp nơi rồi." Sở Thiệu Thiên đột nhiên nâng khuôn mặt lên, "Dĩ nhiên, nếu như cả 2 cháu đều không chọn, ông không thể làm gì khác hơn là thay cháu lựa chọn, tháng sau bác Lạc của cháu – Lạc Hào sẽ mang theo con gái của mình - Á Á tới tham dự tiệc mừng thọ của ông, đến lúc đó nếu như cháu còn chưa giải quyết vấn đề hôn nhân, ông sẽ quyết định để cho cháu cùng Á Á kết hôn." Nghe đến đó, nét mặt Sở Dục Nghiêu trở nên cực kỳ khó coi.

Anh đối với cái tên Lạc Ny Á này có thể nói là căm thù đến tận xương tủy, người phụ

nữ kia, là bạn học cùng lớp lúc anh học đại học, cậy vào tiền tài quyền thế hùng hậu trong nhà mình mà xảo trá, tùy hứng, muốn làm gì thì làm. Năm đó, anh mới vừa bước vào trường, Lạc Ny Á liền xem anh là mục tiêu theo đuổi, dùng mọi thủ đoạn đối với anh.

Sau khi bị anh từ chối đến N lần, lại còn dám len lén hạ thuốc vào đồ uống của anh, muốn làm anh ngoan ngoãn bó tay đi vào khuôn khổ, thật may là ý chí của anh đủ kiên cường, mới tránh được âm mưu của người phụ nữ đó.

Mà hôm nay, ông nội lại đề nghị để cho anh và Lạc Ny Á kết hôn - Lạc Ny Á – người khiến anh căm thù đến tận xương tuỷ kia sao, đùa gì thế?

"Ông nội, cháu mới vừa trở về nước tiếp nhận sự nghiệp của ông, hôn nhân là chuyện lớn, tạm thời còn chưa muốn nghĩ tới, huống chi Hàm Hàm đã sinh cho ông một đứa con trai khả ái rồi, nếu như ông sốt ruột muốn ôm cháu, ông đến An gia cùng ba của An Phái Nam chém giết đưa Vũ Nam trở lại chơi. Cháu đột nhiên nhớ đến khách sạn còn có chuyện cần cháu trở về làm, cháu đi trước."

"Sở Dục Nghiêu, thằng cháu bất hiếu, tên xấu xa, nếu như cháu không muốn phải kết hôn với Lạc Ny Á thì mau đưa đứa bé Hàm Hàm nói kia về nhà cho ông nhìn xem."

Không để ý tới lời nói của ông nội, anh xoay người, rời khỏi nhà, lái chiếc xe thể thao của mình trên đường phố, dưới ánh đèn đường sáng trưng, đột nhiên, sâu trong đáy lòng anh dần hiện ra một tia phiến nhiễu.

Bất giác, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hà Thụy Khải rất tự nhiên hiện ra trước mắt anh, ngay cả chính anh cũng cảm thấy rất kỳ quái, Hàm Hàm không nói thì anh cũng không phát hiện, đứa bé kia gương mặt thật đúng là rất giống gương mặt anh khi còn bé.

Hơn nữa khi cậu bé gọi mình là ba, anh phát hiện ngực mình bỗng nhiên sẽ rung động mà không thể giải thích được vì sao lại như vậy, cảm giác đó hết sức mãnh liệt. Anh làm sao có thể sinh ra cái loại cảm xúc kỳ quái đó với một đứa bé xa lạ? Lúc tỉnh táo lại anh mới phát hiện ra, trong lúc bất tri bất giác đã lái xe chạy đến cửa hàng tiện lợi từng tới một lần trước đây không lâu.

Anh đột nhiên cảm thấy hành vi của mình có chút buồn cười, chính anh cũng không giải thích được tại sao mình lại đi tới nơi này?

"Ba."

"Ba."

 Trong lúc anh đang đứng ngẩn người, thì bên tai truyền tới tiếng trẻ con kêu gọi, một cậu bé đáng yêu mặc trang phục hải quân màu trắng từ bên trong cửa hàng tiện lợi chạy đến. Trong nháy mắt, ngực Sở Dực Nghiêu lại một lần nữa căng thẳng, anh vậy mà lại gặp được cậu bé ở chỗ này.

"Ba, ba tới tìm con sao?" Hà Thụy Khải xách theo hai chai bia, chạy tới trước xe của anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp còn nở nụ cười thật đáng yêu.

Sở Dực Nghiêu không nhịn được xuống xe, xoa tóc cậu bé, "Chú không phải ba của cháu, cháu nhận lầm người rồi."

"Làm sao có thể?" Hà Thụy Khải đột nhiên nhíu mày, "Mẹ nói chú là ba cháu, vậy chú nhất định là ba cháu, chẳng lẽ ba không thích con cho nên mới bỏ rơi con và mẹ sao?"

"Không phải vậy. Thật ra thì." Sở Dực Nghiêu không biết nên thảo luận loại chuyện này cùng một đứa trẻ như thế nào, hiện tại anh có chút cảm hận cái bà cô trẻ tuổi kia, lại có thể nói giống như vậy.

Nhìn thấy trong tay cậu bé còn xách theo bia, anh không nhịn được nhíu chân mày, "Mẹ cháu lại sai cháu đi mua bia sao?"

Hà Thụy Khải ngoan ngoãn gật đầu, "Mẹ nói hôm nay mẹ đi ra ngoài tìm việc làm, nhưng không tìm được, cho nên mẹ nói muốn ăn mừng ngay lập tức."

Sở Dực Nghiêu không nhịn được cười ra tiếng, "Không tìm được công việc cũng muốn ăn mừng sao?"

"Mẹ nói sau khi ăn mừng tâm tình sẽ trở nên tốt hơn, sau đó, mẹ sẽ tiếp tục đi tìm việc làm, nói chuyện cùng người ta sẽ mang theo tâm tình tốt hơn, như vậy tỷ lệ tìm việc làm thành công sẽ trở nên rất cao."

"Đây là cái lý luận quái quỷ gì vậy?" Sở Dực Nghiêu không khỏi than thở, chỉ cần vừa nghĩ tới mẹ của Thụy Khải, anh liền tức giận ghê gớm, trong lúc bất chợt, anh đem bé trai trước mắt ôm vào trong ngực của mình, "Dẫn chú đi gặp mẹ cháu được không?" Hóa là do cô gây ra, nếu như không để cho cô đi dọn dẹp cục diện rối rắm này, anh thật không biết mình

phải làm thế nào để giải quyết mọi việc.

Hết cách rồi, nếu ông nội yêu quý của anh đã cố chấp thì mười đầu bò đều kéo không lại, anh dám cam đoan rằng nếu như anh không nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, không quá ba ngày, ông nội anh sẽ tự mình phái người đi điều tra hai mẹ con này, sau đó sẽ là bất cóc, cho đến lúc đó sự tình thật sự sẽ rối loạn.

Năm phút sau, Sở Dực Nghiêu được bé trai dẫn tới một khu nhà trọ mười bảy tầng cũ kỹ cách cửa hàng tiện lợi không xa, nhìn thấy khung cảnh ác liệt này, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Dực Nghiêu liền hiện lên sự chán ghét.

Chỗ này là chỗ cho người ở sao? Chẳng những khung cảnh âm u, hơn nữa còn tản ra mùi thức ăn đã để lâu đến gay mũi, càng khó chịu hơn là, mới vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Hà Văn Tĩnh trên mặt đắp mặt nạ giá rẻ, hai chân đi đôi dép màu hồng phấn có vài vết bẩn, trên người mặc một bộ quần áo ngủ in hình hoa mẫu đơn.

Bộ quần áo này màu sắc ban đầu rõ ràng là màu xanh lam đậm, nhưng hôm nay đã biến thành màu xanh đen, hiển nhiên đã rất nhiều ngày chưa giặt.

Trong lúc anh quan sát người phụ nữ kia, Hà Thụy Khải bị ôm vào trong ngực toét miệng cười, hưng phấn hô: "Mẹ, mau nhìn, ba tới nhà chúng ta rồi này."

Hà Văn Tĩnh buộc tóc lên thật cao, trên mặt đeo một lớp mặt nạ màu trắng, sau khi nhìn thấy rõ người đàn ông đang ôm con trai mình, lập tức đề cao cảnh giác. Cô đột nhiên vứt bỏ thùng rác trong tay chạy đến trước mặt Sở Dực Nghiêu một tay ôm lấy con trai của mình, "Tên thích sạch sẽ kia, làm sao anh lại xuất hiện ở nhà tôi? Anh muốn làm gì Thụy Khải của tôi?"

"Sở Dực Nghiêu!" Anh không vui cau mày, trừng mắt nhìn lớp mặt nạ còn đáng sợ hơn quỷ của cô.

"Cái gì?"

"Tên của tôi là Sở Dực Nghiêu!" Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ trước mắt thấp hơn mình một cái đầu, "Không được gọi tôi là tên thích sạch sẽ kia!" Cách xưng hô này cho anh cảm giác rất châm chọc.

"Tôi không quan tâm anh là Sở Dực Nghiêu hay là tên thích sạch sẽ kia, tôi đang hỏi

anh, anh tại sao lại xuất hiện ở nhà tôi?"

Cô đột nhiên cô đưa chai bia ở trong tay con trai tới trước gương mặt tuấn tú của anh, "Nói, tại sao anh lại ôm con trai tôi?"

Sở Dực Nghiêu không nhin được lườm cô một cái, "Nó vào giờ phút này vẫn an toàn, vẫn còn sống."

"Vậy anh tới nhà tôi làm gì?"

Tính tình của người phụ nữ này thật đúng là không phải kém bình thường, anh bĩu môi, phần hận thở ra một hơi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tôi tới tìm ‘mẹ của con trai tôi’ nói chút chuyện!" Giọng điệu đầy châm chọc còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ " mẹ của con trai tôi" nữa .

Hừ, cô không biết chết sống diễn trò nói giỡn, hiện tại kinh động đến ông nội anh, anh chờ xem cô giải quyết chuyện này như thế nào.

"Ah." Đột nhiên nghe anh nhắc đến chuyện này, cô không nhin được chột dạ .

Nhìn dáng vẻ chột dạ của cô, Sở Dực Nghiêu cao ngạo khoanh tay lại, "Ngày hôm qua ở bệnh viện, cô ở ngay trước mặt chị gái tôi diễn cái trò đùa giỡn kia, làm hại ông nội tôi cho là tôi có con riêng ở bên ngoài với cô, chuyện này mang đến cho nhà chúng tôi kinh ngạc không nhỏ, nếu việc này do cô gây ra, như vậy tự nhiên phải để cho cô giải quyết."

"Tôi...tôi tại sao phải giải quyết chuyện của nhà anh?" Hà Văn Tĩnh ôm con trai đi ngược vào trong phòng, khi cô lui lại đến bên trong nhà, Sở Dực Nghiêu đột nhiên lấy tay ngăn cửa lại.

Đôi mắt anh hung ác nham hiểm nhìn cô chằm chằm, " Cô Hà, làm người thì phải dám làm dám chịu, nếu như cô ở trước mặt người nhà của tôi không trả lại trong sạch cho tôi, tôi nghĩ tôi sẽ tìm luật sư tố cáo cô đã làm tổn hại danh dự của tôi!"

"Này."

"Còn có, cô muốn dứt khoát cùng tôi lên tòa án giành quyền nuôi dưỡng “con trai” sao ?" Anh bỗng dưng nâng cao giọng.

Nhìn bộ dáng bá đạo của anh, Hà Văn Tĩnh suýt bị tức chết, cô không hề ăn năn hối lỗi, đứng đó ồn ào kêu la với anh. "Anh nói linh tinh cái gì? Thụy Khải là con trai của tôi, anh không có quyền tranh giành nó!"

"Cô có muốn thử nhìn quyền và tác dụng của tiền một chút hay không, con trai cô rất cuộc có thể biến thành con trai tôi hay không?" Anh đưa khuôn mặt hung dữ tiến tới trước mắt cô.

"Cái người này" Hà Văn Tĩnh còn chưa nghĩ ra phải dùng từ gì để diễn tả dáng vẻ ác bá của Sở Dục Nghiêu lúc này, lời nói đã bị Sở Dục Nghiêu cắt đứt.

"Chín giờ sáng ngày mai, tôi sẽ tới đây đón cô và Thụy Khải, nhớ là sau khi thấy ông nội tôi, cô không thể giở trò!" Nói xong, Sở Dục Nghiêu đột nhiên đem gương mặt vốn nghiêm nghị biến chuyển thành dáng vẻ mỉm cười, anh thương yêu cưng chiều nhéo gương mặt non nớt của Hà Thụy Khải đang đứng sau lưng Hà Văn Tĩnh.

"Thụy Khải, nếu như sau này mẹ cháu để cho cháu đi mua bia, cháu phải từ chối biết không?"

"Dạ, ba!"

"Thụy Khải, người đàn ông bại hoại này không phải ba con nha!"

"Không đúng, chú ấy chính là ba con!" Hà Thụy Khải cố chấp nói.

"Đứa trẻ chết tiệt này."

"Không được nói lời nói có tính chất uy hiếp trước mặt đứa bé, nếu không tôi liền đi tố cáo cô ngược đãi trẻ em."

"Này, họ Sở"

"Sở Dục Nghiêu!" Anh sửa lại!

"Anh khốn kiếp!" Hà Văn Tĩnh bị anh chọc tức mặt nạ trên mặt cũng rớt xuống.

"Nói lại một lần nữa, tôi tên là Sở Dục Nghiêu!"

Chương 3:

"Chắt trai, trời ạ! Chắt của ông."

Bên trong biệt thự sang trọng của Sở gia, Sở Thiệu Thiên chống gậy vừa kích động vừa hưng phấn đem Hà Thụy Khải ôm vào trong lòng mình vừa hôn vừa cưng chiều .

Lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé này, ông chắc chắn 100% đứa bé này nhất định là con cháu nhà mình, nếu không phải thì làm sao có thể giống Dục Nghiêu khi còn bé như đúc đây.

"Mau nói cho ông cố, Thụy Khải năm nay mấy tuổi?"

"Ông cố, Thụy Khải năm nay sáu tuổi rưỡi!" Hà Thụy Khải mặc một bộ quần áo giả cao bồi, khuôn mặt khéo léo khả ái nở nụ cười tươi, bắt chước giọng điệu ông cụ hỏi: "Nói cho Thụy Khải biết, ông cố năm nay mấy tuổi?"

"Ha ha. Ha ha." Sở Thiệu Thiên, gương mặt đã có nhiều nếp nhăn nghe thấy câu hỏi ngây thơ của đứa bé, không nhịn được cười lên ha ha, "Ông cố năm nay đã 75 tuổi rồi."

"Oa, hơn Thụy Khải rất nhiều rất nhiều tuổi nha."

"Cho nên ông mới là ông cố của cháu."

"Ông cố, cháu có thể hỏi ông cố là gì không?" Hà Thụy Khải không hiểu, nghiêng đầu bé nhỏ hỏi.

"Ông cố chính là ông nội của ba cháu."

"Ông nội của ba?" Hà Thụy Khải cau mày, nắm chặt lấy mười ngón tay của mình, "Có vẻ rất phức tạp nha!"

"Không sao, chỉ cần từ nay về sau cháu và ông cố ngày ngày ở cùng nhau, như vậy ông cố sẽ cho cháu biết tại sao ông là ông nội của ba cháu."

"Vậy nếu như cháu với ông cố ở cùng nhau, có phải là cháu cũng được sống với ba không?"

"Dĩ nhiên!"

"Được ạ!" Hà Thụy Khải lập tức mỉm cười khả ái, thân thể nhỏ bé còn hết sức thân mật ngồi trên đùi Sở Thiệu Thiên, "Cháu muốn cùng ông cố và ba ở chung một chỗ."

Bên này, hai cụ cháu trò đang chuyện hăng say thì bên kia, Sở Dực Nghiêu lại bất đắc dĩ khẽ vuốt chân mày nhú chặt của mình. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Anh âm trầm nhìn chằm chằm Hà Văn Tĩnh ngồi đối diện, đồng thời sử dụng ánh mắt ý bảo cô mau nói rõ ràng.

Mất thấy con trai của mình sắp bị ông cụ trước mắt chiếm mất, Hà Văn Tĩnh gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, "Ách. Cái đó. Sở lão tiên sinh."

"Gọi ông nội!" Sở thiệu Thiên Nhất bên đùa với cháu trai, vừa ra lệnh.

"Hả? Ông nội?" Hà Văn Tĩnh sợ hết hồn, "Cái đó. kia.Ông nội, thật ra thì cháu là muốn nói." Cô chỉ chỉ con trai của mình, "Thực ra, Thụy Khải."

"Ông cực kỳ thích đứa cháu này, ông muốn bồi dưỡng nó làm người thừa kế tập đoàn Sở thị sau này."

Nét mặt Hà Văn Tĩnh trở nên hoảng sợ , "Cháu thấy có lẽ có hiểu lầm ở đây, cháu và tên thích sạch sẽ A, cháu muốn nói là cháu và anh Sở đây là trong sạch, tất cả đều là do cháu bày trò đùa dai, Thụy Khải không phải con trai của anh Sở."

"Đùa gì thế? Các cháu xem ông là kẻ ngu sao? Đứa nhỏ này đáng đáp giống Dực Nghiêu như đúc, chính là như từ một khuôn mẫu in ra, vậy mà bây giờ cháu lại nói với ông Thụy Khải không phải cháu của ông là như thế nào? Cháu muốn để cho cháu của ông lưu lạc bên ngoài sao?"

"Không phải! Ý của cháu không phải như vậy!"

"Vậy thì tốt, nếu cháu đã sinh cháu trai cho ông, như vậy ông sẽ cử hành hôn lễ cho cháu

và Dục Nghiêu."

"Cử hành hôn lễ đương nhiên được, chỉ là. Cái gì? Ông mới vừa nói gì? Cử hành hôn lễ? Hôn lễ của ai?" Hà Văn Tĩnh thiếu chút nữa rớt cằm.

"Đương nhiên là hôn lễ của cháu và Dục Nghiêu, chẳng lẽ cháu muốn để cho chất của ông gọi người khác là ba sao?"

"Nhưng. Cháu cùng anh Sở."

"Ông nội, việc này thật quá hồ đồ, hôn nhân là chuyện lớn sao có thể giống như trò đùa?" Sở Dục Nghiêu đứng lên, vẻ mặt khó coi, "Hôm nay cháu đưa cô Hà tới nhà mình mục đích chính là nói cho ông biết, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm, đứa bé này căn bản cũng không phải là con của cháu."

"Đủ rồi! Cháu không cần lấy cớ cháu mới hai mươi lăm tuổi để nguy biện, Dục Nghiêu, cháu bây giờ đã có thể tiếp quản khách sạn, công việc quan trọng nhưng cháu cũng nên quan tâm đến hôn nhân của mình, hơn nữa Văn Tĩnh còn vì Sở gia chúng ta sinh ra một đứa bé đáng yêu thế này, người cháu dâu như vậy ông rất hài lòng!" Nói xong, ông đột nhiên cầm điện thoại di động lên liên tục bấm số.

"Này, là cửa hàng áo cưới Mông Toa Lợi Á sao? Sau một thời gian ngắn nữa cháu của tôi muốn kết hôn, mời những thợ trang điểm nổi danh nhất giúp cháu dâu của tôi chọn mấy bộ áo cưới xinh đẹp, dĩ nhiên, sau khi chọn ngày tốt xong, cháu cũng phải đến uống rượu mừng đây."

"Ông nội." Sở Dục Nghiêu cố gắng ngăn cản.

"Này, là lão Lý sao? Ha ha! Thông báo cho ông một tin tức tốt, cháu của tôi muốn kết hôn rồi." Sở Thiệu Thiên hưng phấn bưng bưng bắt đầu gọi điện thoại thông báo, mà Hà Văn Tĩnh bị ném qua một bên, giật mình há to miệng, chuyện làm sao lại diễn biến như thế này?

" Ông Sở. Này, ông Sở."

"Là ông Lưu sao? Tôi là Sở Thiệu Thiên, tôi muốn nhờ ông một việc, tôi muốn ông trong thời gian ngắn nhất chuyển hộ khẩu của chất tôi đến nhà họ Sở, không sai, càng nhanh

càng tốt. Ha ha! Không thể tưởng tượng nổi đi, tôi nói cho ông biết, cháu của tôi rất lợi hại, sinh cho tôi một đứa con trai vô cùng khả ái."

"Ông nội."

" Ông Sở."

Sở Thiệu Thiên liên tục gọi điện thoại, gần như trong vòng hơn mười phút ngắn ngủi đã đem hôn sự của Sở Dực Nghiêu và Hà Văn Tĩnh sắp xếp xong. Thấy chuyện phát triển đến mức này, Hà Văn Tĩnh cảm giác mình lần này thật sự đùa giỡn quá đáng rồi, cô vội vã cuống cuống ôm lấy con trai đang ngồi trên người Sở Thiệu Thiên, "Thụy Khải, lại đây với mẹ."

"Cháu dâu, sao cháu lại cướp mất trai của ông?" Sở Thiệu Thiên không vui nhìn chằm chằm Hà Văn Tĩnh, tranh đấu trên thương trường bao lâu nay ông dĩ nhiên đã luyện thành ánh mắt vô cùng uy nghiêm, Hà Văn Tĩnh bị ánh mắt đó dọa sợ toát mồ hôi.

"Không phải vậy, cháu không có giành, cháu chỉ là cảm thấy." Hà Văn Tĩnh trong lòng run sợ nhưng vẫn cố gắng tươi cười, "Nếu ông nội đã định xong hôn sự giữa cháu và anh Sở, như vậy cháu cũng phải về thông báo cho người thân biết, cho nên cháu hiện tại muốn dẫn Thụy Khải về, ông biết đó, Thụy Khải cũng là tâm can bảo bối của gia đình cháu, cho nên trước khi cháu cưới anh Sở, Thụy Khải nên ở với cháu có phải không?"

Sở Thiệu Thiên nhíu mày, "Gia đình cháu đã sống cùng Thụy Khải lâu như vậy, hiện tại cũng nên đến phiên ông già ta đây cùng Thụy Khải chung sống, bắt đầu từ hôm nay, Thụy Khải sẽ sống cùng ông, nếu cháu nguyện ý trước khi kết hôn rồi đến nhà chúng ta, ông rất hoan nghênh, nhưng, nếu như cháu muốn đưa Thụy Khải đi, vậy cũng đừng trách ông già ta đây trở mặt đó!"

Nhìn dáng vẻ miễn cưỡng của cô gái trước mặt này, rõ ràng không có ý định gả cho Dực Nghiêu nhà mình, ông mặc kệ Dực Nghiêu cùng cô gái này từng có hiểu lầm gì, ông hiện tại chỉ muốn ôm chặt trai của ông thôi. Vì sợ cô gái này sẽ mang theo đứa bé đáng yêu chạy trốn, ông tự nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.(ra tay trước)

"Ách." Hà Văn Tĩnh bỗng chốc không có biện pháp, cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Sở Dực Nghiêu, liền gặp được gương mặt tuần tú tối đen đang trừng cô của Sở Dực Nghiêu.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, cô đại khái cũng đã bị Sở Dực Nghiêu giết chết một

trăm lần rồi, cô lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận được cái gì gọi là "trời tạo nghiệp có thể sống nhưng tự mình tạo nghiệp thì không thể sống".

Sở Thiệu Thiên từ chỗ ngồi đứng lên, uy phong lẫm liệt lôi kéo tay Hà Thụy Khải đi lên lầu, "Thụy Khải, ông cố dẫn cháu lên lầu chơi, cháu dâu tương lai, chờ một chút để Dục Nghiêu đưa cháu trở về, thuận tiện để Dục Nghiêu giúp cháu thu dọn hành lý, hai ngày nữa rồi đến đây ở."

"Cháu...cháu." Hà Văn Tĩnh thật sự rất muốn xông lên, cướp con trai bỏ chạy, nhưng Cô không dám, hic. Bộ dáng ông cụ trừng mắt thật đáng sợ, khiến cô không thể tự chủ được, toàn thân phát run, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai hết sức phấn khởi cùng Sở Thiệu Thiên lên lầu, biến mất trong tầm mắt cô.

Cuối cùng, cô mới vô dụng đem hi vọng ký thác trên người Sở Dục Nghiêu, xông tới bắt lấy cánh tay của anh, hạ thấp tư thái cầu khẩn nói: "Thích sạch sẽ. anh Sở, anh mau nghĩ biện pháp giải thích với ông nội của anh, Thụy Khải không phải con của anh đi!" Gương mặt tuấn tú của Sở Dục Nghiêu lạnh như băng, nhìn cô chăm chăm, âm thanh rít qua kẽ răng nói, "Tôi không có cách nào!"

Người phụ nữ đáng chết này, anh hiện tại chỉ muốn bóp chết cô, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy cô hôm đó, cô hình như đã được định trước là khắc tinh trong đời anh.

Hà Văn Tĩnh đột nhiên lóe lên ý tưởng trong đầu, "Đúng rồi, DNA, anh có thể cùng Thụy Khải đi xét nghiệm DNA, chỉ cần xét nghiệm DNA là có thể chứng minh anh không phải là ba của Thụy Khải, Thụy Khải có thể cùng tôi về nhà!"

"Đã muộn!"

"Không muộn, không muộn, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi xét nghiệm DNA."

"Cho dù có đi xét nghiệm DNA, cũng phải chờ chúng ta kết hôn xong!" Sở Dục Nghiêu âm trầm nói.

"Cái gì?" Cô không dám tin, hét to một tiếng: "Anh nói là anh phải cùng tôi kết hôn?"

"Là ông nội tôi muốn hai chúng ta kết hôn!" Sở Dục Nghiêu nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Hà Văn Tĩnh sợ hãi kêu một tiếng: "Anh đừng nói giỡn nữa, tôi mới không cần gả cho loại người lòng dạ nhỏ mọn như anh!"

Sở Dực Nghiêu nổi giận, gầm hét lên: "Hà Văn Tĩnh, cô cho là tôi muốn kết hôn với cô sao? Đừng quên, tất cả đều là do trò đùa ác của cô mà ra, đầu sỏ gây nên là cô, cô nên cảm thấy may mắn là cô đùa giỡn với tôi, nếu như người cô chọc tới là người khác, nói không chừng cô và con trai cô cũng đã bị cô hại chết!" Người phụ nữ ngu ngốc này, lại còn dám bày về mặt miễn cưỡng ra cho anh xem, đừng quên, trong chuyện này anh mới là người bị hại!

"Đây chẳng qua là một trò đùa." Hà Văn Tĩnh phát hiện mình sắp hồng mắt.

"Cho nên tôi chưa bao giờ cùng bất kỳ ai nói giỡn!" Anh chỉ làm cho người khác khổ cực.

"Thích sạch sẽ."

"Tôi tên là Sở Dực Nghiêu!" Anh không chịu được gầm nhẹ

"Được rồi! Sở Dực Nghiêu, chuyện phát triển đến mức này, anh nói xem phải làm thế nào?" Hà Văn Tĩnh đáng về cực khổ nói.

Anh nhìn cô không chớp mắt, "Chỉ có một con đường, chính là chúng ta kết hôn!"

"Này." Cô bất mãn kêu to, "Anh chơi đủ chưa? Coi như nói giỡn cũng nên có mức độ. Đúng! Tôi thừa nhận tôi không nên cố ý diễn trò đùa giỡn ở bệnh viện, nhưng tôi chỉ là muốn làm cho anh tức giận, anh nói chỉ cần tôi tới nhà anh, giải thích rõ ràng tất cả với ông nội anh xong sẽ để tôi đi, nhưng sao bây giờ lại náo loạn đến mức tôi và anh phải kết hôn. Sở Dực Nghiêu, chúng ta đều là người trưởng thành, anh cũng biết hôn nhân không phải là trò đùa."

"Tôi đương nhiên biết hôn nhân không phải trò đùa, nhưng nếu ông nội tôi đã thông báo ra ngoài tin tức tôi sẽ kết hôn, sau đó cô dâu của tôi lại đột nhiên bỏ chạy, như vậy nhà tôi sẽ bị mất mặt, trở thành chuyện cười trên thương trường. Sở Dực Nghiêu tôi lại càng mất mặt hơn."

"Không thể nào, tôi tuyệt đối không muốn gả cho anh!" Hà Văn Tĩnh mệt mỏi, người đàn ông này đang suy nghĩ cái gì vậy, vì mặt mũi mà tình nguyện đánh đổi hôn nhân, hạnh phúc cả

đời mình.

"Trừ khi cô không cần con trai nữa!" Sở Dực Nghiêu thường thức nhìn khuôn mặt đang sợ hãi của người phụ nữ ngu ngốc này, dám trêu chọc anh, cô nhất định phải gánh chịu hậu quả.

Hà Văn Tĩnh phẫn hận nhìn anh một lúc, đột nhiên chạy tới cầu thang, "Tôi đi tìm ông nội anh nói chuyện, trước hết nên để cho anh và Thụy Khải đi làm xét nghiệm DNA, tôi nghĩ ông sẽ đồng ý với điều kiện này của tôi!"

Sở Dực Nghiêu tay mắt lạnh lẽo túm lấy cổ áo cô, bắt cô trở lại đứng trước mặt mình, "Tôi đã nói rồi, ông nội tôi đã đem tin tức chúng ta kết hôn thông báo ra ngoài, nếu như chúng ta hủy bỏ hôn lễ, nhất định sẽ mất thể diện, cho nên, cô đừng mơ tưởng dùng bất kỳ thủ đoạn nào ngăn cản việc cử hành hôn lễ." Hơn nữa, anh bắt đầu nghĩ, ông nội mấy năm nay tìm không được tốt lắm, bác sĩ đã dặn đi dặn lại, tuyệt đối không thể để ông nội bị kích thích.

Bởi vì đứa bé chị gái anh sinh ra là người nhà họ An nên không thể thường xuyên ở bên cạnh ông nội, ông nội đối với việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lúc ông nội vừa nhìn thấy Thụy Khải... trong mắt ông tất cả đều tràn ngập vui sướng. Nếu như bỗng nhiên biết Thụy Khải không phải con trai anh nhất định ông sẽ bị kích động.

Anh không muốn bởi vì chuyện này mà kích thích ông, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù anh chết một trăm lần cũng không thể tha thứ cho chính mình. Cho nên anh nhất định phải cùng người phụ nữ này kết hôn, về phần khi nào trả tự do cho cô, anh cũng không biết.

"Sở Dực Nghiêu, anh."

"Năm trăm vạn!" Anh đột nhiên mở miệng nói: "Nếu như cô chịu đồng ý cử hành hôn lễ, tôi sẽ chuyển cho cô năm trăm vạn trong tài khoản!" Khi nghe thấy con số năm trăm vạn này, nét mặt Hà Văn Tĩnh đột nhiên trở nên bình tĩnh lại, cô cẩn thận từng li từng tí nhìn về mặt nghiêm túc của anh, "Anh nói anh sẽ cho tôi năm trăm vạn?"

Sở Dực Nghiêu hừ lạnh một tiếng, gật đầu.

Cô trêu ai ghẹo ai, lại có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn tốt như vậy. Tuy nói cô cũng không muốn vì năm trăm vạn mà bán hôn nhân và con trai của mình, nhưng nghĩ đến bà vẫn đang ở trong bệnh viện, trái tim đột nhiên căng thẳng. Nếu như trời cao đã cho bà cơ hội

được tiếp nhận trị liệu, tại sao cô bỏ qua? Cho dù. Cơ hội này cô tuyệt đối không thích.

Hà Văn Tĩnh đến bây giờ vẫn có chút không dám tin, mình vậy mà lại cùng CEO cử hành một hôn lễ hào hoa và long trọng. Nhớ lại mấy ngày trước, cái người luôn miệng nói mình tên là Sở Dực Nghiêu kia đã bí mật ký một bản hiệp nghị hôn nhân với cô, điều thứ nhất sau khi kết hôn, bên gái không được uống rượu ; điều thứ hai sau khi kết hôn, nếu như bên đằng trai có xã giao cần đằng gái đi theo thì đằng gái phải đi cùng; điều thứ ba sau khi kết hôn, bên gái không được tiếp xúc thân mật với người khác phái; điều thứ tư, bên gái không thể lấy bất kỳ lý do gì đem hiệp nghị hôn nhân lưu truyền ra ngoài; điều thứ năm trong lúc kết hôn, hai người phải cùng phòng ở cùng một chỗ; điều thứ sáu bên gái sau khi kết hôn nhất định phải chú ý vệ sinh cá nhân, mỗi ngày ít nhất tắm hai lần, quần áo phải đổi mỗi ngày một lần, trên người lúc nào cũng phải giữ được mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái; điều thứ bảy bên trai trả hết cho bên gái phí dụng năm trăm vạn; điều thứ tám hiệp ước kết thúc khi bên trai thích người khác.

Nhớ ngày đó khi ký kết những hiệp nghị này, người đàn ông kia thủy chung bày ra bộ mặt lạnh, bộ dáng dọa người giống như cô thiếu anh mấy triệu không trả, dường như cô và anh kết hôn, cô chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Chỉ là nhà Sở Dực Nghiêu thật đúng là có nhiều tiền! Hôn lễ tổ chức tại đại sảnh hào hoa lầu hai mươi tám khách sạn Đông Phương, bên trong, khách khứa đông đúc, trang trí bắt mắt, đây là việc mà cô có nằm mơ cũng không dám tưởng tượng.

Mặc dù mấy năm qua cô sống một mình cùng con trai, nhưng trong đáy lòng cô vẫn là một cô gái mong muốn được yêu thương. Người phụ nữ nào không muốn gả cho một người đàn ông vừa thương lại vừa yêu mình, nhưng những người đàn ông kia sau khi biết cô còn có một đứa con trai riêng, liền bắt đầu đối với cô kính nhi viễn chi.(tôn trọng nhưng không thể gần gũi)

Xã hội này quá thực tế, qua nhiều năm ngây ngô dại dột như vậy, hôm nay cô cũng bỏ qua ý tưởng đó, dù sao chỉ cần con trai ở lại bên người cô là tốt rồi.

Trên người mặc áo cưới đắt giá của nhà thiết kế nổi tiếng. Hôm nay Hà Văn Tĩnh được thợ trang điểm trang điểm cho vô cùng xinh đẹp động lòng người, ngay cả chính cô cũng không dám tin tưởng, người phụ nữ xinh đẹp đứng ở trước mặt tân khách này chính là mình.

Thân là chú rể, Sở Dực Nghiêu từ đầu tới cuối cũng bận rộn với tân khách, người đến chúc mừng nhiều đến mức Hà Văn Tĩnh ứng phó không nổi.

"Em dâu." Một giọng nói trong trẻo từ sau lưng Văn Tĩnh truyền đến, cô kinh ngạc xoay người, liền nhìn thấy một cô gái béo mập đáng yêu đứng ở trước mắt mình, cô gái này mặc một bộ lễ phục màu hồng, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền ngọc trai màu hồng, gương mặt mỉm cười nhìn cô.

Hà Văn Tĩnh lập tức liền nhớ ra, cô gái này chính là chị gái sinh đôi của Sở Dục Nghiêu mà cô từng thấy ở trong bệnh viện. Cô vội vàng chào hỏi, "Chị, chị khỏe chứ!" Cô thật rất khó tưởng tượng Sở Dục Nghiêu cùng người phụ nữ khả ái này là chị em sinh đôi, chị em như vậy cũng khác nhau quá nhiều đi, hơn nữa. Cô ấy gọi mình là em dâu cảm giác thật không được tự nhiên.

"Cái này." Sở Dục Hàm từ trong túi xách lấy ra một thứ gì đó giống như quyển sổ nhỏ nhét vào trong tay Văn Tĩnh, "Cái này cho em!"

"Đây là?" Hà Văn Tĩnh kỳ quái nhìn quyển sổ nhỏ trong tay, nếu như thị lực của cô không có vấn đề gì, thì đây không phải là sổ tiết kiệm sao? Sở Dục Hàm cười tủm tỉm nói: "Đây là chị để cho vợ của em trai, hiện tại cho em, mật mã là sinh nhật Nghiêu Nghiêu, về sau làm phiền em chăm sóc em trai của chị rồi !"

"Cái gì?" Hà Văn Tĩnh sửng sốt, sổ tiết kiệm trong tay bỗng dưng trở nên nóng bỏng khác thường, cô đang muốn cự tuyệt, âm thanh lại bị cắt đứt.

Một người đàn ông vóc dáng cao lớn anh tuấn bước nhanh đi tới bên cạnh Sở Dục Hàm, cẩn thận từng li từng tí ôm hông cô, sắc mặt không tốt nói: "Bà xã, trong bụng em còn có bảo bảo, không thể quá mệt mỏi, chúng ta nên về nhà thôi !" <http://diendanlequydon.com>

Sở Dục Hàm do dự liếc mắt nhìn Hà Văn Tĩnh, cố gắng cò kè mặc cả với người đàn ông bên cạnh, "Nhưng. Em muốn cùng em dâu nói thêm mấy câu, chúng em muốn bồi dưỡng tình cảm."

"Chờ sau khi sinh em bé xong, hết cỡ, em bé cai sữa rồi bồi dưỡng cũng vẫn kịp, đi thôi!" Người đàn ông bá đạo ôm Sở Dục Hàm đi về hướng cửa chính phòng tiệc, mặc dù bá đạo, nhưng tình cảm yêu thương che chở đó người có mắt đều nhìn ra được.

Hà Văn Tĩnh hâm mộ nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, nhớ lại trước kia khi mang thai Thụy Khải một mình cô lẻ loi hiu quạnh, niềm hạnh phúc như vậy chỉ sợ cô cả đời cũng không cách

nào có được.

"Nghe nói cô tên Hà Văn Tĩnh?" Đúng lúc này, sau lưng truyền đến âm thanh khiêu khích, trước tiên cô đem sổ tiết kiệm Sở Dực Hàm đưa cho mình bỏ vào trong túi xách xinh xắn, sau đó kỳ quái quay đầu lại, thấy phía sau mình xuất hiện một người phụ nữ trẻ.

Trên người cô ta mặc lễ phục sang quý, khoe ra đường cong uyển chuyển khiêu gợi, tóc dài uốn thành gợn sóng to, còn nhuộm thành màu rượu đỏ mê người, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn đeo túi xách hàng hiệu bản số lượng có hạn, hất cằm lên ngạo mạn nhìn mình, Hà Văn Tĩnh không hiểu nhìn đối phương, "Cô là. . . ."

Đối phương cười lạnh, "Tôi nghe nói, trước kia cô là chuyên gia làm vườn ở khách sạn Đông Phương được một tháng."

"Đúng, chỉ là. . . ."

"Cô lớn hơn Dực Nghiêu một tuổi." Đối phương lần nữa vênh váo hung hăng tiến tới gần cô.

Hà Văn Tĩnh rút cuộc cảm thấy người phụ nữ này đến đây không có ý tốt, "Có thể hỏi cô một chút hay không, cô này, rút cuộc là cô muốn nói cái gì?" Từ nhỏ đến lớn, Hà Văn Tĩnh cùng người khác lui tới luôn tuân theo nguyên tắc nước giếng không phạm nước sông, nhưng là nếu như đối phương đã làm cô khó chịu, như vậy thật xin lỗi, cô cũng sẽ không để cho đối phương tốt hơn được.

Cô không sợ, khoanh tay lại, nhìn chằm chằm người phụ nữ công khai khiêu khích mình, "Đừng nói cho tôi biết cô đúng là một trong những người phụ nữ bị chồng tôi bỏ rơi."

"Cô." Vốn đang ngạo khí ngất trời nét mặt đối phương lập tức biến thành tức giận không kiềm chế được, "Hà Văn Tĩnh, đừng cho là tôi không biết cô làm thế nào để gả cho Dực Nghiêu, ỷ vào mình sinh cho anh ấy một đứa con mà được hưởng phúc, đứa trẻ kia đâu? Hôm nay, tôi cũng muốn biết đứa bé đáng chết kia rút cuộc có chỗ nào tốt, làm ông Sở nóng lòng muốn đưa hai mẹ con các người vào nhà như vậy."

"Này."

"Dì, cháu không phải đứa trẻ đáng chết, ta là đứa trẻ đáng yêu nhé!" Hà Thụy Khải trên

người mặc một bộ tây trang nhỏ bé màu trắng tinh đột nhiên ở giữa hai người ló đầu ra , cậu bé nghiêng cổ nhìn một chút mẹ của mình, lại nghiêng đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mắt.

"Dì, cô giáo ở nhà trẻ chúng cháu nói, nếu như thị lực không tốt nhất định phải đi bệnh viện để cho bác sĩ kiểm tra, nếu không tương lai sẽ phát triển thành các loại tật bệnh quái dị. Dì xinh đẹp như vậy, nếu quả như thật dính vào căn bệnh quái dị này, vậy coi như xong."

Người phụ nữ xinh đẹp cúi đầu nhìn chằm chằm cậu bé có bộ mặt phớt tỉnh đứng cạnh mình, sau khi nhìn thấy gương mặt cậu bé, nét mặt của cô ngẩn ra. Trời! Đứa nhỏ này đáng đập cùng Sở Dực Nghiêu thật sự rất giống nhau, nhìn nó, cô giống như thấy được Sở Dực Nghiêu khi còn bé, nhất thời, ngực cô căng thẳng, chẳng lẽ nó đúng thật là con trai ruột của Dực Nghiêu ?

Thế nhưng tên quỷ nhỏ này nói chuyện thật đúng là đáng ghét, rõ ràng khi nói chuyện với cô rất cung kính, nhưng trong câu chữ lại mang ý trào phúng. Cô tức giận đưa tay vỗ một cái vào sau gáy Hà Thụy Khải, "Thằng quỷ nhỏ, mày có biết cái gì gọi là nuôi dạy hay không? Có phải mày cùng người mẹ hạ đẳng của mày sống chung một chỗ quá lâu nên đạo tôn kính tối thiểu cũng không biết hay không, có đứa trẻ nào nói chuyện với người lớn như vậy không?"

Gáy bị vỗ một cái, Hà Thụy Khải đột nhiên ủy khuất bĩu môi, "Dì, cháu muốn đi mách ông cố, nói dì khi dễ cháu, nếu như dì lại gõ đầu cháu, cháu liền để cho ông cố đuổi dì ra ngoài."

"Cái đứa trẻ đáng chết này." Lạc Ny Á hai mắt trừng trừng, cắn răng nghiêng lợi nhìn Hà Thụy Khải, "Thật đúng là không có giáo dục, quả thật chính là đồ hạ tiện."

"Vị tiểu thư này, chúng tôi hạ tiện hơn nữa, cũng không có hạ tiện như cô được? Như người đàn bà chanh chua chạy đến hôn lễ của người khác giương oai, chẳng lẽ đây chính là xã hội thượng lưu cao quý ưu nhã sao? Tôi thấy, tư cách của cô so với một con chó hoang, sợ rằng cũng không bằng."

"Cô. Cô lại còn dám nói tôi như vậy?" Lạc Ny Á bị chọc giận, theo bản năng giơ tay lên, một bạt tai liền nặng nề vung xuống.

Nhưng vừa mới vung tay được một nửa, liền thấy khoé môi đau xót, có người chặn lại bàn tay của cô. Sở Dực Nghiêu mặc một bộ tây trang cao quý, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt âm chí khác thường, "Lạc tiểu thư, mặc dù tôi rất hoan nghênh cô tới tham gia hôn lễ

của tôi cùng vợ tôi, nhưng cũng không tán thành cô ở đây không phân biệt đúng sai làm ra hành vi bạo lực. Khi cô giơ tay lên, tôi khuyên cô tốt nhất nên suy nghĩ một chút, người phụ nữ đứng ở trước mặt cô này đến cùng là người cô có thể chọc nổi hay không. Nếu như cô không xác định chắc chắn, như vậy tôi xin khuyên cô tối thiểu cũng phải biết có chừng có mực, nếu không tôi không dám chắc cô có thể an toàn đi ra cửa chính của phòng tiệc hôm nay hay không."

Mặc dù anh cũng không mong đợi hôn lễ hôm nay, nhưng xa xa thấy có người muốn hành hung người vợ mới cưới của mình thì ý muốn bảo hộ xuất phát từ bản năng tự nhiên xông ra, huống chi coi như Hà Văn Tĩnh đáng ghét như thế nào đi nữa, so với Lạc Ny Á cũng đáng yêu hơn gấp mấy lần.

Hà Văn Tĩnh được thân hình cao lớn của anh ngăn cản, bảo vệ, trái tim đột nhiên cuồng loạn một hồi, không nhớ được từ lúc nào cô bắt đầu học được cố gắng bảo vệ mình để không chịu tổn thương. Từ nhỏ không cha không mẹ, bà ngoại vừa cưng vừa điếc cũng không thể che chở cho cô. Cho nên cô chỉ có thể tự mình nguy trang thành người mạnh mẽ, cho dù là đối mặt với bất cứ khó khăn nào cũng không chịu thua, khiêu chiến với ông trời đã ban cho mình gian khổ.

Cho đến lúc này được người đàn ông cao lớn này đẩy ra sau lưng, cô bỗng nhiên cảm thấy mình giống như biến thành kẻ yếu, không thể không dựa vào cánh chim che chở của anh để sống sót, sinh tồn.

Mà cảm giác được bảo vệ này, khiến tâm Hà Văn Tĩnh nhiều năm yên lặng lại xuất hiện biến hóa, giống như cánh cửa đóng chặt đã lâu nay bị một người xa lạ đẩy ra, mà người kia thì cứ đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn, cho đến khi một luồng ánh mặt trời xuyên qua, cô rốt cuộc thấy rõ người đàn ông mở ra cánh cửa tâm hồn mình, chính là Sở Dực Nghiêu.

Loại ý nghĩ nảy sinh trong nháy mắt này khiến lòng cô vô cùng lo sợ, nhẹ cắn môi dưới, đôi mắt to gắt gao đuổi theo ánh mắt của đối phương.

Cao lớn, anh tuấn, khí thế bức người, bộ lễ phục chú rể trắng tinh mặc ở trên người anh càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái, tỏa ra khí chất mê người. Màu trắng mặc dù làm cho người ta cảm nhận được sự tinh khiết, nhưng không phải người đàn ông nào cũng phù hợp với nó, để tôn lên khí chất của mình, mà khí chất trên người Sở Dực Nghiêu lại hợp với màu trắng tinh này, vô cùng tinh khiết khiến cho không có người nào dám đến gần để nhìn.

Hừ! Cô ở đây lòng len lén phỉ nhổ chính mình một phen, người này là kẻ thù không đội

trời chung của cô, tại sao cô có thể dùng cái loại tâm tình này vụng trộm hãm mộ anh?

Vào lúc này, Lạc Ny Á bị Sở Dực Nghiêu khiển trách, sắc mặt trắng bệch không chịu thua cau mày, chu môi, giống như làm nũng phát ra giọng nói ồm ồm khiến người ta nổi da gà, "Dực Nghiêu, làm sao anh có thể dùng loại thái độ này nói chuyện với em? Thật ra thì mới vừa rồi là do anh hiểu lầm, em làm sao có thể động thủ đánh vợ anh, rõ ràng là anh nhìn lầm rồi."

"Mới không phải, ba, dì này đang nói láo, vừa nãy, rõ ràng chính là dì ấy muốn đánh mẹ." Hà Thụy Khải nhìn thấy có ba tới làm chỗ dựa, dĩ nhiên không muốn buông tha việc này, liền báo cáo, dù sao cũng có ba ở đây, dì này khẳng định không dám động đến mẹ con họ nữa.

"Này. Đứa trẻ chết tiệt này lại dám tố cáo."

Trong nháy mắt, Sở Dực Nghiêu che giấu đôi mắt lạnh lẽo trừng mắt về phía Lạc Ny Á, anh kéo Hà Thụy Khải đến bên cạnh mình, "Xin hỏi con tôi có đắc tội với cô sao?" Mặc dù đứa nhỏ này chỉ là con trai trên danh nghĩa của anh, nhưng không biết vì sao, khi anh thấy bộ dáng uất ức đáng thương của nó một cỗ lửa giận không ngăn chặn được lại bốc lên trong đầu anh, không nhịn được muốn thay đứa bé lấy lại công đạo.

"Không phải vậy, Dực Nghiêu, con trai của anh đang nói láo đó."

"Cháu mới không nói láo, cháu còn nhớ mới vừa rồi ở trong toilet thấy dì này cùng một người đàn ông trung niên ôm nhau, chú đó còn dùng sức cắn môi của dì, cháu rất lo lắng dì sẽ đau, vốn là muốn đi cứu dì, nhưng trong lúc bất chợt lại nghe thấy dì nói với chú kia, muốn chú ấy lại dùng sức một chút cắn dì, không chỉ như vậy, chú kia thật ghê tởm a, chẳng những cắn đôi môi của dì, còn sờ mông dì."

"Ha ha. Ha ha." Rốt cuộc Hà Văn Tĩnh không nhịn được, bị con trai giảng giải "chân thật" một phen chọc cho cười lên ha ha.

Sau khi Sở Dực Nghiêu nghe vậy, biểu tình khuôn mặt bắt đầu khó coi, anh vội vàng đẩy cánh tay của cô đang đặt trên tay mình ra giống như nhìn thấy quỷ vậy, "Hoan nghênh cô hôm nay đã tới đây tham gia hôn lễ của tôi." Nghe thấy tiếng cười sảng khoái của cô vợ, Sở Dực Nghiêu không nhịn được ngẩng đầu quan sát, không ngờ người phụ nữ này chưng diện lên thật rất xinh đẹp, lễ phục lụa trắng thuần khiết, ăn mặc chải chuốt khéo léo, rất dễ nhận thấy, thợ trang điểm hôm nay đã hóa trang cho cô vô cùng lộng lẫy.

Nhất là ngũ quan sáng ngời tinh xảo của cô, sau khi trang điểm đem lại cảm giác thật mê người, ách. Nếu như cô không tức giận ngất trời, cảm giác sẽ càng tốt hơn.

Mà lời nói Hà Thụy Khải mới vừa nói ra kia, khiến người luôn luôn điều khiển cảm xúc cực tốt như anh cũng không khỏi cong lên khóe môi, vẽ ra một nụ cười khêu gợi.

Bởi vì bị Hà Thụy Khải náo loạn một phen mà sắc mặt của Lạc Ny Á trở nên hết sức khó coi, "Cô. Mọi người đừng có nghe đứa trẻ đáng chết đó nói hươu nói vượn."

"Con tôi đã nói rồi, nó cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói láo." Hà Văn Tĩnh đối với việc giáo dục con cái từ trước đến giờ luôn tràn đầy lòng tin.

"Lạc Ny Á, từ lúc nào thì cô đối với ông chú trung niên cũng cảm thấy hứng thú vậy?" Sở Dực Nghiêu không nhịn được trào phúng nói.

"Không phải vậy, Dực Nghiêu, chuyện không giống như trong tưởng tượng của anh đâu."

"Rất xin lỗi, tôi đối với cô không có tưởng tượng!" Anh khom người xuống, một tay ôm lấy Hà Thụy Khải vào trong ngực mình, sau đó đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên bả vai Hà Văn Tĩnh.

"Không quấy rầy cô nữa, tôi cùng vợ và con trai còn phải đi chiêu đãi tân khách bên kia, rảnh rồi lại tán gẫu tiếp!"

"Dực Nghiêu. Dực Nghiêu." Tiếng kêu không cam lòng của Lạc Ny Á truyền đến từ sau lưng, mà Hà Văn Tĩnh bị anh kéo lại gần không nhịn được khẽ run lên, trái tim lần nữa bất quy tắc cuồng loạn .

Người đàn ông này động tác thật là dịu dàng đến dọa người, cô được anh ôm đến bên cạnh, lại sinh ra cảm giác không thể giải thích được, muốn lệ thuộc vào anh. Cô không nhịn được len lén quan sát Sở Dực Nghiêu một cái, người đàn ông này còn nhỏ tuổi hơn cô, trước đó, anh để lại cho cô ấn tượng trừ đáng vẻ anh tuấn, còn lại chỉ có tính cách đáng ghét bá đạo, đã man không hiểu chuyện.

Nhưng mà bây giờ. Cô phát hiện anh còn khiến người khác có cảm giác muốn dựa

vào của một người đàn ông đáng tin cậy. Ông trời! Trong lòng cô không khỏi khẽ run, đây là cái loại cảm giác kỳ quái gì?

Chương 4:

Bận rộn suốt cả một ngày, hôn lễ hạnh phúc cuối cùng cũng kết thúc viên mãn!

Hà Văn Tĩnh cùng Sở Dực Nghiêu mệt mỏi gần chết, trở về gian phòng ngủ lớn trong biệt thự hào hoa. Sau khi tắm rửa xong, cô nhìn thấy Sở Dực Nghiêu đã nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhớ lại lúc mới vừa bước vào căn phòng này, trong nháy mắt cô bị tất cả mọi thứ trong phòng dọa sợ.

Căn phòng ngủ này diện tích cực lớn, bên trong phòng mỗi một vật dụng đều vô cùng tốt, vô cùng xa hoa, nhất là cái giường đôi đặt ở chính giữa phòng ngủ kia, phía trên giường hoàn toàn là đồ mới, không chút tì vết nào.

Không chỉ như vậy, trên sàn nhà cũng được phủ lên tấm thảm lông dày vô cùng đẹp, càng không thể tưởng tượng nổi là, trong phòng này sạch sẽ đến nỗi khiến cho người ta không thể tin được trên thế giới này còn có vi khuẩn tồn tại.

Ngay cả trong góc phòng, cũng không tìm thấy hạt bụi nào, càng khoa trương hơn chính là trong tủ quần áo có đến mấy trăm cái quần lót nam, nghe người giúp việc nói, thiếu gia nhà bọn họ, cũng chính là Sở Dực Nghiêu là một người đàn ông có yêu cầu cực cao đối với vệ sinh, mỗi cái quần lót chỉ mặc không tới ba lượt nhất định phải vứt bỏ thay cái mới ; ngay cả áo ngủ xa xỉ mặc ở trên người anh, dùng qua một tháng cũng sẽ trở thành đồ bỏ đi .

Thật vất vả mới cử hành hôn lễ xong, hai người đều mệt gần chết, bị ông nội bức bách, bắt buộc dĩ cô phải cùng anh đi tới tân phòng. Sở Dực Nghiêu treo áo khoác lên xong, liền chạy đến phòng tắm tắm.

Khi anh từ phòng tắm đi ra, trên người còn tỏa ra mùi hương thơm ngát mê người, mọi người đều nói bức tranh mỹ nhân trên mặt nước, nhưng người đàn ông anh tuần trước mắt này, chính là một bức tranh mỹ nam hoàn mỹ tuyệt luân trên mặt nước.

Khi anh nhìn thấy hai bàn chân của Hà Văn Tĩnh còn tỏa ra nhàn nhạt mùi mồ hôi mà cô đang nằm trên giường lớn trắng tinh chuẩn bị tiến vào giấc ngủ thì anh lạnh lùng nói một câu:

"Lập tức đi tắm rửa sạch sẽ cho tôi, nếu không tôi nay cũng đừng ngủ nữa."

"Cái gì? Tắm?" Hà Văn Tĩnh khẽ kêu một tiếng, "Tôi đã mệt mỏi suốt cả một ngày rồi, đâu còn có hơi sức mà tắm?"

"Không tắm thì cũng đừng ngủ." Giọng điệu ra lệnh vô cùng uy nghiêm, giống như chỉ cần cãi lời anh, kết quả sẽ giống như bị kéo ra Ngọ môn chém đầu.

"Nhưng người ta thật mệt chết đi."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Gương mặt tuấn tú đột nhiên phóng to tiến tới trước mặt cô, điều này làm cho trái tim Hà Văn Tĩnh hung hăng đập mạnh, khá lắm tên đẹp trai này, "Nhớ trên hiệp ước của chúng ta đã quy định, mỗi ngày ít nhất phải tắm hai lần, nếu không." Nụ cười tà ác treo trên khóe môi, "Trái lời tôi kết quả chỉ sợ cô không thể gánh chịu được."

Đây gọi là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Cứ như vậy, Hà Văn Tĩnh bắt đắ dĩ khuất phục trước thế lực ác bá, lợi dụng uy quyền ấy, miễn cưỡng đi vào phòng tắm sang trọng, tắm rửa sạch sẽ.

Khi cô kéo lê thân thể mệt mỏi từ trong phòng tắm đi ra, thầm nghĩ sẽ ngủ một giấc thật ngon thì mới phát hiện cả cái giường lớn đều đã bị anh chiếm hết.

Sở Dục Nghiêu đang nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi nghe thấy tiếng vang, anh có chút mệt mỏi mở hai mắt ra nhìn nhặt nhìn cô, "Tắm xong rồi hả?"

"Rất dễ nhận thấy anh nói đúng rồi." Cô nhìn chằm chằm bên giường lớn kia, hi vọng anh thông minh có thể đọc hiểu ý nghĩ trong mắt cô, tốt bụng đem một nửa bên giường kia tặng cho cô nghỉ ngơi.

Nhưng Sở Dục Nghiêu hiển nhiên không tiếng động bỏ qua ý nghĩ của cô, anh vẫn bá đạo, chiếm lĩnh cả cái giường lớn, không có chút ý muốn nhường bộ.

"Hôm nay cả ngày đã mệt muốn chết rồi chứ?" Một lát sau, anh cuối cùng cũng nói một câu sấn sốc, nhưng câu nói sau đó, lại làm cho cô tức giận không thôi, "Nếu mệt mỏi, vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút đi." Nói xong, anh hất cái cầm xinh đẹp chỉ chỉ đáy giường, cô nhìn đến dưới giường mới thấy một bộ chăn gối bị ném xuống, dùng chân nghĩ cũng biết, đó là

chuẩn bị cho mình.

"Ừ! Cô nằm ngủ ở trên sàn nhà cũng tốt lắm, yên tâm, thảm trong phòng tôi chính là loại thảm lông, rất dày được nhập khẩu từ Australia, ngủ ở đó cũng sẽ không quá lạnh, cô không cần phải lo lắng sáng sớm ngày mai sẽ bị cảm lạnh."

"Cái gì? Anh muốn tối nay tôi ngủ trên sàn nhà?" Coi như thảm lông dày, nhưng mà anh lại có thể để cho tôi ngủ ở trên đất, chuyện này. Việc này rõ ràng chính là một loại nhục nhã anh có biết hay không?

"Là từ nay về sau cô đều phải ngủ trên sàn nhà!" Anh ưu nhã cười một tiếng, sau đó tìm một tư thế thoải mái cho mình, chuẩn bị ngủ.

"Này."

"Còn nữa, tôi không thích người khác buổi tối lúc ngủ còn nói mớ."

"Nhưng tại sao người phải ngủ trên sàn nhà lại là tôi?"

"Tôi cũng không thích người khác buổi tối lúc ngủ còn bị mộng du."

"Sở Dục Nghiêu, chẳng lẽ anh chưa bao giờ biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc sao?"

"Nếu như buổi tối muốn đi toilet không cho phép mở đèn, tôi không thích đang ngủ lại bị đánh thức!"

"Sở Dục Nghiêu." Cô không nhịn được chạy đến bên tai của anh hô to lên: "Tôi đang hỏi anh đó."

Anh nhìn cô quan sát, "Nói!"

Nhìn bộ dáng bất cần đời của anh, Hà Văn Tĩnh thật muốn hung ác đánh anh, hai tay chống nạnh, đôi mắt tròn tròn làm bộ dạng cáo trạng.

"Tại sao tôi phải ngủ trên sàn nhà mà không phải là anh? Ban đầu tôi đồng ý kết hôn với

anh, cũng không đồng ý tôi phải ngủ trên sàn nhà, sao anh lại vũ nhục nhân cách của tôi, anh xem lại giới tính của mình đi."

"Cho nên ?" Anh hé mở mí mắt trầm giọng hỏi ngược lại.

"Tôi cảm thấy anh cần phải phát huy phong độ đàn ông, cho nên từ nay về sau mỗi ngày người phải ngủ trên sàn nhà chính là anh!"

Anh khẽ mỉm cười, "Cô cảm thấy ông chủ cùng nhân viên nếu như cùng ở một gian phòng, người nào phải ngủ trên sàn nhà?"

"Đương nhiên là nhân viên!"

"Vậy liền OK rồi !" Anh dùng cằm chỉ chỉ chần bông cùng gối đầu trên đất, "Cứ tùy tiện."

"Anh...anh nói là."

"Về một phương diện nào đó mà nói, hôn nhân giữa chúng ta chính là một giao dịch, mục đích của tôi là muốn cho ông nội tôi một câu trả lời thỏa đáng, mà mục đích của cô là năm trăm vạn thù lao."

"Nhưng."

"Tôi mệt rồi!" Anh đột nhiên trở tay tắt đèn trên đầu giường, " Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Hà Văn Tĩnh vẫn còn muốn tiếp tục cãi nhau thấy anh bày ra dáng vẻ không muốn quấy rầy, không nhìn được hàm hừ mà đi về phía thảm lông. Trên đời này tại sao có thể có người đàn ông đáng ghét thế này chứ? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn).Lửa giận lên cao, cô nắm chặt sổ tiết kiệm vẫn cầm trong tay, nếu anh đáng ghét như thế này, khoản tiền này cô sẽ không trả.

Cô tức giận đem gối đầu đặt xuống, đem chăn đắp lên người, nhưng lăn qua lộn lại làm thế nào cũng không ngủ được, nhìn chằm chằm Sở Dực Nghiêu nằm trên giường, quý kẻ muốn chinh người lần nữa dâng lên từ trong đáy lòng cô.

"Khụ khụ!" Dùng sức ho khan hai tiếng, cố gắng dẫn tới sự chú ý của đối phương, "Cái đó. Đây, anh đã ngủ chưa?"

"Nếu như cô không gọi tôi..., tôi rất nhanh sẽ ngủ!" Sau một hồi, trong bóng tối truyền đến một giọng nói trầm thấp đáp lại.

"Ha ha, chúng ta chơi một chút thay đổi không khí có được hay không?"

"Không có hứng thú!"

"Chơi nha, vấn đáp nhanh cũng được, anh biết không? Trước đây, bạn tôi hỏi tôi một câu hỏi rất thú vị, vấn đề là như thế này, có một người nhà rất nghèo, nhưng sắp bước sang năm mới rồi, mà lúc ấy gia đình anh ta chỉ còn lại một con heo và một con bò, anh đoán xem, người này ở lễ mừng năm mới sẽ giết heo trước hay là giết bò trước?"

Trong bóng tối đột nhiên trở nên im hơi lặng tiếng , Hà Văn Tĩnh dùng chân đá đá giường lớn, "Tôi đang chờ đáp án của anh đó."

"Cô trả lời như thế nào?" Qua hồi lâu, trong bóng tối truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc của Sở Dục Nghiêu .

"Tôi nói trước hết là giết bò a." Hà Văn Tĩnh dường như không cần nghĩ ngợi đáp.

"Tại sao?" Trong âm thanh ẩn giấu nụ cười nồng đậm.

"Bởi vì người ta cảm thấy thịt bò so với thịt heo ăn ngon hơn."

"Chúc mừng cô, heo cũng nghĩ như vậy." Nụ cười giống như càng thêm càn rỡ.

"Sở Dục Nghiêu anh chơi đùa tôi?"

"Như nhau thôi!"

"Anh đã sớm biết đáp án có phải không?"

"Tôi chưa bao giờ chơi loại trò chơi nhảm chán này, cho nên trước kia chưa từng nghe

qua."

"Hừ! Ai tin tưởng anh?" Hà Văn Tĩnh cực kỳ tức giận tiếp tục ra đề, nhưng mà rất đáng tiếc, mỗi đề nếu không phải là anh trả lời đúng thì cũng là bị anh chơi lại.

Không biết qua bao lâu, Hà Văn Tĩnh mệt mỏi gần chết, trong lúc mơ mơ màng màng ngủ thật say. Sở Dực Nghiêu nằm trên giường lớn, ở trong bóng tối chờ thật lâu, rốt cuộc nghe được tiếng hít thở đều đều của cô.

Nhẹ nhàng bật đèn đầu giường lên, anh nhìn thấy bộ dáng Hà Văn Tĩnh nằm trên mặt thảm dưới giường giống như con cua. Khuôn mặt của cô đè ở trên gối đầu mềm mại, một cái chân còn không có hình tượng đưa ra bên ngoài chăn.

Nhìn tư thế ngủ khôi hài của cô, anh không nhịn được xuống giường giúp cô một tay, đem chăn đắp kín lại cho cô. Dưới ánh đèn mờ lung, anh thấy da của cô sau khi tắm rửa thật đẹp. Người phụ nữ này thật đúng là thú vị, anh đã sớm đoán được là cô muốn trêu chọc anh, nhưng không ngờ cuối cùng người bị trêu chọc đến mệt nhọc chính là cô.

Nước miếng theo khóe miệng của cô chảy ra, trời ạ! Anh không nhịn được cau mày lắc đầu, cô thật đúng là lười thôi, làm cho người khác nhức đầu. Việc này đối với người luôn luôn thích sạch sẽ như anh là một loại cực hạn khiêu chiến, nhưng mà vượt qua cả ý nghĩ của anh chính là, khi nhìn thấy giấy lau xuất hiện trong tay mình, cũng không tự giác lau nước miếng kia thì anh không thể tin được giật mình ngây ngẩn tại chỗ.

Anh. Anh làm sao có thể làm ra động tác thân thiết như vậy đối với người phụ nữ này? Cố tình, vào đúng lúc này, người phụ nữ nằm dưới đất còn phát ra một tiếng ưm khe khẽ, lật người. Cô nằm ngửa trên sàn nhà, tiếp tục thở đều ngủ say, nút áo trước ngực áo ngủ bởi vì động tác này mà nhẹ nhàng rộng mở, lộ ra nơi đầy đặn trắng nõn.

Sở Dực Nghiêu đột nhiên cảm thấy mạch máu của mình trong nháy mắt trở nên căng thẳng, trong thân thể bộ vị ấy ấy còn rất là ly kỳ đứng thẳng lên, cổ họng khô khốc, ngay cả nhịp tim cũng bắt quy tắc nháy lên một tiếng, có ma, anh là bị sao vậy?

Ánh mắt bị khuôn mặt cô hấp dẫn thật lâu không thể rời đi, nhìn đôi môi phàn hồng mê người của cô, anh đột nhiên kích động cúi người nhẹ nhàng hôn cô một cái. Khi môi anh đụng vào môi cô, Sở Dực Nghiêu giống như thật sự sợ hãi vội vàng nhảy trở về giường lớn của mình.

Ông trời! Anh không dám tin vượt môi mình, phía trên còn lưu lại hơi thở đôi môi cô. Anh đây là làm sao vậy? Không thể giải thích được tại sao đối với thân thể cô anh lại không thể khống chế được dục vọng của mình? Không phải anh luôn luôn không có cảm giác đối với phụ nữ sao?

Kể từ năm mười tám tuổi, sau khi trải qua một lần ấy, đối với chuyện ấy anh luôn sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng vừa rồi. Anh rút cuộc tại sao. lại đối với cô sinh ra dục vọng mãnh liệt? Mười tám tuổi năm ấy, lưu lại ở trong trí nhớ. Hai người điên cuồng lăn lộn trong xe, anh không chút kiêng kỵ đoạt lấy cô gái bị anh bắt lại kéo lên xe.

Cô gái ở dưới người anh phát ra âm thanh rên rỉ yêu kiều, lần lượt đoạt lấy, lần lượt buông thả, cho đến khi cạn kiệt sức lực, mới rót vào bên trong thân thể mềm mại giọt tinh hoa cuối cùng, rồi một mỗi ngã ở trên xe, cùng ôm nhau ngủ.

Đoạn ký ức này, luôn luôn bị anh khinh bỉ, thậm chí sau bao nhiêu năm, anh vẫn không muốn nhớ tới nó, nhưng lúc này, anh phát hiện anh lại dám đối mặt với chuyện ấy như vậy, trong đầu không ngừng phát lại hình ảnh xảy ra ngày hôm đó.

Không. Không thể! Mang theo tâm tình quý dị, anh nhanh chóng tắt đèn đầu giường, liên tục nhắc nhở chính mình đó chỉ là ảo giác, anh chẳng qua là quá lâu không đụng tới phụ nữ cho nên mới phát sinh chuyện như vậy.

Anh ép buộc chính mình nhắm mắt lại, tiến vào giấc ngủ, thế nhưng cả đêm dường như rất dài, rất dài.

Khi Sở Dục Nghiêu chậm rãi mở mắt ra mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã sáng rồi, nhìn đồng hồ báo thức trước giường, đã gần tám giờ sáng.

Trái tim vẫn như cũ, có chút đau, điều này chứng minh rằng tối hôm qua anh ngủ không được tốt, nhìn hình đám cưới phóng to treo trên vách tường, anh rút cuộc nhớ ra một chuyện thực đáng sợ. Đó chính là từ nay về sau anh không còn là người đàn ông độc thân tự do tự tại nữa rồi.

Theo bản năng nhìn xuống dưới thảm, anh mới phát hiện nơi đó hiện tại trống không. Hà? Người phụ nữ kia không có ở đây sao? Sở Dục Nghiêu đứng dậy đơn giản rửa mặt một lần sau đó đến phòng ăn, nhìn thấy ông nội anh cùng Hà Thụy Khải đang ngồi ở trong phòng ăn vừa nói vừa cười.

"Ba." Sau khi Hà Thụy Khải thấy Sở Dực Nghiêu, lập tức từ trên ghế nhảy xuống khuôn mặt khả ái nở nụ cười tươi, chạy vội vã tới chỗ anh, hơn nữa còn thân mật nhào vào trong lòng anh.

Trong lúc bất chợt, bởi vì đứa bé gọi một tiếng ba mà trái tim Sở Dực Nghiêu nhất thời cảm thấy ấm áp.

"Dực Nghiêu, hôm nay cháu xuống rất muộn nha, có phải tối ngày hôm qua vô cùng mệt nhọc mới như thế hay không hả?" Sở Thiệu Thiên ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn, mang bộ mặt cười xấu xa nhạo báng cháu của mình.

"Ông nội!" Anh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, "Không phải giống như chuyện ông tưởng tượng kia!" Ông cụ có lúc thật đúng là làm cho người khác đau đầu.

"Tốt lắm, mọi người có thể ăn cơm rồi." Đúng lúc này, Hà Văn Tĩnh trên người mặc tạp dề bụng bữa ăn sáng mới vừa nấu xong từ trong phòng bếp đi ra, "Ah? Anh đã dậy rồi sao..., nhân lúc còn nóng, ăn điểm tâm đi, những thứ này đều là sở trường của tôi đó." Hà Văn Tĩnh đem thức ăn từng thứ từng thứ đặt lên trên bàn, "Đây là của ông nội, đây là của Thụy Khải, đây là của anh, còn lại là của tôi."

Sở Dực Nghiêu nhìn dáng vẻ chăm chỉ cần cù của cô, tóc dài khế cuộn ở sau gáy, trên mặt không hề trang điểm, trên người còn mang một cái tạp dề màu hồng, bộ dáng của cô giống như một người phụ nữ hiền thê lương mẫu, mỗi sáng sớm tận tâm tận lực bận rộn vì chồng vì con.

Nhất thời, anh đột nhiên vì việc này mà cảm động. Đối với gia đình, anh từ trước đến giờ không có quá nhiều khái niệm. Cuộc sống hôn nhân cũng bị anh liệ vào chuyện thuộc phạm vi ba mươi lăm tuổi sẽ suy tính đến, nhưng mà bây giờ. Anh phát hiện thì ra là có vợ và con trai cảm giác cũng không tệ.

"Ba, ba." Tiếng kêu của Hà Thụy Khải truyền tới bên tai, anh vội vàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện con trai đang lôi kéo bàn tay to của mình lay lay, "Ba mau tới dùng cơm đi, mẹ làm bữa ăn sáng ăn rất ngon đó."

Anh hơi ngẩn ra, mới phát hiện ra mình mới vừa suy nghĩ chuyện gì, không biết Hà Văn Tĩnh này rốt cuộc đối với anh đã hạ thuốc gì, kể từ sau hôn lễ, anh phát hiện mình đã dần trở nên không bình thường.

Ôm lấy con trai đi tới trước bàn ăn, nhìn thấy trên bàn ăn đều là những món đơn giản nhưng lại có mùi vị bữa ăn sáng vô cùng đặc biệt, "Những thứ này đều là do cô làm sao?"

"Dĩ nhiên!" Hà Văn Tĩnh cời tạp dề xuống ngồi đối diện anh, "Ông nội, bác sĩ nói tuổi của ông không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, cho nên cháu đặc biệt nấu cháo khoai lang cho ông, trong này thả rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng có ích cho thân thể của người cao tuổi, còn có những thức ăn này, trong sách dinh dưỡng nói mỗi ngày định lượng ăn một chút, sẽ giúp dạ dày dễ dàng tiêu hóa."

Sở Thiệu Thiên ha ha cười không ngừng, "Thím Trương mỗi lần làm điểm tâm cũng thích làm rất khoa trương, ăn lâu dạ dày ông cũng mau bị hỏng, may là có cháu dâu hiểu được dạ dày ông già ta đây, ha ha ha."

"Ba, ba uống sữa tươi đi." Hà Thụy Khải khéo léo đem đem ly sữa đến trước mặt Sở Dực Nghiêu, "Cô giáo ở nhà trẻ của con nói, uống nhiều sữa tươi có thể giúp thân thể cao lớn khỏe mạnh a."

Nhìn bộ dáng khả ái của cậu bé, Sở Dực Nghiêu phát hiện mình càng ngày càng mãnh liệt yêu thích đứa nhỏ này. Nếu như Thụy Khải là con trai ruột của anh thì thật là tốt biết bao, anh mỉm cười vui vẻ nói với cậu bé, "Thụy Khải thật biết nghe lời!"

"Dực Nghiêu, hôm nay là ngày đầu tiên sau khi kết hôn của cháu, cháu chuẩn bị đưa vợ cháu đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?"

"Hưởng tuần trăng mật?" Sở Dực Nghiêu cùng Hà Văn Tĩnh đồng thời kêu khẽ một tiếng.

Sở Thiệu Thiên nghiêm mặt nhìn hai người, "Người trẻ tuổi bây giờ không phải là rất thích hưởng thụ sao? Hai người các cháu bỏ qua nhiều năm như vậy, hiện tại không dễ dàng mới gặp lại nhau, đương nhiên là phải đi, bồi dưỡng tình cảm, thật tốt."

"Nhưng ông nội. Cháu còn có rất nhiều công việc."

"Đúng nha, ông nội, cháu cũng có rất nhiều việc."

"Bang!" Đang lúc hai người muốn cự tuyệt, hai tờ vé máy bay ném tới trước mặt của bọn họ, "Ông đã thay các cháu quyết định đi Hawaii, đây là vé máy bay, xế chiều hôm nay máy

bay cất cánh, hai người các cháu ăn điểm tâm xong liền đi chuẩn bị một chút, ông sẽ giúp các cháu trông Thụy Khải, hơn nữa ông muốn nhân lúc các cháu không có ở đây ông có thể bồi dưỡng tình cảm với cháu trai."

Sở Dực Nghiêu cùng Hà Văn Tĩnh đồng thời nhìn nhau một cái, cô liệu mạng nháy mắt với anh, ý bảo anh mau cự tuyệt, mà Sở Dực Nghiêu là gương mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Ông nội, những chuyện này sao ông không báo trước cho cháu biết?"

"Tại sao phải thông báo? Chuyện của khách sạn ông sẽ tìm người giúp cháu quản lý. Cháu có thấy ai vừa mới kết hôn đã lập tức vùi đầu vào công việc không? Làm người không có sở thích gì sao?"

"Không phải vậy đâu ông nội." Hà Văn Tĩnh vội vàng chen lời nói: "Dực Nghiêu hiện tại mới vừa tiếp quản khách sạn không bao lâu, cháu tin rằng anh ấy nhất định có rất nhiều công việc phải làm, thời gian sau này còn có rất nhiều, không bằng chờ anh ấy hết bận, công việc ổn định rồi sau lại đi hưởng tuần trăng mật cũng được mà."

Nói giỡn, muốn cô và Sở Dực Nghiêu đơn độc ở cùng nhau vậy chẳng phải là muốn mạng của cô sao? Huống chi kể từ sau khi Thụy Khải ra đời, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng rời xa con trai, hiện tại ông cụ đột nhiên buông lời muốn cô đi hưởng tuần trăng mật, còn nói muốn giúp đỡ cô chăm sóc Thụy Khải, rõ ràng là tính toán muốn mẹ con cô chia lìa.

"Thế nào? Các cháu không thích Hawaii à?" Thấy cô biểu tình kháng cự, Sở Thiệu Thiên không khỏi lạnh mặt.

"Dĩ nhiên không phải!" Hà Văn Tĩnh lập tức lắc đầu một cái.

"Vậy tại sao không đi?" Âm thanh uy nghiêm lần nữa vang dội cả phòng ăn.

"Không phải là không đi, mà là." Mặt cô khổ sở, nhớ tới gần đây bà cần phải làm phẫu thuật, nếu như cô không ở bên cạnh bà, không biết không có cô chăm sóc bà có ổn không nữa. Muốn cô đi du lịch vào lúc này, như vậy chẳng phải là sẽ làm hại cô phải lo lắng thêm sao?

"Nếu không phải là không thích, như vậy buổi chiều các cháu liền đi máy bay tới Hawaii cho ông." Sở Thiệu Thiên bày ra bộ dáng không cho người phản kháng bá đạo nói.

"Nhưng."

"Văn Tĩnh, nếu ông nội cũng đã sắp xếp xong xuôi tất cả cho chúng ta, chúng ta sẽ tuân theo sắp xếp của ông."

Sở Dực Nghiêu nhìn Hà Văn Tĩnh lắc đầu một cái, ý bảo cô không cần nói thêm nữa, anh hiểu rất rõ tính khí ông nội mình, chuyện gì một khi ông đã quyết định, cho dù có mười đầu bò kéo cũng không lại.

Hà Văn Tĩnh đột nhiên trợn mắt nhìn anh chăm chăm, hơn nữa còn dùng khẩu hình khề nguyên rửa anh một tiếng, Sở Dực Nghiêu làm bộ không thấy, cúi đầu, tiếp tục ăn bữa ăn sáng, "Ừ, bữa sáng hôm nay mùi vị cũng không tệ lắm."

*

"Sở Dực Nghiêu, tốt nhất không nên nói với tôi là anh tính toán dùng loại phương thức này giết thời gian nha?"

Trước mắt, bọn họ đang ở trên một chiếc du thuyền sang trọng, kể từ sau khi tới Hawaii, Sở Dực Nghiêu cả ngày mang theo máy tính xách tay bận rộn với công việc, hiển nhiên coi cô như người tàng hình, không thèm để ý tới.

Không chút để ý, Sở Dực Nghiêu rút cuộc đem tầm mắt từ màn hình laptop dời đến trên mặt của cô, "Không thể được sao?"

"Dĩ nhiên không có gì không thể, chẳng qua từ lúc tôi và anh kết hôn cho tới bây giờ cũng không nói qua tôi phải cùng anh ra ngoài đi du lịch."

"Tôi cũng vậy, không muốn đi du lịch." Anh ưu nhã khoanh hai tay lại, "Đây là ý của ông nội."

"Vậy tại sao lúc ấy anh không phản kháng?"

"Tôi có phản kháng!" Anh nhún nhún vai.

"Hiển nhiên anh phản kháng không thành công."

"Cô nên hiểu ông nội tôi là người như thế nào." Sở Dực Nghiêu liếc xéo nửa bên mặt của cô, dưới ánh mặt trời, cô lại xinh đẹp mê người, khiến cho anh không tự chủ được sinh ra một cổ kích động, muốn đem cô ôm vào trong lòng, gặm cắn một phen.

Nhưng rất nhanh, anh liền bỏ đi cái ý nghĩ này, cũng khẽ nguyên rửa chính mình, gần đây nhất định là trúng tà, "Nếu như phản kháng có hiệu quả, tôi nghĩ hiện tại giữa chúng ta cũng sẽ không có cuộc hôn nhân này, đây tất cả đều do trò đùa ác của cô ban tặng, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Ý của anh muốn nói là vì chuyện đó cho nên muốn tôi cùng anh - cái người không có tình thú này kết hôn, còn phải chịu đựng cái mặt lạnh chết người của anh; còn phải cùng anh hưởng tuần trăng mật ở địa phương quỷ quái này; còn phải cùng anh cùng nhau nói dối; còn phải diễn kịch vợ chồng thân ái cùng anh trước mặt mọi người, đây tất cả, đều là do Hà Văn Tĩnh tôi tự tìm?"

Sở Dực Nghiêu ưu nhã vòng chặc hai cánh tay gập đầu, cho cô một nụ cười khen chê không rõ, "Xem ra cô thông minh hơn so với tưởng tượng của tôi.."

"Anh." Cô tức giận chạy tới trước mặt anh một tay không khách khí đóng lại máy vi tính của anh, "Sở Dực Nghiêu, chẳng lẽ anh dám nói đi đến cuộc hôn nhân quái quỷ này, anh một chút trách nhiệm đều không có sao?" Anh nhú mày, tựa hồ đang chờ cô nói tiếp.

"Nếu như anh không phải là người đàn ông nhỏ mọn khai trừ tôi trước mặt nhiều người như vậy, tôi sẽ không bị thất nghiệp; nếu như mà tôi không thất nghiệp, vậy tôi cũng sẽ không chán ghét anh; nếu như mà tôi không ghét anh, như vậy tôi sẽ không cố ý chửi anh ở bệnh viện; nếu như mà tôi không cố ý chửi anh, như vậy mọi việc cũng sẽ không xảy ra, cho nên nói." Cô đột nhiên chỉ vào trán anh tức giận đờ đờ nhìn anh, "Đầu sở gây nên chuyện này chính là anh, tên khốn kiếp này!"

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?" Anh không khách khí đẩy ngón tay đang chỉ trên trán anh ra, "Tránh ra, tôi muốn làm việc." Đồng thời cũng tránh đi cô gái có sức hấp dẫn không giải thích được đối với mình này.

"Tại sao anh nói tránh ra thì tôi phải ngoan ngoãn tránh ra?"

"Chỉ bằng ở giữa hai người chúng ta tôi là ông chủ."

Cô cường điệu cười to ba tiếng, "Được rồi, anh đã luôn miệng nói anh là ông chủ, như vậy tôi cùng anh tới địa phương quái quỷ này hưởng tuần trăng mật, có phải anh cũng nên trả tiền làm thêm giờ cho tôi hay không?"

Sở Dục Nghiêu đột nhiên không vui nheo mắt, nhìn cô chăm chăm, "Cô ở trước mặt tôi nhất định phải biểu hiện ra là mình rất hám tiền sao?"

"Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng ăn, đây chính là đạo lý xưa nay không đổi."

"Cô đã yêu tiền như vậy, vậy tại sao cô lại đem sổ tiết kiệm chị tôi đưa cho cô trả lại cho tôi?" Nhớ hôm trước, lúc mới vừa lên máy bay, cô đột nhiên đưa cho hắn một lá thư, còn tưởng rằng người phụ nữ này lại muốn xin cái gì, kết quả là sau khi anh mở lá thư ra, đó là một quyển sổ tiết kiệm, nhìn tên phía trên, viết là chị của anh - Sở Dục Hàm, hơn nữa sổ tiền là ba chục triệu.

"Đó. Đó không phải là tiền tôi nên lấy, anh phải biết, làm người phải có nguyên tắc, nên tôi lấy tiền tôi nên lấy, không nên lấy một phen tiền tôi cũng sẽ không cầm; mà tiền làm thêm giờ là tiền tôi nên cầm, cho nên anh phải trả cho tôi!" Trong đầu cô làm sao lại chứa cái lý luận buồn cười như vậy? Anh không để lại dấu vết trợn trắng mắt, có chút không hiểu nổi suy nghĩ của người phụ nữ này.

Đóng laptop lại, đứng dậy đi ra ngoài, nhân viên công ty đang thảo luận về mấy hợp đồng lớn, anh cần phải thời khắc nắm giữ động tĩnh của phía bên kia.

"Này.Anh đi đâu đó?" Hà Văn Tĩnh đứng sau lưng anh kêu to.

"Tôi ra ngoài làm việc, cô không cần đi theo, nếu không tối hôm nay không cho ăn cơm!" Tiếng đóng cửa nặng nề đem cô cùng anh ngăn cách ở hai bên cánh cửa, Hà Văn Tĩnh chống nạnh hăm hừ tức giận nhìn chăm chăm cánh cửa, người đàn ông đáng chết quả nhiên ghé tởm hết sức.

Cô ở bên trong phòng đi lại mấy vòng, liều mạng suy nghĩ làm thế nào để gạt bỏ cái tên Sở Dục Nghiêu đáng ghét đó, nhưng là suy nghĩ nửa ngày, cũng không có nghĩ được một cái diệu kế nào, liền dứt khoát nằm ở trên giường ngủ trưa. Tỉnh dậy, phát hiện Sở Dục Nghiêu còn chưa có trở lại, cô ngáp ngáp dài đi ra ngoài phòng ngủ, vốn định đi tới trên boong

thuyền hóng một chút gió biển, không ngờ Sở Dực Nghiêu đã sớm hơn một bước, ngồi ở ghế dài bên trong boong thuyền mà ngo ngắ nhìn xem cái gì?

Cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới, len lén từ sau lưng anh nhìn hình trong tay anh, thì ra là ảnh gia đình, bên trong ảnh là hai vợ chồng, trong ngực còn ôm một đôi song sinh 1 trai 1 gái vô cùng khả ái, một nhà bốn người ngồi chung một chỗ cười rất vui vẻ.

<http://diendanlequydon.com>

"Oa, khuôn mặt người đàn ông kia cùng anh rất giống nhau." Đột nhiên âm thanh truyền tới khiến Sở Dực Nghiêu giật mình, anh xoay người, thấy bộ dáng Hà Văn Tĩnh giống như kẻ trộm xuất hiện ở phía sau anh, "Làm sao cô lại ở chỗ này?" Giọng điệu của anh tỏ vẻ không vui nói.

"Tôi vì sao không thể ở chỗ này?" Cô ôm ngực đưa gương mặt sáng ngời đến trước mặt anh, "Tốt nhất không cần nói với tôi, vợ chồng xinh đẹp trong hình kia chính là ba mẹ anh." Nghe đến đó, sắc mặt Sở Dực Nghiêu trong nháy mắt trở nên tối sầm lại, anh im hơi lặng tiếng cúi đầu, cặp mắt mờ mịt nhìn hình trong tay.

"Đúng rồi, lại nói từ khi tôi và anh kết hôn tới nay, cũng chưa có gặp qua cha mẹ anh, chẳng lẽ bọn họ ở nước ngoài không thể trở lại tham gia hôn lễ của anh?" Thế này cô mới ý thức được cuộc hôn nhân này có chỗ hơi không hợp lý, cô chỉ gặp được ông nội và chị gái Sở Dực Nghiêu, còn chưa có gặp qua ba mẹ của anh nữa.

"Qua đời."

"Cái gì?" Hà Văn Tĩnh hơi ngẩn ra.

Sở Dực Nghiêu đột nhiên nâng lên cặp mắt mờ mịt, "Bọn họ đã qua đời vào sáu năm trước!"

Cô không nhịn được nuốt nước miếng một cái, "Ách. Cái đó. Tôi. Tôi còn tưởng rằng.Xin lỗi."

Sở Dực Nghiêu không để ý tới biến chuyển trong lúc bất chợt của cô, lấy ra bóp da, anh vừa muốn đem hình đặt về chỗ cũ, không ngờ lúc này gió biển lại nổi lên. Một ngọn sóng biển khổng lồ nhào tới, làm cả du thuyền rung lắc một cái, tay của anh khẽ run, hình trong tay lập tức bị gió biển cuốn theo đến trên mặt biển.

"Trời ạ." Nhìn tất cả xảy ra trong chớp nhoáng, Hà Văn Tĩnh cơ hồ là không chút nghĩ ngợi đuổi theo tấm hình, "Bùm" một tiếng, cô nhảy vào trong biển."

"Này." Sở Dực Nghiêu không dám tin đuổi theo.

"Trời ơi, tôi quên mất tôi không biết bơi." Khi Hà Văn Tĩnh nhảy vào trong biển mới phát hiện mình không biết bơi, cô lung tung giãy giụa trong nước biển, cũng liều mạng hô to cứu mạng.

"Cứu tôi. Cứu tôi với. Khụ khụ." Sở Dực Nghiêu không thể tin được. Nhìn cô vì bắt tấm hình mà bị cuốn vào trong biển, không ngừng giãy giụa. Người phụ nữ này đến cùng là đang làm cái quỷ gì? Anh tức cũng không được, giận cũng không xong, nhúu mày, mắt thấy cô sắp bị nước biển nuốt trọn, anh đột nhiên cởi áo khoác của mình ra tung người nhảy xuống biển.

Trong nháy mắt khi anh ở trong nước ôm lấy cô, anh cảm thấy Hà Văn Tĩnh còn đang run rẩy.

"Cứu. Cứu mạng. Tôi không muốn chết." Cô phát ra từng tiếng thờ dốc.

"Những cử chỉ hành động của cô như vậy đã nói cho tôi biết." Sở Dực Nghiêu mặc dù ôm cô thật chặt trong ngực mình, nhưng miệng lại không chịu buông tha, mắng cô.

Mất sức của chín trâu hai hổ hai người rút cuộc cũng trở lại boong thuyền, Hà Văn Tĩnh ở trên sàn tàu dùng sức ho khan, "Thật là đáng sợ, tôi thiếu chút nữa là trở thành oan hồn trong biển rồi." Sở Dực Nghiêu cởi áo sơ mi ướt đầm ra, tức giận trợn mắt mà nhìn cô một cái, "Cô có phải không có đầu óc hay không? Không biết bơi tại sao còn nhảy xuống?" Anh nghĩ anh nên đánh giá lại trí thông minh của người phụ nữ này một lần nữa.

"Khụ khụ." Cô vừa ho vừa phun nước biển trong miệng ra, "Tôi là vì muốn cứu tấm hình của anh!" Cô cầm tấm hình trong tay lên, "Thật may là phía trên này có lớp bảo vệ, bằng không nhất định sẽ hư mất."

"Tiểu thư, cầu xin cô về sau làm việc dùng đầu óc một chút, hình không có còn có thể làm lại, nếu như không phải cô may mắn còn sống, cô bảo tôi trở về phải giải thích với con

traí cô như thế nào?" Anh không khách khí đoạt lại hình của mình, "Trên thực tế tôi cảm thấy cô không có một chút thông minh nào. Tôi thật sự hoài nghi cô làm thế nào có thể sống đến bây giờ." Anh cố ý đem cảm động của mình đối với cô trong nháy mắt đó hóa thành khiển trách.

"Tôi cho là tấm hình này đối với anh mà nói rất quan trọng." Thái độ thờ ơ của anh khiến tâm tình Hà Văn Tĩnh vô duyên vô cớ xấu đi.

Sở Dực Nghiêu tức giận nhìn cô chăm chăm, "Chỉ là một tấm hình mà thôi, hình như vậy nhà tôi vẫn còn!"

Sắc mặt Hà Văn Tĩnh bỗng dung trắng bệch, môi cô giật giật, nhưng cũng không nói gì, chỉ là từ trên sàn tàu bò dậy, di chuyển bước chân mệt mỏi của mình đi vào gian phòng mới vừa từ đó đi ra kia, tiện tay bịch một tiếng đóng sầm cửa phòng lại, ngăn cách chính mình cùng Sở Dực Nghiêu.

Chương 5:

Hành động không giải thích được này của cô khiến Sở Dực Nghiêu không khỏi sững sờ, anh hoàn toàn không hiểu nổi cô đang giở trò gì, anh thờ ơ nhún nhún vai, đang định trở về phòng tắm rửa một cái, đột nhiên dừng bước lại.

Vừa rồi. Anh hình như quên mất cái gì? Người phụ nữ kia. Tựa hồ đang khóc, lúc cô vừa mới rời khỏi boong thuyền, anh rõ ràng nhìn thấy khóe mắt cô có một chút trong suốt.

Không nhận được, anh thay đổi hướng đi, đi tới cửa phòng của cô, muốn mở cửa phòng ra từ bên ngoài, lại ngoài ý muốn phát hiện cửa đã khóa lại từ bên trong, anh vội vàng giơ tay lên gõ cửa phòng, cao giọng nói: "Hà Văn Tĩnh, mở cửa ra!"

Trong chốc lát, cửa mở ra, Hà Văn Tĩnh mới vừa thay quần áo ướt sũng nước xong, cúi thấp đầu xuất hiện trong tầm mắt của anh. Sau khi mở cửa phòng, cô rất nhanh xoay người, nhưng cô mới vừa xoay qua chỗ khác, Sở Dực Nghiêu liền tóm lấy bả vai của cô ép buộc cô xoay người trở lại, hai mắt anh thâm trầm nhìn chằm chằm ánh mắt có chút đỏ lên của cô, trầm giọng hỏi: "Tôi không chỉ trích cô cái gì, làm sao cô lại khóc thành dáng vẻ như thế này?"

Không biết vì sao, rõ ràng bộ dạng khóc lóc này của cô khiến cho lòng dạ ác độc của anh giống như bị nhéo đau, rất đau.

Cô quật cường giương mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu lại vô cùng kém, "Ánh mắt anh có vấn đề sao? Người nào đang khóc hả?" Cô mới không cần đem bộ dáng chật vật nhất của mình xuất hiện trước mặt anh đâu.

Sự quật cường của cô, khiến Sở Dực Nghiêu bất mãn, anh khẽ nheo cặp mắt lại, "Hiển nhiên cô không đủ hiểu rõ tính khí của tôi, tôi đã muốn biết chuyện gì, coi như bằng bất cứ cách nào tôi cũng nhất định phải biết, chẳng qua nếu như cô cố ý không nói." Anh cười xấu xa một tiếng, "Tôi không ngại làm một người cha ghê ác độc, tôi muốn. Cô cũng không hi vọng con trai của cô phải chịu khổ chứ?"

Người phụ nữ này mặc dù tính tình không tốt, nhưng anh nhìn ra được cô hết sức quan tâm đứa bé, bắt con trai của cô tới uy hiếp cô là phương pháp tốt nhất anh áp dụng để cô nói

ra lý do.

Quả nhiên, Hà Văn Tĩnh không thể tin nhìn anh chăm chăm, "Cái tên hèn hạ vô sỉ này!"

"Tốt! Nhục mạ cấp trên, tội thêm một bậc, tôi sẽ lại đặt trên người con trai cô để xử lý."

Hà Văn Tĩnh bị dáng vẻ tà ác của anh làm cho tức giận đến toàn thân phát run, nước mắt miễn cưỡng nhịn xuống lại một lần nữa im hơi lặng tiếng chảy ra, nhưng mà nước mắt mới vừa chảy xuống, cô liền giơ tay lên lau sạch, cô mới không cần ở trước mặt tên không có nhân phẩm, lòng dạ độc ác này mà khóc đâu.

Ánh mắt anh âm trầm xiết chặt, âm thanh căng thẳng ra lệnh nói: "Còn không nói!" Anh hoài nghi tự hỏi, anh bị làm sao vậy? Rõ ràng ghét người phụ nữ này, ghét cực kì, thế nhưng hiện tại vì sao khi thấy cô rơi nước mắt lại đau lòng?

Điều này thật sự là không giống anh. Ở trên thế giới này, người phụ nữ anh quan tâm chỉ có chị gái anh là duy nhất, ngoài ra không có người thứ hai, như thế nào bây giờ lại muốn quan tâm đến cô?

Cô dùng sức hít sâu để kiềm chế nước mắt của mình, nhìn chăm chặp ánh mắt của anh, mở miệng nói: "Khi tôi còn nhỏ, cha mẹ đã qua đời, phụ trách nuôi tôi sau đó là bà ngoại tôi, bà vừa chăm lại vừa điếc. Nhớ năm mười tuổi ấy, trong nhà xảy ra hỏa hoạn, bà ngoại muốn gọi người đến tắt lửa, nhưng không ai nghe được. Khi bà ngoại vất vả đem tôi đang ngủ say từ trong nhà cứu ra ngoài, nhà của chúng tôi đã bị hỏa hoạn cháy sạch, chỉ còn lại phế tích. Qua nhiều năm như vậy cho đến bây giờ, dung mạo ba mẹ tôi như thế nào tôi đã hoàn toàn không có ấn tượng, duy nhất chỉ có vài tấm hình, cũng cháy trong biển lửa đó, tất cả." Nước mắt không có tiền đồ, không ngăn được lần nữa chảy xuống, cô như cũ quật cường lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt.

"Có một số chuyện, một khi trải qua thời gian lắng đọng, sẽ càng ngày càng mơ hồ, cho đến tất cả ấn tượng trong đầu toàn bộ đều biến mất, tựa như ba, khi còn bé ông rất thương tôi, còn hi vọng một ngày kia tôi có thể giống như mẹ biến thành một thực nữ, cho nên mới đặt tên tôi là Văn Tĩnh. Nhớ ông mỗi lần đều kiệu tôi trên vai, giới thiệu với đồng nghiệp của ông rằng tôi là con gái bảo bối đáng yêu nhất của ông. Nhưng nhiều năm sau, tôi thậm chí ngay cả bộ dạng của ba ra sao cũng không nhớ gì cả."

Sở Dục Nghiêu nhú chân mày thật chặt, anh lúc này mới nhớ tới, tất cả mọi chuyện tới

quá mức đột ngột, anh thậm chí quên cho người đi điều tra lai lịch của người phụ nữ này.

Đau lòng khác thường xé rách ngực anh, anh lại không hề biết cô còn có đoạn quá khứ bất hạnh như vậy.

Khom người xuống, anh nhẹ nhàng vòng chắc bả vai của cô vỗ vỗ phía sau lưng cô, "Tôi. Tôi rất xin lỗi. Thật ra thì. Dù là không nhớ được diện mạo, nhưng chỉ cần cô luôn nhớ tới người thân của cô, vĩnh viễn nhớ phần ân tình kia, tôi tin tưởng ba mẹ cô ở dưới suối vàng nhất định sẽ biết, cũng nhất định sẽ hiểu." Anh không biết mình tại sao muốn cùng cô nói về chuyện này, có lẽ. Anh chỉ đơn thuần là không muốn nhìn thấy nước mắt của cô.

Ở trong ấn tượng của anh, cô gái này đã từng bị anh gọi là Obasan vừa dững cảm vừa hung ác. Nhưng đáng vẻ cô bây giờ lại rất nhu nhược, cần người khác bảo vệ. Anh không phải kỵ sĩ cứu vớt công chúa, càng không phải là người đàn ông tốt biết thương hương tiếc ngọc, nhưng. Thế nhưng anh lại muốn dùng sự dịu dàng của mình để an ủi vết thương lòng của cô, anh nghĩ, anh nhất định là trúng độc của cô rồi, mới có thể sinh ra ý tưởng quái dị này.

Hà Văn Tĩnh bắt lực, đem mặt chôn vào trong ngực anh thấp giọng nghẹn ngào: "Tôi khóc lên bộ dạng có phải rất xấu hay không?"

Đối với vấn đề ngây ngốc của cô, anh chỉ im lặng mà ôm cô. Bên ngoài, tiếng sóng biển càng lúc càng lớn, gió biển mặc dù không thổi loạn tóc của anh, nhưng lại thổi rối loạn tim anh.

Ở trên thuyền suốt bốn ngày, đến ngày thứ năm, Hà Văn Tĩnh rốt cuộc không chịu nổi lắc lư trên biển nữa, bọn họ trở lại khách sạn.

Sở Dục Nghiêu đang làm thủ tục nhận phòng ở bên kia, cô ngồi ở khu nghỉ ngơi một mình, thật là quá đủ rồi! Cô thề từ nay về sau không bao giờ có cái tuần trăng mật đáng chết nào nữa, trừ nhảm chán ra cũng chỉ còn có nhảm chán.

"Thì ra thật sự là em, Hà Văn Tĩnh!" Đang lúc cô oán than đất trời, thì từ đỉnh đầu truyền đến giọng nói của một người đàn ông xa lạ, cô lần theo âm thanh nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang màu đen chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mắt cô.

Hà Văn Tĩnh vỗ đầu dò xét cẩn thận đôi phương, cao khoảng 175 cm, vóc người thon gầy cao lớn, khuôn mặt của anh ta không mấy anh tuấn, nhưng lại làm cho người ta thấy một loại cảm giác mỉa mai hoặc .

"Trương. Trương Tử Duy?" Cô có chút không dám tin nói ra cái tên này, Ex. Boyfriend (bạn trai cũ) của cô! Sau khi biết cô có em bé, liền vô tình vứt cô qua một bên. Tên đáng ghét này, hửn, hửn vì sao lại xuất hiện ở đây?

Người đàn ông tên Trương Tử Duy kia nở nụ cười tự cho là tự nhiên, phóng khoáng, "Anh còn tưởng rằng em đã quên mất anh rồi chứ." Hửn đột nhiên cúi thân thể cao lớn xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô, "Văn Tĩnh, người tình cũ gặp lại, em không muốn nói gì với anh sao?"

"Này, mời anh có tự trọng một chút!" Hà Văn Tĩnh không vui gỡ bàn tay to của hửn ra, "Ai là người tình cũ của anh?" Người này rốt cuộc muốn làm gì?

"Chẳng lẽ em muốn phủ nhận?" Trương Tử Duy bước một bước đến gần cô.

"Năm đó chúng ta chung sống hai năm, tốt nhất không cần nói với anh là em đã quên chuyện này. Chẳng qua anh luôn luôn tò mò, đứa trẻ trong bụng em khi đó rốt cuộc là của ai, Văn Tĩnh, em đối với anh thật đúng là không công bằng. Chúng ta ở chung một chỗ, chung sống lâu như vậy, cũng không chịu để cho anh đụng vào người em, không ngờ em lại lên giường cùng người đàn ông khác sau lưng anh."

"Chát!" Hà Văn Tĩnh không nghe được nữa, trở tay cho hửn một cái bạt tai, nặng nề giáng đến trên mặt hửn, "Trương Tử Duy, anh nói chuyện tử tế một chút đi, tôi cũng đã nói chuyện năm đó đơn thuần chỉ là một việc ngoài ý muốn."

Bị tát một bạt tai, ánh mắt Trương Tử Duy lộ ra hung ác, hửn nhẹ vỗ về gương mặt đau đớn tê dại của mình, thâm độc nhìn cô chằm chằm, "Người phụ nữ chết tiệt, cô lại dám đánh tôi?" Đang nói, hửn vung tay lên đánh về phía mặt của Hà Văn Tĩnh, nhưng khi tay của hửn vung đến một nửa, cánh tay đột nhiên bị một lực mạnh mẽ ngăn lại.

Quay đầu lại, hửn nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi vóc dáng cao lớn, tuấn mỹ mê người chẳng biết lúc nào đã đứng phía sau mình. Đối phương lạnh lùng nhìn hửn, khí thế bức người, khiến cho người khác sợ hãi.

"Tốt nhất không nên nói với tôi, anh đang chuẩn bị đánh người phụ nữ này." Âm thanh

Sở Dực Nghiêu lạnh lẽo vô tình vang lên, giọng nói này không chỉ làm Trương Tử Duy run sợ giật mình, ngay cả Hà Văn Tĩnh cũng bị bộ dạng cùng khuôn mặt anh dọa sợ, nuốt nước miếng một cái.

"Anh. Anh là ai?" Cổ tay đã bị giữ chặt, Trương Tử Duy lấy can đảm lớn tiếng chất vấn.

"Anh không có tư cách biết tôi là ai." Sở Dực Nghiêu vung một quyền nặng nề, vô tình vào cằm Trương Tử Duy, "Tôi chỉ muốn cho anh biết một người đàn ông muốn động thủ đánh phụ nữ, kết quả chính là bộ dáng hiện tại này của anh."

"Mẹ nó! Mày lại dám đánh ông đây? Khốn kiếp, hôm nay ông liều mạng với mày.". Trương Tử Duy bị đánh đau, giống như người điên đánh về phía Sở Dực Nghiêu, hai đấng mày râu ở bên trong đại sảnh khách sạn động thủ đánh nhau.

"Tao đánh người phụ nữ của tao, cùng tên khốn kiếp mày không có bất cứ quan hệ gì?"

"Người phụ nữ của mày?" Nghe đến đó, Sở Dực Nghiêu đột nhiên bắt đầu tức giận.

"Không sai!" Trương Tử Duy đâm ra một quyền, tuy nhiên nó bị đối phương linh xảo tránh được, "Người phụ nữ này tên là Hà Văn Tĩnh, là người đã bị tao vứt bỏ hồi đó."

"Bịch!" Tiếng nói của hắn vừa dứt, Sở Dực Nghiêu lần nữa vung một quyền nặng nề đánh tới khoeo mắt hắn, "Mày nói lại lần nữa."

"Không nên đánh, tôi xin hai người không cần đánh nữa.". Hà Văn Tĩnh không ngờ chuyện sẽ phát triển đến mức này.

"Hà Văn Tĩnh, cô nói cho tên khốn kiếp này biết trước kia tôi có phải bạn trai của cô hay không."

"Trương Tử Duy, anh bị bệnh thần kinh à, nếu như anh không muốn tự rước lấy nhục thì lập tức rút ngay cho tôi."

"Mẹ nó! Mày là ai, lại dám bảo ông rút."

"Ông trời a! Đã xảy ra chuyện gì?" Bên này đang hỗn loạn, một âm thanh mềm mại đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy một người phụ nữ xinh đẹp vóc dáng cao gầy vội vàng chạy tới từ nơi không xa.

"A! Tử Duy, anh bị thương? Dục Nghiêu, làm sao anh lại ở đây?"

"Ny Á." Trương Tử Duy bị đánh đến thê thảm vội vàng trốn sau lưng Lạc Ny Á, "Những người vệ sĩ kia của em đâu rồi, mau để cho bọn họ tới đây giúp một tay, cái tên chết tiệt này lại dám đánh ông, hôm nay ông nhất định phải làm cho mày phải trả giá."

Hà Văn Tĩnh không dám tin tưởng nhìn Trương Tử Duy một chút, lại nhìn Lạc Ny Á một chút, "Hai người"

"Dục Nghiêu, thật là khéo, không ngờ lại có thể gặp được anh ở chỗ này" Lạc Ny Á hoàn toàn không đi để ý tới Trương Tử Duy đang kêu căng cùng hiện trường mới vừa đánh nhau xong. Cô ta rất thân mật kéo cánh tay Sở Dục Nghiêu, "Dục Nghiêu, lát nữa hai người có thể cùng đi uống một ly không?"

"Thật xin lỗi, tôi không có thời gian." Sở Dục Nghiêu rất không khách khí hất tay của cô ta ra khỏi cánh tay mình. Người phụ nữ này có bệnh sao? Trong trường hợp này còn có tâm tình đi uống một ly, đúng là gặp quỷ.

"Người đàn ông này là bạn trai cô?" Anh vô cùng tức giận trừng mắt về phía Trương Tử Duy. Không hiểu cảm xúc mới vừa dâng lên trong cơ thể mình kia... Tức giận rốt cuộc do đâu mà đến?

"Không phải đâu, em và anh ta chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi, trên thực tế, em cùng Tử Duy không có chút quen thuộc nào. Anh biết mà, trong lòng em anh luôn là người quan trọng nhất." Thấy bộ dạng nũng nịu này, trên người Hà Văn Tĩnh không nhìn được nổi da gà, nhất là thấy đôi tay kia của cô ta cố gắng bám lấy cánh tay Sở Dục Nghiêu thì càng hận không thể cầm dao chém đứt cánh tay hai người.

"Đáng tiếc người phụ nữ quan trọng nhất trong lòng không phải cô." Sở Dục Nghiêu một tay ôm lấy Hà Văn Tĩnh vào trong lòng mình, "Bà xã, chúng ta nên trở về phòng thôi." Nói xong, anh ngang ngược ôm bà vai cô xoay người đi tới thang máy, lúc đi ngang qua bên cạnh Trương Tử Duy còn cố ý ngừng một chút, "Nếu còn để cho tao nhìn thấy mày có gan tới quấy rầy người phụ nữ của tao, tao sẽ vui lòng cho mày thể nghiệm một chút, kết quả của việc trêu chọc tao kinh khủng như thế nào."

Hà Văn Tĩnh được anh ôm ở trong ngực cẩn thận từng li từng tí, nhìn nửa mặt bên tuấn mỹ của Sở Dực Nghiêu, lần đầu tiên trong đời, cô thể nghiệm sinh ra một loại cảm giác thật an toàn.

Người đàn ông này so với cô còn nhỏ tuổi hơn, nhưng hết lần này đến lần khác lại dùng loại phương thức bá đạo này tới bảo vệ cô. Trái tim không có nguyên tắc đập mạnh. Trời ạ! Cô bị làm sao vậy?

Mà Lạc Ny Á bị bỏ rơi tại chỗ cảm hận nhìn chằm chằm bóng lưng ôm nhau rời đi của họ, trong mắt tất cả đều là ghen tỵ.

"Ny Ny, cái tên chết tiệt kia rốt cuộc là ai?" Trương Tử Duy bộ mặt tím bầm không nhận được hỏi thăm.

"Anh ấy là người thừa kế tương lai của tập đoàn Sở thị - Sở Dực Nghiêu!"

"Cái gì? Em nói hẳn chính là Sở Dực Nghiêu của tập đoàn Sở thị đó sao?" Trương Tử Duy có chút khó tin há hốc mồm, "Như vậy Hà Văn Tĩnh đó."

"Chính là bà xã anh ấy mới cưới vào cửa trước đây không lâu." Lạc Ny Á phẫn hận trả lời.

"Ông trời! Tại sao có thể như vậy? Người phụ nữ kia vậy mà lại gả vào nhà giàu có?"

"Người đàn ông kia rốt cuộc là ai?" Mới vừa bước vào trong 'phòng cho tổng thống', Sở Dực Nghiêu cuối cùng cũng không nhận được bộc phát ra, khi anh chính tai nghe được người đàn ông khác dùng cái loại giọng điệu quen thuộc đó gọi tên Hà Văn Tĩnh, anh cảm giác mình giống như bị kích thích mãnh liệt.

Đây không phải là ghen tỵ! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh thề loại tâm tình này tuyệt đối không phải là ghen tỵ! Anh cũng chỉ là không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ này trong lúc đang cùng anh thực hiện hiệp nghị hôn nhân, lại vẫn dính dáng đến người đàn ông khác.

Hà Văn Tĩnh ngơ ngác ngồi ở trên giường lớn từ đầu tới đuôi vẫn cúi đầu, cô vạn lần không ngờ tới cô lại gặp phải Trương Tử Duy, cô và người đàn ông kia đã từng chung sống

ròng rãi hai năm, nói một chút tình cảm cũng không có là giả.

Nhưng làm cho cô thất vọng là, Trương Tử Duy năm đó chẳng những rời cô đi, sau khi gặp lại còn dùng lời nói ác độc như vậy để châm chọc cô.

"Hà Văn Tĩnh." Âm thanh Sở Dực Nghiêu truyền tới bên tai, anh không nhìn được hỏi "Cô không có gì muốn giải thích với tôi sao?"

"Thật xin lỗi!" Cô từ đầu tới cuối chỉ cúi đầu, "Mới vừa làm tăng thêm phiền toái cho anh rồi." Không khí bên trong phòng chùng trảm mặc, Sở Dực Nghiêu nhìn chằm chằm đỉnh đầu cô một lúc lâu, cuối cùng anh tức giận đặng đặng xoay người đi tới một phòng ngủ khác.

"Anh biết rồi đó, ba mẹ tôi mất sớm." Đúng lúc này, Hà Văn Tĩnh đột nhiên lên tiếng, cũng kịp thời lưu lại bước chân của anh, "Mặc dù sau đó bà ngoại nhận nuôi tôi, nhưng lúc tôi mười hai tuổi bà ngoại đã qua đời, cho nên có một thời gian tôi bị đưa vào cô nhi viện."

"Trước khi mười bốn tuổi tôi vẫn luôn ở trong cô nhi viện. Nhưng viện trưởng của cô nhi viện chỗ tôi ở kia, sau lưng lại buôn bán nội tạng người và buôn bán các cô gái trẻ tuổi. Một đêm khi tôi mười bốn tuổi, một cô gái trong cô nhi viện phát hiện âm mưu của viện trưởng nên nói cho chúng tôi biết. Vì vậy chúng tôi thả một cây đuốc, phóng hỏa nhà viện trưởng của cô nhi viện và tên kế toán xấu xa đã cấu kết với viện trưởng."

"Cô nói cái gì?" Sở Dực Nghiêu xoay người, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô chằm chằm, hoàn toàn bị lời nói của cô làm cho rung động. Anh không phải là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng gì, nhưng anh vẫn không ngờ trên thế giới sẽ có địa phương đen tối đến như vậy.

Hà Văn Tĩnh nhìn chằm chằm mũi chân của mình, ánh mắt mờ mịt tiếp tục nói: "Sau trận hỏa hoạn kia, trải qua thẩm dò, cảnh sát nhận định là chúng tôi phóng hỏa, đem tất cả những đứa trẻ tương đối lớn như chúng tôi nhốt vào trại cải tạo. Những người cảnh sát đó không đi bắt bọn phạm tội buôn bán nội tạng người cùng buôn bán phụ nữ trẻ con phạm tội, lại đến trừng phạt chúng tôi - những đứa trẻ mồ côi không chỗ nương tựa chỉ cầu mong được sống sót."

"Tôi ở trong trại cải tạo bốn năm. Vào một ngày tôi tròn mười tám tuổi kia, tôi rốt cuộc được thả ra, nhưng tôi không có trình độ học vấn, không tìm được công việc tốt, vì sinh tồn, chỉ có thể đi làm trong quán rượu, là ở chỗ đó. Tôi biết Trương Tử Duy." Nói tới chỗ

này, nét mặt của cô hiện lên tia khổ sở, "Khi đó, tôi nóng lòng tìm được một người có thể để cho tôi dựa vào, tôi cũng cần một bả vai cho tôi dựa vào, mà hắn lại rất biết dỗ người."

Cô nhún vai một cái, "Chúng tôi cứ như vậy yêu nhau, hai người ở chung một chỗ chung đụng hai năm, nhưng hắn không chịu cùng tôi kết hôn, hắn chỉ muốn cùng tôi lên giường, nhưng mà mỗi lần hắn nói lên yêu cầu muốn tôi lên giường tôi đều không đồng ý, bởi vì tôi biết, nếu như mà tôi đồng ý với hắn, hắn lại không chịu lấy tôi, tương lai của tôi lại càng không có hy vọng."

"Đại khái là là bởi vì nguyên nhân này mà hắn mới đem tôi trở thành khiêu chiến trong đời sống tình cảm của hắn, trong hai năm chung sống không bỏ rơi tôi, nhưng sau lần đầu tiên tôi cho ba ruột Thụy Khải đó, hắn liền quyết tuyệt nói chia tay với tôi, còn cầu huyết mạng tôi xối xả."

Sở Dục Nghiêu từ từ đi tới trước mặt cô, "Nói như vậy, cô rất thích ba ruột Thụy Khải hả ?"

Cô tự giấu nở vài nụ cười, ngược mắt chăm chọc mà nhìn anh, "Anh có yêu một không biết tên họ không biết gia thế không biết lai lịch hay không?" Vấn đề của cô làm Sở Dục Nghiêu nhướng lông mày.

"Tôi cùng ba Thụy Khải là trong lúc vô tình xảy ra tình một đêm." Sau khi cô nói đến đây, nét mặt Sở Dục Nghiêu đột nhiên trở nên phức tạp, tại sao khi cô nói ra những lời này lại làm đáy lòng của anh sinh ra một loại cảm giác rất kỳ quái?

Tình một đêm? Trí nhớ năm mười tám tuổi ấy lại một lần nữa tràn vào tâm trí, cảm giác của anh. Anh và cô, giống như có chút liên quan đến nhau.

"Chẳng qua tôi phải cảm ơn người đàn ông cùng tôi xảy ra tình một đêm đó, mặc kệ nói thế nào, anh ta để cho tôi có Thụy Khải, hơn nữa nếu như không phải có sự xuất hiện của anh ta, tôi có thể đã hồ đồ cùng cái tên Trương Tử Duy đó phát sinh chuyện không dám tưởng tượng, nếu như mà chồng tôi thật sự là cái tên Trương Tử Duy đó, như vậy cuộc đời của tôi có phải càng thêm trở nên xám xịt hay không." Cô từ từ ngẩng đầu lên, "Dục Nghiêu, cảm ơn anh mới vừa giúp tôi giải vây."

Cô gọi một tiếng Dục Nghiêu, làm tim anh lần nữa bắt đầu cháy rừng rực, anh thà bị người phụ nữ này quát mắng, hướng về phía anh kêu gọi quát mắng, cũng không cách nào tiếp nhận cô đột nhiên dịu dàng.

Lúng túng cong môi cười cười, "Không có gì, một cái nhấc tay thôi mà"

"Nếu như bây giờ anh nghĩ muốn cùng Lạc Ny Á kết hôn, tôi nguyện ý, tôi cũng có thể đem năm trăm vạn này trả lại cho anh, nhưng là. Tôi đã dùng một phần, tôi hi vọng anh có thể cho tôi một chút thời gian để cho tôi chậm chậm trả." Trương Tử Duy xuất hiện khiến cho trong đầu của cô xông ra một loại cảm giác khác thường, lấy hiểu biết của cô đối với người đàn ông kia, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

"Cô đang nói cái gì? Đừng quên, hiệp nghị ly hôn của chúng ta là khi tôi yêu người phụ nữ khác, hơn nữa, tôi cưới cô vào cửa tốn nhiều tiền như vậy, trước khi tôi đem cô hành hạ đến thương tích đầy mình, cô đừng mơ tưởng dễ dàng như vậy liền thoát khỏi tôi!"

Anh giơ tay ký đầu cô một cái, cũng vò rối tóc cô, người phụ nữ ngốc này, cô cho là anh sẽ bởi vì đoạn quá khứ ấy mà ghét bỏ cô, đem cô đuổi ra khỏi nhà sao? Sở Dực Nghiêu anh cũng không phải là người đàn ông không biết phân biệt tốt xấu như vậy!

"Anh." Hà Văn Tĩnh kinh ngạc nhìn anh, quả thật không thể tin được. Sau khi biết được quá khứ của cô, anh hoàn nguyện ý tiếp nhận cô, để cô chiếm đoạt danh phận là vợ anh này sao?

Anh đột nhiên hôn lên đỉnh đầu của cô, bất thành linh thân mật làm cho cô suýt nữa thì ngu đi, sau đó, bên tai của cô truyền đến âm thanh của anh, "Nghỉ ngơi một chút, buổi tối dẫn cô đi ngắm cảnh đêm."

Hà Văn Tĩnh hoàn toàn ngơ ngẩn, cái này. Giống như không có sự kiện gì phát sinh giữa anh và cô vậy.

Anh cười nhạt, "Nếu tới Hawaii hưởng tuần trăng mật, cũng không cần lãng phí tâm ý của ông nội, tôi đi tắm, cô cũng ngủ một lát đi, buổi tối gặp!"

Nhìn bóng lưng anh biến mất trong phòng tắm, Hà Văn Tĩnh tỉnh hồn lại đột nhiên cảm thấy hai gò má vô duyên vô cớ nóng lên. Trời ạ! Lỗ tai của cô không có vấn đề gì chứ? Người đàn ông kia lại muốn hẹn cô?

Hà Văn Tĩnh phát hiện Hawaii không chỉ có bãi biển xinh đẹp, ngay cả thành thị cũng phồn hoa đến dọa người.

"Oa! Thật là một viên kim cương rất lớn nha!" Hà Văn Tĩnh cả thân thể đều muốn nằm trên tủ kính trước một cửa hàng châu báu, bên trong bày vòng tay vừa tinh xảo vừa cao quý.

Từ nhỏ đến lớn đây vẫn là lần đầu tiên cô quan sát những thứ châu báu trang sức đeo tay có giá trị cao gần như vậy.

"Cô thích à?" Sở Dực Nghiêu nhìn vẻ mặt cô giống như một tiểu nữ sinh, không nhịn được cười khẽ một tiếng.

"Trong lòng mỗi một người phụ nữ đều thích nhất là châu báu trang sức đeo tay, huống chi sợi dây chuyền này xinh đẹp như vậy, không thích chính là người ngu ngốc."

"Vậy thì vào xem một chút." Anh đột nhiên kéo cánh tay của cô dẫn cô đi vào bên trong tiệm châu báu.

"Này, không cần, tôi chỉ là tùy tiện nhìn một chút mà thôi." Không để ý tới phản kháng của cô, Sở Dực Nghiêu dẫn cô đến trước quầy, nữ nhân viên bán hàng rất nhiệt tình chào hỏi, "Hai người muốn xem loại nào?" Hà Văn Tĩnh suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, Anh vẫn, cô nghe không hiểu.

"Sợi dây chuyền bên kia." Sở Dực Nghiêu dùng cầm chỉ chỉ tủ kính, thuận thực dùng Anh vẫn cùng nhân viên nói chuyện.

"Tiên sinh nói là sợi ‘sao chi yêu’ sao? Ngài thật rất tinh mắt a, sợi ‘sao chi yêu’ này là chủ tiệm chúng tôi phải dùng đến quan hệ mới có được, toàn nước Mỹ chỉ có ba sợi, dây chuyền hoa tai được cắt thành tám trái tim tám mũi tên, thợ làm hết sức tinh xảo." Nữ nhân viên bán hàng vội vàng lấy sợi dây chuyền kim cương đặt ở trong tủ ra đưa cho Sở Dực Nghiêu xem.

"Thật là xinh đẹp!" Hà Văn Tĩnh nhìn dây chuyền kim cương trong tay nữ nhân viên, không nhịn được lấy tay chạm tới viên kim cương chiếu lấp lánh kia, "Thật là cực phẩm nhân gian nha."

"Cô à, sợi dây chuyền này bao nhiêu tiền?"

"Đây là dây chuyền kim cương bản số lượng có hạn có giá là 27 vạn Đô-la!"

"Cái gì? 27 vạn? Còn là Đô-la?" Hà Văn Tĩnh bị mấy cái chữ này dọa sợ đến lập tức rút tay của mình về, "Tiểu thư, cầu xin cô cất đi."

Nhìn động tác quá mức kích động của cô, Sở Dực Nghiêu không khỏi buồn cười, lắc đầu một cái, dùng Anh văn đối với nhân viên nói: "Cô này, gói sợi dây chuyền này lại giúp tôi." Nói xong, anh lấy thẻ tín dụng trong ví tiền ra.

"Anh muốn làm gì?" Hà Văn Tĩnh không hiểu hỏi.

"Đương nhiên là cà thẻ."

"Cà thẻ làm gì?"

Sở Dực Nghiêu bất đắc dĩ nhìn cô, "Cà thẻ đương nhiên là trả tiền cho sợi dây chuyền này."

"Anh...anh muốn mua sợi dây chuyền này đưa. Đưa cho ai?"

"Ông nội tôi không thể mang loại này, Thụy Khải cũng không quá thích hợp, vòng tay trong hộp của chị gái tôi tất cả đều là anh rể tôi mua, hàng thượng đẳng, như vậy bên cạnh tôi người duy nhất còn có thể đưa đại khái chính là cô rồi !" Người phụ nữ này đúng là không bình thường, khiến cho người ta buồn bực.

"Anh nói là anh muốn đưa sợi dây chuyền trị giá 27 vạn Đô-la gì đó cho tôi?" Hà Văn Tĩnh không dám tin tưởng kêu to ra tiếng.

Cầm thẻ tín dụng lên, Sở Dực Nghiêu không chút để ý gật đầu một cái, "Có cái gì không đúng sao?"

"Dĩ nhiên không có gì không đúng!" Cô lập tức phủ nhận, "Chỉ là." Cô kéo anh sang một bên, "Vật kia hai mươi mấy vạn thật sự là quá đắt giá, người phụ nữ thân phận giống tôi này nếu như đeo cái dây chuyền kia ra ngoài nhất định sẽ bị người khác ngộ nhận là hàng giả. Sở Dực Nghiêu, nếu như anh thật chịu chi 27 vạn Đô-la mua đồ cho tôi, không bằng." Cô đưa tay nhỏ bé của mình ra đến trước mặt anh, "Anh trực tiếp đưa tiền mặt cho tôi đi, tôi không ngại anh đưa 8 phần."

Nhìn vẻ mặt thành thật của cô, nét mặt Sở Dực Nghiêu đột nhiên trở nên khó coi, "Ý của cô là nói cô không muốn dây chuyền như vậy?"

"Trên thực tế ta cảm thấy anh trực tiếp đưa tiền mặt cho tôi sẽ càng làm tôi vui vẻ hơn một chút!" Không phải cô bản tính con buôn, thật sự là cô căn bản không mang nổi đồ trang sức danh quý như vậy. Nếu như người đàn ông này thật sự chịu vì cô mà bỏ ra khoản tiền nhiều như thế này, không bằng trực tiếp đưa tiền mặt cho cô, cô có thể mua chút thực phẩm dinh dưỡng cho bà.

"Xem ra hôm nay là tôi tự mình đa tình, tôi còn chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào tham lam giống như cô!" Vốn là tâm tình đang tốt, bởi vì cô nói ra muốn tiền mặt mà trở nên tức giận tới cực điểm, anh không vui thu hồi thể tín dụng, " Nếu đã như vậy, vậy thì coi như xong!" Nói xong, anh xoay người đi ra khỏi tiệm châu báu.

"Này."

"Tiên sinh, sợi dây chuyền này không mua nữa sao? Tiên sinh."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Hà Văn Tĩnh chạy đến trước quầy an ủi nhân viên bán hàng, cũng không quản người ta nghe có hiểu Trung văn hay không, "Cô trước hết cứ đem sợi dây chuyền giữ này lại, một lát nữa chúng tôi sẽ trở lại, thật sự là xin lỗi, xin lỗi." Nói một hơi, cô vội vàng đuổi theo, hả? Sở Dực Nghiêu đâu rồi?

Bên ngoài tiệm châu báu đèn đường sáng rõ, khắp nơi đều là đám đông, xe cộ qua lại không dứt, nhưng cô dò xét xung quanh nửa ngày, vẫn không có phát hiện bóng dáng của Sở Dực Nghiêu, người đàn ông này chạy đi nơi nào?

"Sở Dực Nghiêu. Sở Dực Nghiêu. Này, đừng đùa, tôi chưa quen cuộc sống nơi đây, anh mau ra đây đi." Cô chạy về phía trước, một khoảng cách thật dài, nhưng không có, cô lần nữa chạy đến cửa tiệm châu báu, vẫn như cũ không thấy.

Nhìn đám người xa lạ đầy đường, Hà Văn Tĩnh phát hiện mình lạc đường, trên người cô không có đồng nào, hơn nữa còn ở nơi đất khách quê người, đáng sợ nhất là ngay cả số điện thoại của Sở Dực Nghiêu cô cũng không nhớ.

Cô nhếch nhác tìm kiếm khắp nơi, tuy nhiên từ đầu đến cuối cũng không phát hiện bóng dáng người đàn ông kia. Đáng ghét! Đáng ghét! Cô mệt mỏi ngồi trên ghế dài ven đường khổ

sợ muốn khóc, hơn nữa còn rất nhếch nhác, nước mắt cùng nước mũi cùng nhau chảy ra ngoài.

Cái tên xấu xa kia lại có thể ác tâm như vậy. Ném cô một mình ở đầu đường, ngộ nhờ cô lạc đường không tìm được nhà thì phải làm thế nào? Một cảm giác bị ném bỏ, bị quên lãng, cảm giác sợ hãi khiến cho tâm cô khổ sở tới cực điểm, coi như trước kia người khác dùng phương thức ác độc cỡ nào đối đãi với cô, cô đều không sinh ra cảm giác này. Rốt cuộc là là lạ ở chỗ nào hả ? Chẳng lẽ. Trong lúc vô ý thức, cô thật sự đã y nại vào người đàn ông ác liệt, bá đạo đó sao?

"Thì ra đáng về người phụ nữ khi khóc xấu chết đi được!" Hà Văn Tĩnh đang khóc đến khổ sở đột nhiên phục hồi tinh thần lại, từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Sở Dực Nghiêu đứng ở trước mặt cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ còn lóe lên nụ cười xấu xa.

Trước mắt đột nhiên giống như xuất hiện một ánh rạng đông, mà người đàn ông kia chính là thiên sứ thánh khiết đứng dưới ánh rạng đông đó. Trong nháy mắt khi nhìn thấy nụ cười hoàn mỹ của anh, tất cả bi thương và uất ức trong lòng nhất thời hóa thành kích động, cô dường như không chút nghĩ ngợi từ trên ghế dài nhảy dựng lên, tựa như bay nhào tới trong ngực anh, ôm chặt lấy cổ anh.

"Làm em sợ muốn chết! Anh thật làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng trong lúc bất chợt anh đã biến mất." Đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, tất cả uất ức lại đồng thời ập vào lòng, nước mắt cũng không nhận được chảy đầy mặt, đôi tay trả thù đánh tới ngực anh, "Khốn kiếp! Anh lại dám bỏ lại em. Anh lại thật sự dám."

Sở Dực Nghiêu bắt được hai quả đấm không ngừng quơ múa của cô, trong ánh mắt lóe ra vô hạn cưng chiều, "Ngu ngốc, anh vẫn luôn sau lưng em." Mới vừa nhìn thấy cô vô dụng la lên tên của mình, dần dần, từ tức giận biến thành yếu ớt, cuối cùng, thế nhưng như đứa trẻ bị uất ức riu rít khóc ồ lên.

Vốn đang ôm tâm tình trêu cợt cô muốn chinh cô một chút, kết quả lại chứng kiến tình huống cô khóc đến đau lòng như vậy, đáy lòng đột nhiên trở nên mềm mại .

Muốn ngăn cản nước mắt tùy ý chảy xuôi của cô, muốn ôm cô vào trong lòng che chở, muốn trở thành cảng tránh gió có thể vì cô che gió che mưa, cứ như vậy cả đời bảo vệ cô dưới cánh chim của mình .

Sau một lúc Hà Văn Tĩnh mới hiểu rõ mình đang bị anh ôm trong ngực, cô giật mình kinh ngạc, nâng lên đôi mắt tức giận, "Sở Dực Nghiêu cái tên khốn kiếp này, tên không có

lượng tâm, em không có nói nhất định anh phải đem 27 vạn tiền mặt cho em, người ta chỉ là muốn trêu đùa anh một chút, anh thật nhỏ mọn, ưmh." Tiếng hô mới đưa tới một nửa, môi của cô đột nhiên bị nụ hôn của anh nhẹ nhàng lấp đầy, cô không dám tin tưởng trọn to cặp mắt, trời ơi! Người đàn ông này đang làm gì?

Anh. Anh đang hôn cô sao?

Sở Dục Nghiêu nghĩ mình nhất định là điên rồi!

Bởi vì đêm qua, anh lại cùng Hà Văn Tĩnh xảy ra một màn hoan ái rung động lòng người.

Khi hai người trở lại khách sạn, trước sau như một tắm rửa, nhưng trong óc anh lại không ngừng ra hiện khuôn mặt của cô.

Thường ngày ở phương diện tính dục anh luôn tự khống chế chính mình rất tốt, thế nhưng lại đánh vỡ lệ thường, vô luận dùng bao nhiêu nước lạnh nhưng cũng không thể dập tắt lửa dục này, chỉ chốc lát sau lại lần nữa bốc cháy lên.

Khi anh rút cuộc không ức chế được đã đem người phụ nữ mới vừa từ phòng tắm đi ra kéo đến trong ngực liền không kịp chờ đợi hôn cái miệng nhỏ nhắn muốn thét chói tai của cô.

"Ưmh. Sở." Chỉ phát ra được hai đơn âm, cô liền bị anh kéo tới trên giường lớn hào hoa mềm mại .

Tuy nói giữa vợ chồng làm một chút chuyện yêu là rất bình thường, nhưng. Nhưng hôn nhân của bọn họ xây dựng trên cơ sở trao đổi ích lợi, hơn nữa, hơn nữa cô đối với chuyện như vậy. Còn không có chuẩn bị tâm lý cho tốt có được hay không.

Nhưng Sở Dục Nghiêu hiển nhiên cũng không đem phản kháng của cô để vào mắt. Trong mắt anh toát ra dục vọng bùng bùng nói cho cô biết rằng, đàn ông đói khát tuyệt đối không phải là một người khi nghe người khác nói không muốn, sẽ dễ dàng không chiếm đoạt. Nụ hôn của anh cũng không lưu loát, trúc trắc nhưng lại mang theo vài phần mị hoặc, tư vị đôi môi anh hết sức mát mẻ, còn tỏa ra hương bạc hà nhàn nhạt.

Hai người, đầu lưỡi dây dưa, đồng thời ngã xuống giường lớn, khi Sở Dục Nghiêu nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đẩy ra nội y của cô thì cô dễ dàng nhận thấy được anh cũng đang run

rầy. có lẽ cô không biết, nội tâm anh đối với tình hình như vậy cũng mang theo vài phần sợ hãi.

Nhớ lại cái lần kinh nghiệm nhiều năm trước kia, tất cả đều ở trong mờ mờ cùng mê hoặc mà xảy ra, anh hoàn toàn không nhớ diện mạo cô gái kia, chỉ biết là cô bị chính mình đặt dưới thân lúc cô phát ra trợn trợn âm thanh ưm ưm thì dục vọng trong cơ thể anh cũng nhận được bộc phát trực tiếp nhất. Đêm đó mặc dù không mỹ hảo, nhưng cũng là một lần kinh nghiệm tình dục duy nhất trong cuộc đời anh.

Sau khi xảy ra sự kiện kia, anh từng căm hận chính mình. Tại sao bị hạ được thôi miên rồi lại có thể đối với một cô gái bé nhỏ làm ra loại chuyện đó? Nếu như ý chí của anh mạnh hơn một chút nữa, như vậy không phải là anh có thể tránh khỏi chuyện sai lầm xảy ra đêm đó sao? Cho nên sau đó, anh thủy chung tự hạn chế, thậm chí buộc chính mình chán ghét chuyện đó.

Nhưng. Khi thân thể anh lơ đãng tiếp xúc với hai vú mềm mại của Hà Văn Tĩnh kia, cùng với giữa đùi cô bị anh trêu đùa đến nồng đậm ướt át thì tất cả bận tâm cùng chán ghét toàn bộ đều tan thành mây khói.

Nhiều năm thích sạch sẽ chẳng qua là chờ đợi chủ nhân đến. Dục vọng đói khát nhiều năm trong nháy mắt thức tỉnh, giống như tình dục giữ nhiều năm như vậy, chỉ vì đợi cô xuất hiện, chỉ vì cô mà giữ lại, chỉ vì cô mà tồn tại.

Sáng sớm, khi ánh rạng đông đầu tiên chiếu vào phòng ngủ, Sở Dục Nghiêu mang theo nụ cười thỏa mãn chậm rãi tỉnh lại, khi anh thấy đỉnh đầu có một đôi mắt to đang tò mò đánh giá mình, hai người đồng thời ngẩn ra. <http://diendanlequydon.com>

Hà Văn Tĩnh tựa như một con như chim sợ cành cong, nhất thời sắc mặt đỏ lên. Nhớ tới kích tình lửa nóng tối ngày hôm qua, cô không nhịn được xấu hổ kéo cao chăn đắp lên trên đầu, "Này, làm sao anh đột nhiên lại mở mắt ra?" Trong chăn truyền đến tiếng nói buồn buồn, mặc dù hết sức không cam lòng khi bị người ta bắt được nhược điểm đang nhìn lên.

Giờ khắc này, Sở Dục Nghiêu đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, nhìn trong chăn phồng lên một bọc lớn, anh xấu xa đưa bàn tay ra, ở trên mông đẹp của cô vỗ nhẹ một cái, "Nếu không phải anh đột nhiên mở mắt, chỉ sợ cũng không bắt được một sắc nữ đang nhìn anh chảy nước miếng."

Anh cảm thấy thật kỳ quái. Anh rõ ràng rất ghét tất cả vật bản xuất hiện trước mắt mình,

nhất là người phụ nữ này chẳng những lôi thôi, nhếch nhác hơn nữa còn không chú ý hình tượng cá nhân, ngay cả khóe mắt cũng còn lưu lại gỉ.

Chỉ như vậy, con người thật của cô không hề che giấu, ở trong mắt anh cũng là xinh đẹp động lòng người, nghịch ngợm đáng yêu, giống như trên người cô vô luận có bao nhiêu khuyết điểm cũng không sao, anh sẽ đều nhìn thành biểu hiện mê người. Chẳng lẽ đây chính là nói người tình trong mắt hóa Tây Thi?

"Em nào có chảy nước miếng, họ Sở , anh oan uổng em." Chấn từ trên đầu cô kéo xuống, âm thanh Sở Dục Nghiêu lười biếng lại kêu gọi ở bên tai cô vang lên:"Cô Sở, coi như cô che nữa cũng vô ích, sự thật chứng minh, tối hôm qua, cô quả thật đã bị tôi ăn sạch sành sanh liền mảnh vụn cũng không có giữ lại." Anh buồn cười liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, thật không hiểu nổi một người phụ nữ cay cú như vậy thế mà cũng sẽ đỏ mặt.

Cô đỏ mặt trừng mắt về phía anh, nói lên tố cáo của mình: "Chúng ta đã nói sẽ không xảy ra quan hệ!"

Sở Dục Nghiêu bĩu môi, cho nàng một nụ cười xấu xa, "Thật sao? Thế nào anh không nhớ rõ? Hiệp nghị của chúng ta kia có nói sao? Anh chỉ nhớ điều thứ năm là vì che giấu tai mắt mọi người, nói hai người chúng ta phải cùng ở một gian phòng!"

"Nhưng là." Cô cho là không lên giường là bọn họ hai người ăn ý mới đúng nha, anh còn trẻ như vậy, lại anh tuần tiêu sái thế này, mà cô đã là mẹ một đứa bé, vô luận nghĩ như thế nào, anh cũng không muốn đối với cô xảy ra "tính thú" mới đúng.

Anh tiến tới hôn lên bờ môi của cô, nhìn cô luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng mà nói không nên lời, tâm tình anh vô cùng thoải mái.

"Không có nhưng là!" Anh thuận thế vây cô ở dưới thân thể của mình, một đôi mắt đen nhánh yên lặng nhìn cô, "Em là vợ anh, mà chúng ta đang trong kỳ trăng mật, xảy ra chuyện như vậy là bình thường, không phải sao?"

"Nhưng chúng ta luôn có một ngày sẽ phải ly hôn, anh không phải nên." Anh không nên, anh không nên đoạt lấy thân thể của cô, cô muốn nói, lại không nói ra được.

Bởi vì cô nhất thời đùa giỡn, khiến cho anh dùng năm trăm vạn, giá cao tới thu thập tàn

cuộc, trong cuộc hôn nhân này, trên thực tế cô chiếm tiện nghi khắp nơi, coi như anh sắc tâm bộc phát muốn thân thể của cô, cũng là cô đáng đời tự tìm đến.

"Anh ghen tỵ với người đàn ông lấy được lần đầu tiên của em. . . ." Giọng nói thì thào nhẹ nhàng biến mất giữa bờ môi anh và cô, một hồi làm ngọn lửa nóng triền miên đang nghỉ ngơi trong người lại bắt đầu triển khai, không ai để ý tới ngoài cửa sổ mặt trời đã sớm treo trên cao.

Chương 6:

"Mẹ!" Hà Thụy Khải, không đúng, bây giờ đã đổi tên gọi là Sở Thụy Khải rồi, Sở Thụy Khải nhìn thấy Hà Văn Tĩnh nhiều ngày không gặp bước xuống xe thì nước mắt lã chã, giang hai cánh tay xông tới ôm lấy cô.

"Mẹ, con rất nhớ mẹ hu hu!" Cậu lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên xa mẹ lâu như vậy, mặc dù trong nhà có ông cố ngày ngày cùng bé chơi, nhưng là bé vẫn rất nhớ mẹ.

"Oa, đứa bé hư, vài ngày không gặp, con lên cân, mẹ cũng không ôm nổi con nữa rồi !" Hà Văn Tĩnh cố hết sức khom lưng ôm con vào trong ngực, thân thiết vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai.

"Mẹ, ông cố nói khi mẹ trở về sẽ mang quà tặng cho con, mẹ mang theo quà gì về vậy?" Bé lớn như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu tiên được tặng quà nha.

Đang lúc cậu bé đòi quà tặng cho mình, một bàn tay to đưa qua mạnh bạo ôm lấy thân thể nhỏ bé của cậu từ trong ngực Văn Tĩnh, nhéo một cái. Sở Dực Nghiêu đặt bé xuống đất, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của bé, "Nếu như con muốn quà tặng, chờ một chút đến phòng của ba mẹ, ba mẹ mua rất nhiều quà cho con!"

Không biết tại làm sao, anh vừa nhìn thấy dáng vẻ đứa bé này nhào vào trong ngực Hà Văn Tĩnh trong lòng liền không thoải mái mà không sao giải thích được.

Sở Thụy Khải ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Sở Dực Nghiêu, "Ba, cái dì lần trước đánh mẹ lại đến nhà chúng ta." Cậu không muốn tố cáo với ba, thật sự là dì kia rất đáng ghét, lúc ở phòng khách chờ ông cố còn len lén mắng bé là con hoang, còn uy hiếp bé nói muốn đuổi mẹ con bé ra khỏi nhà, bé thật rất ghét dì kia, bé muốn để ba đuổi dì kia ra ngoài.

Sắc mặt của Sở Dực Nghiêu lập tức trở nên rất khó coi, anh khom lưng ôm lấy Sở Thụy Khải, bước nhanh đi vào trong nhà. Lạc Ny Á, sớm muộn cũng có một ngày anh sẽ nhịn không được mà bóp chết cô ta.

Quả nhiên, vừa vào cửa, đã nhìn thấy Lạc Ny Á ở bên trong, ngồi trên ghế salon trong phòng khách nhà anh. Vừa nhìn thấy anh đi vào vội vàng đứng lên đi tới bên cạnh anh, đối với

Thụy Khải được anh ôm vào trong ngực thì làm như không thấy, giống như là nữ chủ nhân của nhà này vậy. Khoác cánh tay anh cười tủm tỉm nói: "Dục Nghiêu, anh đã về!" Nói xong, cô ta dương dương tự đắc liếc mắt nhìn Hà Văn Tĩnh đi sau lưng Sở Dục Nghiêu một cái.

Sở Dục Nghiêu tức giận hất tay cô ta ra, một tay ôm Thụy Khải một tay ôm chầm Hà Văn Tĩnh, một nhà ba người cùng ngồi vào ghế salon, anh nhìn cũng lười, không muốn nhìn cô ta, lạnh lùng nói: "Cô tới nhà tôi có chuyện gì không?"

"Dục Nghiêu, làm sao anh còn thân thiết với người phụ nữ này như vậy? Anh biết không, cô ta có một đoạn quá khứ rất bẩn thỉu!" Lạc Ny Á hô to gọi nhỏ xông đến, cố gắng đem Hà Văn Tĩnh từ trong lòng anh đuổi đi.

Đột nhiên, Sở Dục Nghiêu rống to một tiếng: "Lạc Ny Á, cô cút xa ra một chút cho tôi, nếu như còn động tay động chân ở trước mặt tôi cô có tin tôi sẽ bóp chết cô hay không!"

Âm thanh rống to này dọa sợ Lạc Ny Á. Cô ta thất kinh lui về sau hai bước, khóc lóc sụt sùi đi tới bên cạnh Sở Thiệu Thiên mới vừa xuống lầu, ôm lấy cánh tay Sở Thiệu Thiên không ngừng lay động, "Ông nội, ông nhìn dục Nghiêu xem, cháu chỉ vì muốn tốt cho anh ấy, thế nhưng anh ấy lại hung dữ với cháu như vậy."

"Được rồi Lạc tiểu thư, nếu như có chuyện gì cô cứ nói đi, không có chuyện gì thì tôi nghĩ cháu nội cùng cháu dâu của tôi mới vừa xuống máy bay, bọn nó cần nghỉ ngơi!" Sở Thiệu Thiên che giấu sự chán ghét của mình, đẩy tay của cô ta ra sau đó đi tới bên cạnh Sở Dục Nghiêu, rõ ràng là mặc kệ cô ta.

Nhưng Lạc Ny Á cũng không cảm thấy có gì khác lạ, không để ý mà lấy ra một cái khăn tay tơ tằm từ trong túi xách hàng hiệu mang theo bên người, vừa khóc sụt sùi vừa nói: "Dục Nghiêu, người ta là sợ anh bị người phụ nữ này lừa, mới đặc biệt tới đây nhắc nhở anh. Anh biết không, người phụ nữ này trước kia là chị hai xã hội đen, chẳng những lừa gạt mà chuyện xấu gì cũng làm, còn từng bởi vì phóng hỏa đốt nhà viện trưởng cô nhi viện đã thu dưỡng cô ta mà ở trong trại cải tạo mấy năm, trận hỏa hoạn kia thậm chí đã thiêu cháy nhà viện trưởng cô nhi viện."

Sau một hồi khóc lóc thút thít, cô ta lại đem mục tiêu chuyển sang Sở Thiệu Thiên, "Ô ô.Ông nội, ông phải làm chủ cho cháu. Cháu thích Dục Nghiêu nhiều năm như vậy, anh ấy đều không để ý tới cháu, lại cưới vào nhà một người phụ nữ như vậy, rõ ràng chính là muốn làm bại hoại gia phong của Sở gia. Ông nội, ông nhất định phải làm cho Dục Nghiêu ly hôn với cô ta mới được, cô ta căn bản là không xứng với Dục Nghiêu."

Lúc cô ta hăng say nói, tâm tính thiện lương của Hà Văn Tĩnh giống như bị châm gai vô cùng khó chịu, cô biết, những quá khứ sớm đã bị cô quên lãng này đều là tên tiểu nhân Trương Tử Duy kia nói cho Lạc Ny Á.

Đang ngồi trong phòng vừa lớn vừa ấm áp này, một loại cảm giác đứng ngồi không yên không ngừng nhắc nhở cô, cô không thích hợp với nơi này, cô căn bản là không có tư cách làm người nhà của Sở Dực Nghiêu.

Sở Thụy Khải được Sở Dực Nghiêu ôm vào trong ngực đột nhiên từ trong ngực Sở Dực Nghiêu vùng vẫy nhảy xuống đất, giống như con hổ nhỏ xông về phía cô ta, nâng quả đấm nhỏ bé yếu ớt lên liềm mạng đánh lên người cô ta, vừa đánh vừa kêu gào: "Dì xấu, dì đi mau, dì không cần tới nhà chúng tôi, cháu chán ghét dì, cháu chán ghét dì, cháu chán ghét dì, dì đi mau" Mặc dù cậu nghe không hiểu dì này đang nói cái gì, nhưng mà cậu biết, dì đó muốn ba mẹ ly hôn, cậu biết ly hôn là gì, ly hôn chính là ba mẹ về sau không ở cùng một chỗ.

Vậy chẳng phải cậu lại trở về cuộc sống chỉ có mẹ mà không có ba rồi sao, cũng sẽ không có ông cố, cho nên cậu muốn đuổi dì xấu xa này đi.

Chỉ có đuổi dì đó đi, ba mẹ mới không ly hôn, cậu có thể vừa có ba vừa có mẹ, Lạc Ny Á đang nói hăng say đột nhiên bị Sở Thụy Khải chạy tới đánh dọa sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó, cô ta hung tợn đem Sở Thụy Khải đẩy sang một bên, mắt lộ ra hung ác nhìn cậu bé chằm chằm.

"Đồ con hoang, mẹ mày đúng là người phụ nữ xấu xa, người đàn bà xấu xa sinh ra đứa con hư hỏng, bọn mày tốt nhất là mau cút đi, nơi này không phải là chỗ ở của loại người như chúng mày!"

"Lạc Ny Á!" Nhìn thấy cô ta dám đối xử như thế với Thụy Khải, Sở Dực Nghiêu tức giận đứng dậy, quăng cô ta qua một bên, cũng quát mắng cô ta.

"Lập tức cút ra khỏi nhà tôi, từ nay không cho phép cô bước vào cửa chính nhà tôi một bước. Nếu không, tôi không dám cam đoan tôi sẽ không giết cô!" Người phụ nữ này thật sự làm cho anh không cách nào dễ dàng tha thứ được, chẳng những chạy tới nhà anh nói xấu vợ anh trước mặt ông nội, còn khi dễ đứa bé. Anh thật hoài nghi cô ta đọc sách nhiều năm như vậy có phải đem tất cả sách đã đọc vứt đi nơi nào rồi hay không.

Sở Thụy Khải ở một bên sùng bái nhìn Sở Dực Nghiêu, ba thật uy mãnh a. Cậu quyết định, về sau, mỗi ngày đều phải ăn thật nhiều cơm, mau chóng lớn lên, như vậy mới có thể bảo vệ mẹ không bị người ta khi dễ.

"Dực Nghiêu, dừng tay, không được vô lễ với Lạc tiểu thư!" Sở Thiệu Thiên vẫn ngồi ở một bên không lên tiếng lại đột nhiên mở miệng.

Những lời này của ông khiến lòng Hà Văn Tĩnh chợt lạnh, cô mãnh liệt cúi đầu, nhìn cũng không dám nhìn Sở Thiệu Thiên, chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của ông.

Mặc dù hôn nhân của cô và Sở Dực Nghiêu là một cuộc hôn nhân hiệp nghị, nhưng cho tới nay cô cũng không có nhà, vì vậy sau khi gả cho Sở Dực Nghiêu cô liền xem nơi này là nhà của cô. Khi cô còn chưa kịp hưởng thụ không khí ấm áp của ngôi nhà, của gia đình, cô thật sự không muốn rời khỏi nơi này.

Sở Dực Nghiêu kéo Hà Văn Tĩnh lại, cũng ôm cô thật chặt vào ngực mình, ánh mắt kiên định nhìn Sở Thiệu Thiên.

"Ông nội, cháu không biết có phải ông tin tưởng lời nói của Lạc Ny Á hay không, nhưng bất luận ông có tin tưởng hay không, Văn Tĩnh vẫn là vợ cháu, Thụy Khải vẫn là con trai của cháu, cháu tuyệt đối không cho phép ông đuổi mẹ con họ ra ngoài!"

Trong hốc mắt Văn Tĩnh, nước mắt cảm động không biết từ đâu xông lên, nhanh chóng chảy xuống, hơn nữa càng ngày càng nhiều. Sở Dực Nghiêu bảo vệ khiến cô cảm động đến một câu nói cũng không nói ra được, cô không biết anh tại sao muốn bảo vệ cô, nhưng vào giờ phút này, cô biết. Cô yêu anh!

Cô dường như đã đi tìm cảm giác an toàn cả đời, bây giờ mới tìm được trên người anh, giống như chỉ cần anh ôm cô như vậy, cái gì cô cũng không sợ nữa.

Lạc Ny Á vẫn chưa từ bỏ ý định, "Dực Nghiêu, làm sao anh lại ngu như vậy? Người phụ nữ này nhất định là vì biết thân phận của anh, nên mới có thể không chừa thủ đoạn nào mà lợi dụng đứa bé để gả cho anh. Cô ta gả cho anh chỉ vì tiền tài của anh thôi, cô ta căn bản cũng không yêu anh."

Sở Dực Nghiêu bị kích động mạnh muốn thẳng tay ném Lạc Ny Á ra khỏi cửa, Sở Thiệu Thiên lại đúng lúc mở miệng: "Dực Nghiêu, ông đã nói rồi, không được vô lễ với lạc tiểu

thư!"

"Ông nội!" Mặc dù không cam lòng, nhưng tình cảm của Sở Dực Nghiêu và Sở Thiệu Thiên luôn luôn rất tốt, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của ông.

Sở Thiệu Thiên cất cao giọng nói: "Thím Trương, tiền khách!" Cái âm thanh tiền khách này khiến Sở Dực Nghiêu sững sốt, anh có chút kích động nhìn ông nội mặt không biến sắc ngồi trên ghế salon. Anh và ông nội chung sống nhiều năm, ăn ý mười phần, tự nhiên biết cái âm thanh tiền khách này của ông nội là có ý gì.

Thím Trương vóc người to lớn lập tức xông ra, đi tới trước mặt Lạc Ny Á, đưa tay đỡ cô ta, "Lạc tiểu thư, xin mời!"

"Ông nội, cháu còn chưa nói hết." Lạc Ny Á không cam lòng, âm thanh từ từ vang xa, chớp mắt một cái, cô ta đã bị thím Trương đưa ra tới cửa chính.

Sở Thiệu Thiên ngáp to một cái, oán giận nói: "Thiệt là, một buổi trưa tốt đẹp như vậy bị cô ta đảo loạn." Nói xong, ông chống gậy từ từ trên ghế salon đứng lên, ngoắc ngoắc tay với Sở Thụy Khải, "Thụy Khải, tới đây, ông cố dẫn cháu đi rửa mặt, nhìn cháu xem, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thành cái dạng gì rồi, giống như mặt mèo vậy." Thụy Khải lập tức chạy tới, bắt lấy tay ông cố.

Hà Văn Tĩnh không thể tin nhìn Sở Thiệu Thiên, không nhịn được nói: "Ông nội, ông."

Sở Thiệu Thiên cắt đứt âm thanh của cô, "Cháu dâu, cháu và Dực Nghiêu mới vừa xuống máy bay, nhất định là rất mệt mỏi rồi, mau trở về phòng, tắm rửa nghỉ ngơi đi, có gì ngày mai chúng ta lại nói tiếp." Nói xong, ông dắt tay nhỏ bé của Thụy Khải đi về phía cầu thang, vừa đi vừa nói lầm bầm: "Lão già ta đây cùng người ta giao thiệp cả đời, ai là hạng người gì nhìn một cái là có thể nhận ra. Hiện tại ta mặc dù cũng đã già rồi, mắt cũng hoa rồi, nhưng vẫn còn chưa hồ đồ."

Người phụ nữ này có một đôi mắt trong suốt, thẳng thắn, tất cả ý định của cô đều viết hết ở trên mặt, ngay cả khi ông muốn cô và cháu nội của mình kết hôn về mặt cô ấy là miễn cưỡng. Tất cả cũng đều thu hết vào trong mắt ông.

Coi như cô đã trải qua chuyện gì, đó cũng là chuyện đã qua. Chỉ cần nhìn cô dạy chất

traí của ông tốt như vậy, cũng đủ khiến cho ông coi thường tất cả mọi chuyện trong quá khứ đã phát sinh trên người cô.

Hà Văn Tĩnh không khống chế được, nước mắt chảy càng nhiều hơn, cô quả thật không thể tin được vận mệnh của mình lại tốt như vậy. Cô không thể tin được cô lại có thể gặp được người nhà như vậy. Sau khi biết hết toàn bộ quá khứ đen tối bản thân của cô vẫn nguyện ý tiếp nhận cô, trở thành người nhà cô. Nếu như có một ngày cô nhất định phải rời đi cái nhà này, cô nhất định sẽ vạn phần không muốn.

"Tốt lắm, đừng khóc, nếu còn khóc nữa, anh sẽ bị nước mắt của em làm cho chết đuối."

Sở Dực Nghiêu ôm Hà Văn Tĩnh ngồi vào trên ghế sofa, anh thật không biết trong thân thể phụ nữ lại có nhiều nước như vậy, nước mắt của cô chảy nhiều như bồn rửa mặt vậy, hại áo sơ mi của anh ướt một mảng lớn.

"Em. Em chỉ là quá cảm động." Hà Văn Tĩnh hoàn toàn không chú ý mặt mũi, chỉ muốn dùng nước mắt cảm động của cô biểu đạt ra, "Em còn tưởng rằng. Ông nội sẽ đuổi em ra ngoài, thế nhưng ông lại."

"Làm ơn đi!" Sở Dực Nghiêu cắt đứt âm thanh của cô, "Coi như anh cầu xin em cũng được, em muốn cảm động có thể đổi một loại phương thức cảm động khác, không cần dùng tới nước mắt cảm động có được hay không?" Nước mắt của phụ nữ thật là rất phiền toái.

Hà Văn Tĩnh oán hận liếc anh một cái, đem cảm động của mình nuốt xuống, cuối cùng cũng chậm rãi thu hồi nước mắt, xấu hổ không chịu nổi mà đem khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt vùi vào trước ngực anh, "Em lại làm mất thể diện trước mặt anh."

Từ khi cô bắt đầu hiểu chuyện cũng chưa từng chảy nước mắt, nhưng mấy ngày nay, cô lại liên tiếp khóc rất nhiều lần, thật là làm cho cô cảm thấy không còn mặt mũi đi gặp người khác.

Sở Dực Nghiêu tức giận nhìn cô chằm chằm, lăm bầm lăm bầm: "Em biết là tốt rồi!"

Ngay chính anh cũng nghe ra được lời oán trách của mình, lại tràn đầy dung túng cùng cung chiều đối với cô.

Trở về phòng, Sở Dục Nghiêu đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa. Văn Tĩnh khóc đến sưng đỏ cả mắt, mở rương hành lý ra, đem quần áo bên trong từng món một lấy ra, sạch thì treo vào trong tủ treo quần áo, bẩn thì vứt qua một bên, khi nào có thời gian sẽ giặt.

Thu thập xong rương hành lý của mình, ánh mắt của cô không tự chủ liếc tới rương hành lý của Sở Dục Nghiêu. Nếu là trước kia, cô tuyệt đối sẽ không giúp Sở Dục Nghiêu dọn dẹp quần áo.

Nhưng mà không biết vì sao, kể từ khi cùng Sở Dục Nghiêu xảy ra quan hệ thân mật, tâm tình của cô dần dần thay đổi rất nhiều.

Khi cô cầm lên một cái T- shirt của Sở Dục Nghiêu, đột nhiên từ trong rương hành lý lặn ra một hộp nhung tơ màu đỏ thẫm, cô tò mò ngồi xổm xuống nhặt cái hộp nhung tơ đó lên, trong lòng âm thầm suy đoán bên trong đựng cái gì, bởi vì cô không nhớ rõ có mua quà tặng đóng gói như vậy.

Sau khi cô mở hộp ra thấy đồ bên trong đó, cả người đều ngây dại. Chuyện này. Đây không phải là sợi dây chuyền kim cương ở một tiệm châu báu Hawaii mà cô rất thích đó sao? Sợi dây chuyền trị giá 27 vạn Đô-la

Lòng của cô lập tức rối loạn lên, cô không nghĩ ra tại sao Sở Dục Nghiêu phải gặt cô mua sợi dây chuyền này.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng vang, tay chân cô vội loạn lên, đem cái hộp thả lại trong rương hành lý của Sở Dục Nghiêu, sau đó đứng lên.

Sở Dục Nghiêu cởi trần, nửa người dưới chỉ mặc một cái quần đùi ở nhà, toàn thân ướt đẫm, mang dép từ trong phòng tắm đi ra, trên tay còn cầm một cái khăn lông lớn đang lau tóc.

"Anh tắm xong rồi, em cũng đi tắm đi, hành lý này cứ để đây trước đã, lúc thím Trương dọn dẹp phòng sẽ giúp chúng ta sửa sang lại."

"Oh." Cô tâm thần bất định, nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó từ trong tủ quần áo lấy ra áo choàng tắm của mình đi về phía phòng tắm.

Sở Dục Nghiêu nhìn cô có vẻ kỳ quái, cảm thấy người phụ nữ này có điểm không đúng, ánh mắt nghi hoặc nhìn bóng dáng của cô biến mất sau cánh cửa phòng tắm rồi đến rương

hành lý trên đất.

Sau khi nhìn anh đến cái hộp nhung tơ màu đỏ thẫm bên trong đó, đuôi lông mày không khỏi nhếch lên, bên môi lộ ra cười xấu xa. Thì ra là như vậy.

Con người xoay động, anh cầm cái hộp kia lên, đi tới tủ sắt trước mặt, điền mật mã vào, mở tủ sắt ra, bỏ cái hộp vào đó.

Nửa giờ sau, Hà Văn Tĩnh từ trong phòng tắm đi ra, đã nhìn thấy Sở Dực Nghiêu nhắm mắt nghỉ ngơi nằm giống hình chữ đại ở trên giường. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Cô do dự một chút, lặng lẽ đi tới bên giường, nhỏ giọng: "Dực Nghiêu, anh đã ngủ chưa?"

Đợi trong chốc lát, cô chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Sở Dực Nghiêu, cô lại kêu nhỏ hai tiếng, cũng không có được bất kỳ đáp lại nào.

"Này, Sở Dực Nghiêu, bên ngoài cháy rồi." Thấy mình hô lên cháy nhà mà anh vẫn như cũ nhắm mắt lại, Hà Văn Tĩnh cuối cùng cũng yên tâm.

Cô thật nhanh quyết định đi đến bên tủ treo quần áo, từ bên trong lấy ra một cái T- shirt bình thường màu đỏ cùng một cái quần jean màu xanh dương đậm thay ra, sau đó nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi phòng.

Trong phút chốc lúc cửa phòng đóng lại kia, hai mắt Sở Dực Nghiêu đang nhắm chặt bỗng dung mở ra. Anh nghi ngờ nhìn về phía cửa, máy bay mới vừa hạ cánh, lại khóc một trận lớn như vậy, cô không ngủ một giấc bổ sung thể lực lại chạy đi đâu, làm cái gì vậy?

Khả nghi hơn chính là, cô lại còn dùng chiêu cháy nhà đến rò xét xem anh rốt cuộc có ngủ hay không, nghĩ tới đây, anh lập tức từ trên giường nhảy lên, vội vã thay quần áo đơn giản rồi lao ra khỏi phòng. Đúng lúc này, anh nghe thấy âm thanh khởi động xe máy truyền đến, vội vàng bước nhanh đi vào trong sân, đã nhìn thấy bóng dáng của Hà Văn Tĩnh lái chiếc xe máy cũ từ nhà cô mang tới rời đi.

Anh lên xe thể thao của mình, khởi động xe, rời khỏi nhà, cẩn thận đi theo sau lưng Hà Văn Tĩnh. Anh cũng muốn xem một chút người phụ này đang tính toán làm cái gì?

Trong phòng bệnh, Hà Văn Tĩnh dùng khăn lông nóng cẩn thận giúp bà lau người, "Bà, bác sĩ vừa nói cho cháu biết thời gian phẫu thuật là mười giờ sáng mai, bà hãy yên tâm làm

phẫu thuật, bác sĩ Trương là người có uy tín trong phương diện này, nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho bà."

Bà vô cùng kinh hãi, vội vàng bắt lấy tay Hà Văn Tĩnh nói: "Văn Tĩnh, vậy nhất định sẽ mất rất nhiều tiền? Bà nằm viện những ngày qua đã tốn không ít tiền, chúng ta nào có năng lực trả phí phẫu thuật?" Bà vừa nói vừa muốn xuống giường, "Không được không được, bà không muốn làm phẫu thuật, bà đã sống hơn sáu mươi năm rồi, đã sống đủ rồi, bà không thể liên lụy đến cháu nữa, bà muốn xuất viện, bà không muốn làm phẫu thuật."

"Bà!" Hà Văn Tĩnh vội vàng đẩy bà trở lại trên giường một lần nữa, "Bà ở đây nói càn cái gì vậy, cháu tuyệt đối không cho phép bà làm cái việc ngốc đó. Bà chăm sóc cháu bao nhiêu năm, hiện tại cũng nên đến phiên cháu chăm sóc bà, bà yên tâm, tiền không là vấn đề, cháu đã nộp hết toàn bộ chi phí phẫu thuật rồi."

Bà lo âu nhìn cô, "Văn Tĩnh, cháu từ đâu lấy được một khoản tiền lớn như vậy hả?" Mặc dù bà chưa từng biết hết mọi việc trong xã hội, nhưng bà biết bệnh viện như thế này tiêu phí không phải là ít, người như bà không thể gánh được, làm giải phẫu cũng vậy, cần biết bao nhiêu tiền a.

Hà Văn Tĩnh nghịch ngợm trừng mắt nhìn bà, "Cháu tìm được một phần công việc tốt, ông chủ đối với cháu không tệ, còn cho phép cháu lĩnh tiền lương trước."

"Nhưng." Bà vẫn rất lo lắng.

"Không có nhưng nhị gì hết, bà, nhiệm vụ của bà bây giờ là ngủ ngon giấc, ăn cơm thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt, sau đó chờ làm phẫu thuật!"

Ngoài cửa, Sở Dục Nghiêu xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong, không hiểu nổi người phụ nữ này cùng bà lão là quan hệ như thế nào? Tại sao cô không có đề cập tới sự tồn tại của bà với anh? Nghe nói bà ngoại cô không phải là đã qua đời nhiều năm rồi sao?

Nhìn cô đối với bà lão này dịu dàng cười ngọt ngào, tim của anh không khỏi thật sâu cảm động, anh chưa từng thấy bộ dạng của cô dịu dàng như thế. Đột nhiên, bờ vai của anh trầm xuống, có người vỗ vai anh. Anh vội vàng quay đầu lại, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, anh lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Người đàn ông mặc áo khoác trắng đứng ở sau lưng anh vừa muốn mở miệng, anh vội

vàng đưa tay ra che miệng đối phương, thô lỗ đem đối phương kéo tới cầu thang cách đó không xa mới buông người ta ra.

"Trương Mặc, đã lâu không gặp!" Người đàn ông mặc áo khoác trắng thành thực đó tên là Trương Mặc, là con độc nhất của thím Trương - quản gia của nhà Sở Dực Nghiêu, ba tuổi đã mất ba, vẫn luôn ở trong Sở gia, được Sở gia chăm sóc, cùng Sở Dực Nghiêu tình cảm như anh em ruột. Sau khi thi đậu viện y học mới dọn ra ngoài, hiện tại chẳng những là bác sĩ gia đình riêng của Sở gia, mà còn là bác sĩ nổi danh khoa tim mạch.

Trương Mặc tức giận trừng mắt nhìn anh, "Thật đúng là đã lâu không gặp, vừa thấy mặt đã để cho tôi thiếu chút nữa ngạt thở ở trong tay anh, anh ở đây làm cái chuyện bí mật gì?"

Sở Dực Nghiêu cười cợt nhả một tiếng, anh em tốt tiến lên vỗ vỗ bả vai Trương Mặc, "Trương Mặc, có thể nói cho tôi biết bà lão trong phòng bệnh vừa nãy cùng với người phụ nữ kia là quan hệ như thế nào hay không?"

Trương Mặc kỳ quái liếc anh, "Anh hỏi bọn họ làm gì? Ah? Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, thời gian trước anh kết hôn, tôi bởi vì có ca phẫu thuật cũng không thể rút chút thời gian đi uống rượu mừng của anh, chúc mừng nha!"

"Chúc mừng thì miễn, anh trước hết nói cho tôi biết bà lão cùng người phụ nữ kia là quan hệ như thế nào?"

Mặc dù kỳ quái, nhưng Trương Mặc vẫn quyết định nói cho anh biết, "Bà lão kia là một người rất tốt, cùng Hà tiểu thư không có quan hệ. Nghe bà nói Hà tiểu thư là người tốt bụng chăm sóc bà, lại nói Hà tiểu thư này cũng rất kiên cường, là người mẹ độc thân, một mình nuôi con, vừa phải tìm công việc kiếm tiền vừa phải chăm sóc tốt cho bà. Tôi thật sự không biết rốt cuộc cô ấy làm sao có thể làm được như vậy."

"Bà phải mổ sao?" Sở Dực Nghiêu nghe được một nửa liền cắt đứt lời nói của Trương Mặc.

Trương Mặc gật đầu một cái, "Ngày mai làm phẫu thuật."

"Phí giải phẫu cần bao nhiêu tiền?" Anh nghĩ anh đã hiểu tại sao Hà Văn Tĩnh lúc vừa bắt đầu mặc kệ anh nói điều kiện gì cũng cự tuyệt anh, nhưng khi nghe thấy anh nguyện ý trả năm trăm vạn thì ngay lập tức đồng ý cùng anh diễn vở kịch này.

"Ba trăm vạn."

"Chuyển bà vào phòng bệnh hạng nhất, mặc kệ hết bao nhiêu tiền, cũng tính hết vào của tôi!" Sở Dực Nghiêu nghiêm mặt nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì." Sở Dực Nghiêu khuôn mặt anh tuấn vặn vẹo hạ xuống, cắn răng nghiêng lợi nói: "Bởi vì người phụ nữ ngu ngốc kia bây giờ là vợ của tôi!" Người phụ nữ này, đến bây giờ vẫn còn coi anh là người ngoài, trở về xem anh làm thế nào trừng trị cô!

Hai mắt Trương Mặc tròn tròn nhìn anh chăm chăm, bộ dáng như bị sét đánh, Hà tiểu thư đó và Sở Dực Nghiêu. Điều này sao có thể?

"Trương Mặc, mong anh giúp tôi một tay chăm sóc thật tốt cho bà, tôi đi về trước đây." Anh muốn trở về chờ Hà Văn Tĩnh, muốn xem Hà Văn Tĩnh giải thích với anh như thế nào.

Đi hai bước, anh lại dừng lại, nghiêng đầu cười hì hì nhìn Trương Mặc vẫn trong trạng thái ngây ngốc đứng đó nói, "Trương Mặc, có thời gian nhớ đi về nhà thăm thím Trương, bà rất nhớ anh!"

Chương 7

Dừng xe máy xong, tháo mũ bảo hiểm trên đầu xuống treo trên tay lái, Hà Văn Tĩnh giống như ăn trộm chạy vào cửa chính Sở gia, từ từ lên lầu, trở lại phòng của Sở Dực Nghiêu.

Cô mới vừa đóng cửa lại, đã nghe thấy “ba” một tiếng nhẹ vang lên, tiếp theo, phòng tối đen như mực đột nhiên sáng choang, cô bị kinh sợ hít vào một hơi, chợt xoay người, liền thấy gương mặt tuần tú của Sở Dực Nghiêu phóng đại trước mặt, cô không nhìn được thét chói tai.

Nhưng tiếng thét chói tai của cô mới vừa phát ra, miệng liền bị Sở Dực Nghiêu bưng kín. Sở Dực Nghiêu nhú chặt mày liếc nhìn cô, không vui nói: "Em hét cái gì vậy? Ngộ nhớ đánh thức ông nội cùng Thụy Khải thì làm thế nào?"

Thật là, anh rất đáng sợ sao? Nhìn dáng vẻ cô như nhìn thấy quỷ, làm anh rất khó chịu.

Rốt cuộc cũng thấy rõ ràng người đột nhiên xuất hiện trước mặt cô là Sở Dực Nghiêu, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tức giận giơ tay lên đẩy bàn tay che miệng cô của anh ra, vỗ ngực oán giận nói: "Anh làm em sợ muốn chết!"

"Nhìn bộ dạng em nhát gan như vậy, có phải làm việc gì trái với lương tâm rồi hay không hả?" Ánh mắt Sở Dực Nghiêu âm trầm nhìn chằm chằm vào cô.

Cô lập tức trở mặt, "Ai làm việc trái với lương tâm hả ? Hà Văn Tĩnh em làm việc luôn luôn quang minh chính đại, cho tới bây giờ đều không làm việc trái với lương tâm, ngược lại là anh đó, đã trể thế này không ngủ đi, ở chỗ này giả quỷ dọa người, em thấy anh mới làm việc trái với lương tâm."

Sở Dực Nghiêu âm trầm cười một tiếng, đưa tay ra, đem cô vây ở giữa cánh cửa và mình, hơi cúi đầu quan sát cô, "Em cũng biết đã muộn rồi sao, vừa đi đâu về?" Anh buộc cô thẳng thắn nói chuyện với mình.

"Em." Con người Hà Văn Tĩnh đảo vòng quanh, cô thật sự không muốn cho anh biết chuyện mình chăm sóc bà, ai biết người này khi biết cô dùng nhiều tiền như vậy để chăm sóc một bà lão không liên quan có thể đổi ý đem tiền rút lại hay không.

"Em cái gì? Nói a, anh đang đợi em trả lời."

"Em. đi thăm một người bạn cũ, đúng, bạn cũ!" Cô lắp bắp nói một câu, bắt chợt con mắt đảo một vòng, bỏ qua hốt hoảng vừa rồi, mạnh mẽ đẩy anh ra, hai tay chống nạnh, làm ra bộ dáng cộc mẽ, lớn tiếng nói: "Anh muốn biết em đi chỗ nào làm gì, chẳng lẽ em đi ra ngoài còn phải báo cáo với anh sao?"

Sở Dực Nghiêu nghiêm túc gật đầu, "Không sai, em ra ngoài phải báo cáo lại với anh!"

"Tại sao?"

"Chỉ bằng anh là chồng em!" Lý do này đủ đầy đủ rồi chứ.

"Ha ha, ha ha." Hà Văn Tĩnh ngửa đầu cười khan hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, thở phì phò, "Anh chỉ là chồng trên danh nghĩa của em, trên hiệp nghị mà thôi, căn bản cũng không có tư cách quản em đi đâu!" Mặc dù khi nghe anh nói anh chính là chồng cô, trong lòng cô một cảm giác hạnh phúc bỗng nhiên xông ra, nhưng rất nhanh cái cảm giác hạnh phúc này liền bị những chuyện trong lòng trước kia gạt bỏ.

Cô cũng không quên, giữa cô và anh còn có một phần hiệp nghị, mặc dù trong khoảng thời gian này quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm, nhưng cô cũng không dám tự mình đa tình, cho là Sở Dực Nghiêu cái người đàn ông mắt cao hơn đầu này sẽ giống cô, không biết từ lúc nào cô đã bắt tri bất giác yêu anh.

Nghĩ đến sẽ có một ngày hai người chia tay, cô liền cảm thấy tâm vô cùng đau, đau đến như muốn chết đi vậy, nhưng tình yêu của cô không hèn mọn đến mức phải cầu xin người khác thương hại.

Nếu như trong tình cảm, nỗ lực vun đắp chỉ có một mình cô mà thôi, thì cô tình nguyện lựa chọn rời xa, cũng sẽ không quỳ rạp xuống chân anh, hy vọng anh sẽ thương xót cô.

"Hiệp nghị?" Nghe hai chữ này, trong tim Sở Dực Nghiêu bỗng nhiên dâng lên một cảm giác tức giận.

Hai người bọn họ cũng không biết ở trên giường đã lăn qua lăn lại bao nhiêu lần, cô đến bây giờ vẫn còn đem vài phần hiệp nghị này nói ra, người phụ nữ này là kẻ ngu sao? Đem tình cảm thật lòng của anh coi như không có gì. Không chỉ như vậy, anh còn nghĩ sẽ bỏ ra thời

gian cả đời đối xử tốt với cô thì lời nói này của cô có bao nhiêu đả thương người.

Hà Văn Tĩnh bị tiếng hô của anh làm sợ hết hồn, trong âm thanh kia tràn đầy chất vấn cùng tức giận. Đường như. Đường như trong lúc vô tình cô đã làm tổn thương tới tâm chân tình của anh.

Nhưng rất nhanh, cô liền gạt bỏ suy đoán này, làm sao có thể? Sở Dực Nghiêu. Anh làm sao có thể sẽ giống cô thích anh, đi thích cô? Nghĩ đến sự khác biệt thân thế giữa hai người, cùng với địa vị cách quá xa, quá nhiều ngăn cản xảy ra.

Hơn nữa trải qua nhiều ngày chung sống, cô phát hiện anh ưu tú tuyệt đối không chỉ một hai kiểu. Anh là một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn, hơn nữa về mặt sự nghiệp có thể xưng là nhân tài kiệt xuất, là người đàn ông kim cương, bạch mã hoàng tử, làm sao có thể sẽ yêu thích một người mẹ đơn thân, hơn nữa còn lười thôi đến không có thuốc chữa như cô? Nghĩ tới đây, tâm lý đã đánh bại tự tin trước kia, "Không sai, hiệp nghị của chúng ta tổng cộng là tám mục, mỗi một mục em đều nhớ rất rõ ràng, trong đó cũng không có cái quy định nào nói là em đi đâu cũng đều phải báo cáo với anh!"

Bộ dạng cô nói chuyện giống như muốn đối địch với anh, có lẽ cô chỉ có thể dùng phương thức này để nói chuyện thẳng thắn, ngang hàng thôi.

"Thật sao? Vậy em đem hiệp ước lấy ra cho anh xem một chút!" Ánh mắt anh lạnh lẽo, bên môi xuất hiện nụ cười nhạt như có như không.

"Cầm thì cầm, ai sợ ai!" Hà Văn Tĩnh bước nhanh đi tới trước bàn hóa trang, mở ra ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một tờ giấy trắng, lại nhanh chóng đi đến trước mặt anh, đem giấy đưa đến trước mắt anh.

"Đây, mở to con mắt của anh xem rõ ràng cho em, 1-2-3-4-5-6-7-8, không có một cái quy định nào nói em đi đâu đều phải báo cáo với anh!"

Sở Dực Nghiêu nhíu mày nhận lấy tờ hiệp ước, quay người lại chạy tới thư phòng bên cạnh phòng ngủ.

"Này, anh làm gì thế? Sở Dực Nghiêu, anh còn chưa có nhận sai với em, mới vừa rồi tại sao anh lại dùng cái loại thái độ hung ác đó nói chuyện cùng em? Anh có biết hay không, coi như anh là ông chủ, em là nhân viên, anh cũng không thể quát em, luật lao động có quy

định." Hà Văn Tĩnh không hiểu ra sao đi theo sau lưng Sở Dục Nghiêu kêu la.

Sở Dục Nghiêu không để ý tới cô, tự mình đi vào thư phòng, đi tới trước bàn đọc sách thì ngồi xuống, từ trong ống bút lấy ra một cây bút máy, soạt soạt soạt viết thêm trên giấy. . . .

Điều thứ chín sau khi kết hôn, bên gái muốn đi đâu đều phải báo cáo với bên trai, hơn nữa về sau có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải chủ động giao phó cho bên trai, nếu như không tuân theo một trong những điều trên, sẽ bị phạt đánh 100 cái.

"Này, Sở Dục Nghiêu, anh đang làm cái gì vậy? Anh thế này là ăn cướp, lừa gạt người khác, em không đồng ý điều kiện này!" Hà Văn Tĩnh sau khi phát hiện mục đích của Sở Dục Nghiêu, vội vàng đưa tay tới đánh, Sở Nghiêu buông tay ra để cho cô đoạt lấy hiệp nghị.

Cái người này tại sao có thể vô lại như thế chứ? Hà Văn Tĩnh khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực nhìn hiệp ước bất bình đẳng đã không cách nào cứu vãn được kia, bỗng dưng tính khí ngang tang của cô kéo đến, tờ hiệp nghị trong bàn tay mềm mại của cô biến thành bốn mảnh giấy vụn.

Cô cười gằn một tiếng, nhìn chằm chằm Sở Dục Nghiêu, "Bản tiểu thư tuyên bố, bắt đầu từ bây giờ, tờ hiệp nghị này đã trở thành đồ bỏ đi, không còn giá trị gì nữa!" Dám cho cô nhận điều kiện bất bình đẳng như vậy, anh thật sự cho rằng cô rất dễ bắt nạt sao.

Ai biết Sở Dục Nghiêu đối với hành động này của cô không có chút tức giận nào, ngược lại còn nhàn nhã khoanh tay, lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

"Hừ, biết sự lợi hại của em chưa, xem lần sau anh còn dám dùng loại thủ đoạn tiểu nhân hèn hạ này đi đối phó với em hay không!" Hà Văn Tĩnh đến bây giờ vẫn không phát hiện mình đã rơi vào bẫy, đem giấy vụn trong tay ném vào trong thùng rác.

Sở Dục Nghiêu âm trầm cười một tiếng, "Nếu bây giờ giữa chúng ta đã không có cái hiệp nghị này nữa, như vậy bắt đầu từ bây giờ, hai người chúng ta chính là quan hệ vợ chồng bình thường rồi, bà xã à, em nói xem có đúng không?"

"Hả?" Cho đến lúc này, Hà Văn Tĩnh mới phát hiện dường như có điểm không đúng, nhưng mà do cô gần đây thần kinh không được ổn định nên vẫn chưa ý thức được là lạ ở chỗ nào, cô chớp động đôi mắt to, cố gắng suy nghĩ rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

Sở Dực Nghiêu đứng lên, duy trì tư thế khoanh tay như trước, từng bước từng bước từ từ ép tới gần cô, "Em đã xé nó đi, vậy giữa chúng ta cũng không tồn tại hiệp nghị nữa rồi, nếu không tồn tại hiệp nghị, về mặt pháp luật mà nói, em chính là vợ của anh, điều này có nghĩa là, thân là chồng em, anh có quyền biết em đã đi đâu."

Hà Văn Tĩnh rút cuộc biết mình bị mắc lừa, cô không khỏi nổi giận chỉ vào Sở Dực Nghiêu mà mắng to : "Sở Dực Nghiêu, cái tên đáng chết này lại dám lừa ta!"

Anh cong khoe môi lộ ra nụ cười tà ác, tiếp tục bước một bước tiến tới gần cô, "Anh chính là muốn lừa em đó...em có thể làm gì anh sao?"

Hà Văn Tĩnh không thể không theo bước chân của anh lùi lại phía sau, "Em. Em." Em nửa ngày cô cũng không nói ra được chữ nào, dứt khoát vung tay một cái quát to một tiếng: "Em muốn ly hôn với anh!"

"Tốt!" Sở Dực Nghiêu ngoài dự đoán của cô, đồng ý một tiếng, "Trả lại anh năm trăm vạn, một phen tiền cũng không cho thiếu, chúng ta lập tức đi làm thủ tục li hôn!"

"Ách." Vừa nghe đến năm trăm vạn, Hà Văn Tĩnh khí thế nhất thời liền yếu đi một nửa, tầm mắt cũng đưa đi đưa lại không ngừng, nếu như hiện tại cô có năm trăm vạn, ngay lập tức cô sẽ ném nó cho anh sau đó sáng khoái xoay người rời đi, nhưng là. Hiện tại cô không có a.

"Thế nào? Không có sao?" Sở Dực Nghiêu thương thức bộ dáng không cam lòng của cô, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, mà Hà Văn Tĩnh cũng đứng như anh mong muốn lại tiếp tục lui lại phía sau.

"Tôi trả lại anh một trăm vạn trước, số tiền còn lại sẽ trả dần!" Cái người đàn ông chết tiệt này, nhiều tiền thì có gì đặc biệt hơn người, coi như cô có thiếu tiền cũng không muốn nhìn mặt tên này nữa. Cái quái gì chứ, ban ngày vẫn còn ở trước mặt Lạc Ny Á yêu thương chân thành ra mặt thay cô, hiện tại đã lộ ra bộ mặt thật rồi à.

"Không ngờ bà xã của anh cũng là một người phụ nữ tiêu xài hoang phí nha, mấy ngày ngắn ngủi đã tiêu hết bốn trăm vạn, em mua thứ gì mà tiêu nhiều tiền như vậy? Lấy ra đây cho anh xem một chút."

"Em. Em mua đều là đồ dung dành cho phụ nữ, không thể cho anh xem, ai nha. . . .
." Bước chân của Hà Văn Tĩnh đột nhiên bị giường lớn sau lưng làm cho vấp một cái, liền ngã ngồi trên giường.

Sở Dực Nghiêu tà tà nở nụ cười, đi đến bên người cô đè ngã cô dưới thân mình, khi bốn mắt chạm vào nhau thì môi mỏng khẽ gợi đã hôn lên môi trái tim mềm mại của cô, đem toàn bộ tiếng thở dài của anh đưa vào trong môi cô, cái người phụ nữ quật cường này, anh buộc cô nói nhiều như vậy cô cũng không nói cho anh biết sự thật, làm cho tâm tình anh mất không chế.

Chỉ là, không sao, anh có biện pháp khiến cho cô thăng thần với anh, một kế không được phải không, còn có kế hai kế ba đây.

Cả đêm ngủ ngon, Sở Dực Nghiêu mở hai mắt ra, lật người, muốn kéo bà xã thân ái của mình vào trong ngực vuốt ve an ủi một chút, ai biết cánh tay kéo đến là một khoảng không, bên cạnh anh đã trống không rồi.

Anh không vui nhíu mày ngồi dậy, người phụ nữ này thức dậy thật là quá sớm, không biết có phải là lại chạy đi tranh việc làm bữa sáng với thím Trương hay không.

Anh gầy gầy đầu tóc rối bời của mình, rời giường rửa mặt sau đó thay quần áo ở nhà, lười biếng đi xuống lầu, quả nhiên, anh liếc mắt một cái liền thấy Hà Văn Tĩnh bung khay từ trong phòng bếp đi ra.

Ngẩng đầu nhìn thấy anh, Hà Văn Tĩnh không tránh khỏi đỏ mặt lên, lập tức quay đầu đi, bước nhanh tới bên cạnh bàn ăn, để cái khay lên trên bàn, bày biện cháo trắng cùng mọi thứ xong xuôi, mới lớn tiếng gọi: "Thím Trương, mau tới cùng nhau ăn sáng."

Thím Trương đồng ý từ trong phòng bếp đi ra, trên mặt béo tròn vành vạnh hài lòng nở nụ cười, ngồi vào bên cạnh Thụy Khải đối diện Sở Thiệu Thiên nói: "Lão gia, thiếu phu nhân thật đúng là một người hiểu chuyện đáng yêu đó." <http://diendanlequydon.com>

Mặc dù thím Trương là người làm của Sở gia, nhưng từ hai mươi mốt tuổi bà đã bắt đầu làm việc ở đây, về bản chất mà nói thì đã sớm được Sở gia coi là người một nhà, cho nên từ trước đến giờ đều là cùng ăn cùng ở với bọn họ.

"Ha ha. " Sở Thiệu Thiên hả hê cười, cùng thím Trương dùng ánh mắt hài lòng quan sát Hà Văn Tĩnh.

"Thím Trương" Hà Văn Tĩnh được khen có chút ngượng ngừng nũng nịu một tiếng.

Nếu như bình thường có người khen cô nhất định cô sẽ hả hê cười to ba tiếng, nhưng mà vì đang ngồi trước mặt Sở Thiệu Thiên nên lập tức thu lại ý nghĩ này.

"Ba!" Sở Thụy Khải nhìn thấy Sở Dực Nghiêu liền vui vẻ, vội vã vẫy tay với anh. Ngày hôm qua ba thật là lợi hại, lập tức đem cái di xấu xa đó đuổi đi, cậu sùng bái ba nhất.

Sở Dực Nghiêu đi tới, ngồi vào phía bên kia Thụy Khải, sủng ái xoa đầu Thụy Khải, "Ngoan." Sau đó chào hỏi ông nội và thím Trương, "Ông nội chào buổi sáng, thím Trương chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng!" Sở Thiệu Thiên liếc qua anh, "Hôm nay đến công ty đi làm thôi."

"Cháu hai ngày tới còn có chuyện phải làm, sau đó sẽ bắt đầu đi làm lại." Sở Dực Nghiêu bung lên một chén cháo trắng uống một hớp. Dù sao tất cả chuyện của công ty anh đều có thể giải quyết thông qua máy tính cùng điện thoại, có đến phòng làm việc hay không thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Sở Thiệu Thiên thờ ơ gật đầu một cái, "Cháu hiện tại cũng đã kết hôn, ông cũng có chất rồi, chuyện của công ty ông cũng không muốn xen vào nữa. Thím Trương, giúp tôi chọn một ngày thật tốt, tôi muốn triệu tập đại hội cổ đông, đem vị trí chủ tịch tập đoàn Sở thị này nhường lại!"

"Ông nội, ông." Sở Dực Nghiêu kinh ngạc suýt chút nữa thì sặc nước miếng.

Mặc dù anh đã sớm biết mình sẽ trở thành chủ tịch của tập đoàn Sở thị, nhưng anh vẫn luôn cho là sau khi ông nội qua đời chuyện đó mới có thể xảy ra, hiện tại để cho anh ngồi lên vị trí này có phải có chút quá sớm hay không?

Thím Trương cười ha hả nói: "Lão gia, người hãy yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chọn một ngày thật tốt để thiếu gia thuận lợi vui vẻ nhậm chức ."

Hà Văn Tĩnh không hiểu ra sao chen miệng nói: "Ông nội, trước đó Dực Nghiêu không phải đã lên làm CEO rồi sao? Cháu nghe người ta nói làm CEO cũng đã là lớn nhất, người

người đều phải nghe anh rồi, còn có vị trí lớn hơn cho anh ấy ngồi sao?" Nghe thấy câu hỏi của cô, Sở Thiệu Thiên bỗng nhiên hắng giọng cười lớn, mà Sở Dực Nghiêu là trợn mắt, ngay cả thím Trương cũng nín cười.

Cô có chút xấu hổ, đem khuôn mặt nhỏ nhắn giấu vào trong chén cháo, lẩm bẩm: "Nếu như mà cháu có nói sai, coi như cháu chưa từng nói qua đi."

Thím Trương ngồi bên cạnh tốt bụng giải thích cho cô: "Cậu chủ Dực Nghiêu ít ngày trước lên làm CEO chỉ là CEO của tập đoàn Sở thị ở châu Á mà thôi, quyền lực chỉ giới hạn trong công ty của lão gia ở khu vực châu Á, công việc ở những nơi khác lão gia vẫn phải tự mình xử lý."

"Ah." Hà Văn Tĩnh nghe nửa hiểu nửa không, bỗng nhiên có chút tò mò muốn biết khiến cho cô không nhịn được phải nhỏ giọng hỏi thím Trương: "Nhưng là, là, rốt cuộc cái gì gọi là CEO ạ?"

Sở Dực Nghiêu phun một hớp cháo trắng ra, thật may là động tác của anh nhanh gọn nên mới không có đem cháo trắng phun lên trên bàn cơm, tiếp theo một trận cười lớn vang lên, trời ạ, người phụ nữ này thật là đáng yêu quá đi, ngay cả cái gì gọi là CEO cũng không biết.

"Sở Dực Nghiêu, anh cười cái gì mà cười? Cười đủ chưa?" Hà Văn Tĩnh bị cười nhạo lập tức biến thân thành cọp mẹ, nhe răng nhếch mép gầm thét.

Thím Trương lại tiếp tục giải thích cho cô: "CEO tiếng Trung có nghĩa là người điều hành (tổng giám đốc) công ty, nói cách khác, tất cả nhân viên trong công ty thuộc tập đoàn Sở thị khu vực châu Á, đều phải nghe theo thiếu gia."

"A, cháu hiểu rồi!" Hà Văn Tĩnh được mở mang kiến thức vội vàng thu lại vẻ mặt y hệt cọp mẹ của mình, nịnh hót nhìn Sở Dực Nghiêu.

"Ngài CEO vĩ đại, xin hỏi, tiểu nữ tử tôi có thể xin ngài cho tôi một công việc nho nhỏ ở trong công ty không? Chẳng hạn như sửa sang lại sân cỏ vườn hoa, chuyên gia làm vườn ... Công việc." Nói đến mấy chữ chuyên gia làm vườn kia cô không nhịn được lộ ra vẻ mặt căn rằng nghiêng lợi tức giận, nếu như không phải vì công việc này, cô sẽ không bị cuốn vào thế giới của anh.

Sở Thiệu Thiên ngồi một bên nhú nhú mày, "Văn Tĩnh, cháu muốn ra ngoài đi làm

sao?"

Hà Văn Tĩnh do dự một chút, rồi nói: "Đúng, ông nội, cháu muốn đi ra ngoài làm việc."

"Nhưng mà." Sở Thiệu Thiên ánh mắt cơ trí lóe lên, "Ông cảm thấy cháu nên đi đọc sách trước đã."

Hà Văn Tĩnh ngây ngẩn cả người, đọc sách? Ông trời, xin tha cho cô đi, từ nhỏ đối với đọc sách cô không có một chút hứng thú nào, sách biết cô nhưng cô không biết sách.

Nhưng mà cô hiểu đây rõ ràng là ý tốt của Sở Thiệu Thiên, cô lại không thể trực tiếp từ chối. Bất tri bất giác, cô đưa ánh mắt cầu cứu bắn về phía Sở Dục Nghiêu.

Nhưng Sở Dục Nghiêu làm như không thấy ánh mắt cầu cứu của cô, đối với đề nghị của ông nội lại liên tiếp gạt đầu, "Không sai, anh cũng cảm thấy em nên đi đọc sách trang bị thêm kiến thức phong phú cho mình."

Ánh mắt Hà Văn Tĩnh hung ác như mũi tên muốn giết người liên tục bắn ra, mục tiêu không cần phải nói, chính là Sở Dục Nghiêu. Nhưng Sở Dục Nghiêu đối với sát khí của cô vẫn xem như không thấy, "Nếu như em không muốn đi ra ngoài đi học, anh có thể mời mấy vị giáo sư dạy kèm ở nhà đến nhà dạy em, ít nhất em phải học được nghi lễ xã giao thông thường. Như vậy về sau khi cùng anh tham gia tiệc xã giao mới không làm thành trò cười, còn có Anh văn cũng phải học bổ túc thêm, còn có tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha cũng học một chút."

"Sở Dục Nghiêu!" Hà Văn Tĩnh vỗ bàn đứng lên, "Nếu như anh ghét bỏ em không có giáo dục, trình độ học vấn thấp, chúng ta có thể lập tức ly hôn!" Tức chết cô, anh rõ ràng chính là ghét bỏ cô nha, có gì đặc biệt hơn người, anh cho rằng cô muốn cuộc sống giàu sang này lắm sao.

Nếu không phải vì năm trăm vạn, cô sẽ mặc kệ anh, đừng tưởng rằng anh đối với cô có chút nhu tình thì cô sẽ không khiêu khích anh.

"Cô chủ, cô không thể tức giận!" Thím Trương bên cạnh cẩn thận kéo Hà Văn Tĩnh ngồi xuống, "Nói không chừng bây giờ trong bụng cô đã có đứa bé, tức giận đối với con không tốt."

Sở Dực Nghiêu lại phun một ngụm cháo trắng ra, chào đón anh chính là một hồi ho khan kịch liệt, anh không thể tin nhìn chăm chăm Hà Văn Tĩnh, anh gần như quên mất Hà Văn Tĩnh sẽ có thể mang thai con của anh.

Vừa nghĩ đến trong bụng của cô rất có thể đã có đứa bé của anh, cảm xúc vui sướng mãnh liệt lập tức xông lên trong đầu của anh, trước mắt giống như xuất hiện hình ảnh một tiểu bảo bảo đáng yêu, khuôn mặt tài trí bất phàm của anh bất giác lộ ra chút ngu ngốc, cười ngây ngô.

Lúc này, Sở Thiệu Thiên nở nụ cười gian xảo, "Văn Tĩnh, nếu như cháu thật không muốn đi học, đọc sách, có thể ở nhà giúp ông sinh thêm mấy đứa cháu, đừng trách ông không có dạy chuyện này cho cháu, đây là phương pháp trốn tránh đọc sách tốt nhất của phụ nữ."

Hà Văn Tĩnh sau khi nghe thím Trương và Sở Thiệu Thiên nói gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, cô lúng túng nhìn xung quanh. Đáng chết, tên Sở Dực Nghiêu đáng ghét kia lúc đem cô ăn sạch sành sanh hình như vẫn luôn không có sử dụng các biện pháp ngừa thai, ngộ nhờ cô mang thai thật thì sao? Trời ạ, cô không dám tưởng tượng tình cảnh nước sôi lửa bỏng sau này nữa, một Thụy Khải đã khiến cô thiếu chút nữa sụp đổ rồi a.

Còn có ông nội, ông khiến cho cô hiểu cái gì gọi là ăn tươi nuốt sống chân chính, ông thế nhưng dùng đọc sách tới uy hiếp cô giúp Sở Dực Nghiêu sinh thêm mấy đứa bé. Ông không phải đang tính toán để cho cô làm Sở phu nhân cả đời đấy chứ?

Ông còn không biết sớm muộn cũng có một ngày cô sẽ rời xa Sở Dực Nghiêu, ai, ông lão đáng yêu như vậy, cô phải làm thế nào mới tốt đây?

Bên cạnh bàn ăn, Sở Thiệu Thiên trầm mặc một lúc, nghiêng đầu nhìn về phía Sở Dực Nghiêu, "Dực Nghiêu, cháu cảm thấy Văn Tĩnh có thể sinh một đứa cháu gái cho ông hay không?"

Sở Dực Nghiêu ngoác miệng cười sắp tới mang tai, lộ ra hàm răng vừa trắng vừa đẹp , "Cháu nhất định sẽ làm cho cô ấy sinh thêm mấy cháu trai cùng cháu gái cho ông!"

"Sở Dực Nghiêu!" Hà Văn Tĩnh xấu hổ không chịu nổi hạ thấp thanh âm gầm nhẹ, tên Sở Dực Nghiêu này nói như thế là có ý gì?

Sở Dực Nghiêu cầm lấy khăn giấy lau miệng, "Thím Trương, ngày hôm qua cháu có dặn

thím hầm cách thủy thuốc bổ đã được chưa ạ?"

"Hầm cách thủy được rồi, cháu đợi một lát, thím đi lấy cho cháu." Thím Trương nói xong, thân thể béo béo đứng lên đi về phía phòng bếp, chỉ chốc lát sau từ trong bếp cầm ra một ấm giữ nhiệt cùng một giỏ trái cây đẹp đẽ.

Bà đem đồ đặt lên trên bàn ăn, " Ngày hôm qua cháu còn dặn thím mua trái cây nữa, thím cũng đã mua giúp cháu rồi."

Sở Dực Nghiêu cầm ấm giữ nhiệt cùng giỏ trái cây đứng lên, "Ông nội, cháu có người bạn bị bệnh, hôm nay cháu đi thăm bệnh, cháu đi trước. Thím Trương, buổi trưa cháu không trở lại ăn cơm, không cần chuẩn bị cơm trưa cho cháu." Nói xong, anh lấy đồ nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng dáng anh đi xa, Hà Văn Tĩnh có chút đứng ngồi không yên, cô liếc mắt nhìn trộm Sở Thiệu Thiên, mặc dù có chút khiếp đảm nhưng vẫn lấy hết dũng khí mở miệng nói: "Ông nội, cháu. Cháu cũng muốn đi ra ngoài một chuyến."

Sở Thiệu Thiên nghiêm túc nhìn cô, "Cháu có bằng lái xe sao?"

Hà Văn Tĩnh mặc dù không biết ông cụ tại sao đột nhiên hỏi cô vấn đề này, nhưng mà vẫn gật đầu một cái thành thật trả lời: "Có."

" Thím Trương, gọi điện thoại cho xưởng sửa xe, để bọn họ cho người đem xe March kéo đi bảo dưỡng, chiếc xe kia là của Hàm Hàm , nhưng Hàm Hàm vẫn chưa có dùng đến, về sau chiếc xe kia để cho Văn Tĩnh dùng đi."

"Dạ, lão gia!"

Hà Văn Tĩnh ngây dại, cô nằm mộng cũng không nghĩ đến gả cho Sở Dực Nghiêu còn có xe để đi, cô hốt hoảng, vội vàng xua tay nói: "Ông nội, không cần, cháu có xe ." Cô đã lấy của Sở Dực Nghiêu năm trăm vạn rồi, làm sao có thể lại muốn thêm một chiếc xe nữa chứ?

Sở Thiệu Thiên mặt mày cau lại, "Chẳng lẽ cháu ngại chiếc March kia cũ sao? Vậy thì cháu muốn một chiếc Ferrari hoặc là Porsche hả?"

Gì Văn Tĩnh xua tay càng lợi hại hơn, "March đã rất tốt rồi, cháu không muốn Ferrari

cùng Porsche." Cô không phải người phụ nữ tham tiền hám hư vinh như vậy, cái loại hàng cao cấp đó không thích hợp cô.

Nghe thấy cô đã nhận xe, sắc mặt Sở Thiệu Thiên lúc này mới hòa hoãn xuống, ông hài lòng gật đầu một cái, dời ánh mắt đến trên người Thụy Khải vẫn ngồi yên ngoan ngoãn ăn điểm tâm, hòa ái cười nói: "Thụy Khải, ăn no chưa?"

"Ăn no rồi ạ!" Thụy Khải nặng nề gật cái đầu nhỏ.

"Ăn no rồi thì đi thôi, hôm nay ông cố dẫn cháu đi vườn thú xem con voi!"

"Dạ!" Thụy Khải hoan hô đứng lên chạy tới bên cạnh Sở Thiệu Thiên, cao hứng bưng bưng nắm tay Sở Thiệu Thiên rời khỏi phòng ăn, mà Hà Văn Tĩnh thì mặt mày ủ ê ngồi cạnh bàn ăn âm thầm khổ não.

Chương 8:

Hà Văn Tĩnh cầm một phần bữa ăn sáng đi tới phòng bệnh của bà, vừa vào cửa liền cảm thấy kinh hãi, bà không có ở trong phòng bệnh, không chỉ như thế, ở trên giường bệnh lại là một người bệnh nhân khác.

Cô cho là mình đi nhầm phòng, lùi lại mấy bước ra khỏi phòng bệnh, nhìn kỹ số phòng trước cửa, không sai nha, chính là chỗ này.

Đột nhiên, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong tim cô, cô vội vàng xông tới bắt lấy cánh tay người bệnh nhân kia hỏi thăm: "Làm sao bà lại nằm ở đây, bà của tôi đâu?"

Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh thấy thế vội vàng thô lỗ đẩy cô ra, lớn tiếng mắng: "Chúng tôi làm thủ tục nằm viện ở đây, không biết cái gì bà của cô hay bà của ai, cô đi mau ..., không được đến làm phiền mẹ tôi nghỉ ngơi!" Nói xong, anh ta kéo kéo đẩy đẩy Hà Văn Tĩnh ra khỏi phòng bệnh, sau đó phịch một tiếng đóng cửa phòng lại.

Bị nhốt ở ngoài cửa, Hà Văn Tĩnh lòng như lửa đốt, ba bước thành hai bước xông về chỗ y tá, thở hồng hộc hỏi: "Cô y tá, xin hỏi bệnh nhân giường số 4 phòng 503 đi đâu rồi?"

Cô y tá không cần tra sổ, trực tiếp nói cho cô biết: "Hà tiểu thư, cô không cần gấp gáp, bà của cô không có việc gì, chỉ là đã được chuyển tới phòng bệnh hạng nhất rồi, cô lên lầu đến phòng bệnh hạng nhất là có thể tìm được bà."

"Hạng nhất. . . phòng bệnh hạng nhất?" Hà Văn Tĩnh đột nhiên bị đáp án này làm cho sợ ngây người, âm thanh không nhận được có chút lạc đi.

"Chuyện này. Điều này sao có thể? Cô y tá, cô có phải nhớ nhầm hay không? Tôi không có yêu cầu chuyển bà sang phòng bệnh hạng nhất."

Y tá nhìn cô chăm chú, rất lễ phép nói: "Thật xin lỗi, tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra, từ tối hôm qua đã chuyển qua chỗ khác rồi, là bác sĩ Trương tự mình đến chuyển phòng bệnh. Cô có thể tìm bác sĩ Trương hỏi một chút xem sao."

"VẬY.bác sĩ Trương hiện tại ở đâu?"

"Xin lỗi, tôi không rõ lắm, Hà tiểu thư, nếu như cô có nghi vấn khác thì cô đi lên tầng cao nhất, có lẽ bác sĩ Trương bây giờ đang ở đó kiểm tra thân thể của bà."

"Ah. Cảm ơn!" Hà Văn Tĩnh cảm ơn cô y tá, ôm tâm tình thấp thỏm đi về phía thang máy, trong lòng âm thầm suy đoán xem có chuyện gì xảy ra.

Tại sao đang êm đẹp bà lại được chuyển sang phòng bệnh hạng nhất? Ở nơi đó một ngày chính là mấy vạn, cô làm sao gánh được? Mặc dù Sở Dực Nghiêu cho cô năm trăm vạn cô chưa có tiêu hết, nhưng mà số tiền còn lại cô tính toán tất cả đều để cho bà dưỡng lão, không muốn tùy tiện tiêu hết.

Chớp mắt một cái, thang máy đã dừng lại ở tầng trên cùng, cô bước ra khỏi cửa chính thang máy, đối mặt với cách bài biện hành lang mà chất lười hít hà.

Cuối cùng, một lần nữa cô thấy được cái gì gọi là chênh lệch giàu nghèo rồi, nhìn thấy hành lang này cô có chút không tin nơi này là bệnh viện, bố trí cùng nhà triển lãm không khác biệt mấy, khắp nơi đều là các bức tranh vô cùng đẹp.

Một người y tá dáng dấp ngọt ngào đi tới trước mặt cô, "Xin hỏi cô là Hà tiểu thư sao?"

Cô không để ý quan sát bài biện nơi này nữa, vội vàng nói: "Đúng, tôi là Hà Văn Tĩnh, xin hỏi bà của tôi có phải ở chỗ này hay không?"

"Đúng, xin cô đi theo tôi!" Y tá nói xong, xoay người, dẫn Hà Văn Tĩnh đi tới một gian phòng bệnh thì dừng bước lại, ưu nhã nói: "Hà tiểu thư, bà đang ở bên trong, mời vào!"

"Cám ơn!" Đơn giản cảm ơn một tiếng, Hà Văn Tĩnh đẩy cửa phòng bệnh ra, liền nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc trước mắt, khiến cho tim của cô không khỏi đập lữ một nhịp.

Ngay sau đó, cô nghe thấy giọng nói: "Bà, a, há mồm, quả táo này có ngọt không?"

Âm thanh của bà truyền đến, "Thật ngọt, ăn ngon."

"Sở Dực Nghiêu, làm sao anh lại ở đây?" Hà Văn Tĩnh xác định thân phận của người này xong liền bị kinh sợ, vội vàng nhảy vào quát to.

Sở Dực Nghiêu hơi uốn éo người, mắt liếc nhìn nàng, giọng nói nhàn nhạt : "Em tới rồi, đáng tiếc đã chậm, cũng không sợ bà chưa ăn bữa ăn sáng sẽ đói bụng sao."

Cô không hiểu đi tới trước mặt anh, ánh mắt rất khủng bố nhìn anh chăm chăm, "Sở Dực Nghiêu, anh rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì?" Cô gầm nhẹ hỏi.

Hà Văn Tĩnh vừa mới mở miệng đang chuẩn bị chất vấn Sở Dực Nghiêu mấy câu, âm thanh liền bị bà cắt đứt, bà duỗi tay về phía cô nói, "Văn Tĩnh à, cháu tới rồi, nhanh ngồi xuống!"

Hà Văn Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Sở Dực Nghiêu, đôi nụ cười ngọt ngào nắm tay bà ngồi vào thành giường, "Bà, bà ăn sáng xong chưa?"

"Ăn xong rồi, là anh Sở đưa tới cho bà, đứa bé này cũng thiệt là, kết hôn là chuyện lớn như vậy cũng không nói với bà, có phải ghét bỏ bà rồi hay không hả ?" Khuôn mặt nhiều nếp nhăn của bà lộ ra vẻ oán trách.

"Không có, cháu làm sao lại ghét bỏ bà. Bà, bà không cần suy nghĩ lung tung." Hà Văn Tĩnh vừa an ủi bà vừa không để lại dấu vết mà đá Sở Dực Nghiêu một cái.

Người đàn ông đáng chết này lại dám gạt cô làm chuyện như vậy, thật là tức chết cô. Nhưng làm sao anh biết bà? Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nói với anh nha.

"Văn Tĩnh, anh Sở chẳng những bề ngoài anh tuấn, con người còn tốt như vậy, cháu thật là nhạt được báu vật, cháu tính tình hung dữ, cũng không nên khi dễ nó nha."

Sở Dực Nghiêu phì một tiếng thiếu chút nữa bật cười, xem đi, người phụ nữ này xấu tính đến nỗi ngay cả bà cũng không yên tâm.

Hà Văn Tĩnh trừng mắt nhìn anh cảnh cáo, lúc này mới cười tủm tỉm với bà nói: "Dạ dạ, cháu biết rồi, bà, bà nghỉ ngơi một lát trước đi, cháu với anh ấy nói chuyện một lúc." Nói xong, cô đứng lên, nắm lấy cổ áo Sở Dực Nghiêu kéo anh ra khỏi phòng bệnh, mà Sở Dực Nghiêu không phản kháng chút nào.

Đi ra ngoài cửa, Hà Văn Tĩnh đóng cửa phòng lại xong, lập tức biến thân thành con cọp mẹ, hai tay chống nạnh khí thế hung hăng nói: "Sở Dực Nghiêu, anh thành thật khai báo cho

em, tại sao lại biết bà? Còn nữa tại sao anh lại đem chuyện chúng ta kết hôn nói cho bà biết?"

Sở Dực Nghiêu khoanh tay dựa vào trên vách tường hành lang, cà lơ phất phơ không chút để ý nói: "Em đoán đi, đoán đúng có thưởng!"

"Này, đừng đùa!"

Khóe miệng anh chứa đựng cười mờ ám, trông mắt đen nhánh lộ ra chút ánh sáng làm cho người ta không nhìn ra thâm ý, "Em nên nói cho biết trước, tại sao em lại muốn thay bà gánh khoản tiền thuốc thang lớn như vậy?"

"Chuyện này. Đây là chuyện của em, không có liên quan gì đến anh!" Không biết vì sao, ánh mắt của anh, vấn đề anh hỏi, khiến mặt của cô đỏ lên, cô không muốn nói cho anh biết nguyên nhân.

"Thật không liên quan tới anh sao? Dù sao." Anh dừng một chút, ánh mắt nheo lại, mới tiếp tục nói: "Dù sao, tiền em dùng chữa bệnh cho bà cũng là tiền của anh!"

"Anh." Hà Văn Tĩnh giật mình, nhất thời không tìm được từ để nói, nhưng vẫn quật cường nói: "Khoản tiền kia anh đã cho em, em thích làm gì thì làm, tiêu gì thì tiêu, anh không quản được!"

Sở Dực Nghiêu ngoài dự đoán của cô, nâng tay lên, mập mờ mà dùng đầu ngón tay khẽ vuốt gương mặt của cô, "Em là vì giúp bà trả phí phẫu thuật, nên lúc anh nói anh có thể trả cho em năm trăm vạn thù lao, em mới đồng ý cùng anh kết hôn sao?"

Hà Văn Tĩnh bị sự dịu dàng đột nhiên xuất hiện của anh dọa cho phát sợ, vội vàng lui về phía sau một bước né tránh anh chạm tới, mặt đỏ tới mang tai mà nói: "Anh sờ mặt em làm cái gì?"

Sở Dực Nghiêu xấu xa cười, ác ý nhíu mày nói với cô, "Anh sờ bà xã của mình cũng không được sao?"

Gì Văn Tĩnh ra sức coi thường đầu ngón tay của anh vừa khiến cho cô rung động, mạnh miệng nói: "Anh. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Ở nơi công cộng, dĩ nhiên không được!"

Anh cười khẽ một tiếng, cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào trong vòng tay, xoay người một cái đè cô trên vách tường, cúi đầu hôn lên môi cô.

Người phụ nữ này, đã khiến anh không cách nào buông tay được nữa, khi cô nhảy xuống biển giúp anh giữ lấy tấm ảnh ba mẹ anh, cũng đã tiến vào tim anh, chiếm giữ một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh.

Hiện tại, thiện lương của cô càng khiến anh rung động, anh đã cùng bà cụ nói chuyện một lát, quá khứ của cô, anh cũng hiểu biết thêm một chút.

Tình cảm biết ơn, sự báo đáp của cô làm anh cảm động, trong xã hội mưu cầu lợi ích này, rất khó tìm được một người như cô.

Hà Văn Tĩnh đầu tiên là bị anh hôn dọa cho phát sợ, nhưng chỉ là trong giây lát, cô cũng trầm luân trong nụ hôn mạnh mẽ của anh, cũng chìm đắm thật sâu vào trong đó không muốn tỉnh lại.

"Khụ. Khụ khụ." Đột nhiên, mấy tiếng lúng túng ho nhẹ truyền tới bên tai hai người.

Sở Dục Nghiêu lưu luyến rời khỏi đôi môi đỏ mọng của Hà Văn Tĩnh, không vui tròng mắt nhìn tên có lá gan cắt đứt nụ hôn nóng bỏng của anh, Trương Mặc, tức giận nói: "Có chuyện gì sao?"

Hà Văn Tĩnh phát hiện cảnh mình cùng Sở Dục Nghiêu hôn nhau vừa rồi lại bị người khác nhìn thấy, không khỏi cảm thấy xấu hổ, dường như muốn tìm hố trốn đi.

Nhưng đối phương là bác sĩ điều trị của bà, cho nên cô không thể giấu mình, cô chỉ có thể lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, lúng túng gật đầu chào Trương Mặc, "Bác sĩ Trương."

Trương Mặc cố nén cười, nhạo báng nhìn Sở Dục Nghiêu, "Sở thiếu gia, coi như anh có đói khát đến không thể nhịn được nữa, cũng không thể đem hành lang bệnh viện chúng tôi làm thành phòng khách của khách sạn nha." Những lời này khiến Hà Văn Tĩnh càng không có mặt mũi nhìn anh, cô cúi đầu thật thấp, bộ dáng đà điều lùi lại, đi về phòng bệnh của bà trước.

Nhưng mà Sở Dục Nghiêu lại duỗi cánh tay dài ra, ôm cô vào trong lòng, trước mặt Trương Mặc nói: "Anh cần miêng cho tôi!"

Sau đó nhìn Hà Văn Tĩnh nói: "Để anh giới thiệu cho em, Trương Mặc là con trai của thím Trương, không phải người ngoài, về sau em không cần khách khí với anh ấy!"

"Cái gì? Anh ấy là con trai của thím Trương?" Kinh ngạc khiến Hà Văn Tĩnh tạm thời quên mất lúng túng vừa rồi, mắt mở to quan sát Trương Mặc.

Cái thế giới này cũng quá nhỏ đi, thế nào đi tới đi lui đều là người quen biết? Sở Dực Nghiêu nghiêm mặt nói: "Trương Mặc, ca phẫu thuật của bà tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Trương Mặc cũng thu hồi hấn nhạo báng, nghiêm túc nói: "Áp dụng thủ thuật tiên tiến của Mỹ tỷ lệ thành công bảo đảm 100% , nhưng mà đối với phẫu thuật của bà tôi nắm chắc bảy phần, 70%."

Sở Dực Nghiêu gạt đầu một cái, lộ ra vẻ mặt hiềm khi nghiêm túc, "Được, như anh nói, bảy phần nắm chắc như vậy là đủ rồi, hiện tại, tôi đem người thân duy nhất của vợ tôi giao cho anh, tôi muốn bà còn sống vào phòng giải phẫu, cũng phải còn sống đi ra, nếu như bà có mệnh hệ gì, anh em chúng ta coi như xong!"

Anh hiểu ý nghĩa của bà lão đối với Hà Văn Tĩnh, nếu như bà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người phụ nữ trong ngực anh này nhất định sẽ đau lòng, mà anh, không muốn cô đau lòng!

Trương Mặc khẽ mỉm cười, "Vì giữ lại người anh em là anh, tôi chỉ có thể làm hết sức!" Nói xong, anh đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào, như thường lệ kiểm tra thỏa đáng cho bà.

Sở Dực Nghiêu cúi đầu nhìn vẻ mặt cảm động của Hà Văn Tĩnh, cũng khẽ mỉm cười, "Em không có lời nào muốn nói với anh sao?"

"Em." Hà Văn Tĩnh đỏ mặt cúi đầu, trong lòng do dự nửa ngày, lúc này mới dùng âm thanh cực thấp nói: " Cảm. Cảm ơn anh!"

"Cũng chỉ là cảm ơn thôi sao?" Anh cố ý nhíu mày.

"Không. Nếu không anh còn muốn thế nào?"

Hà Văn Tĩnh bị tầm mắt nóng rực của anh nhìn chăm chú toàn thân, cảm thấy không được tự nhiên, cái tên mê người này, ở trong khoảng thời gian này không những cho cô vô hạn ấm áp, lại càng làm cho cô cảm nhận được cái gì gọi là thân thiết cùng cung chiều.

Cô thật sự không ngờ Sở Dực Nghiêu lại có thể vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, cô thật sự rất cảm động, cảm động đến nỗi khiến cho cô ngoài những lời này, căn bản là không nói được cái gì khác nữa.

Sở Dực Nghiêu thương yêu vuốt vuốt tóc cô, "Em đó, về sau không cho phép em kín tiếng như hũ nút cái gì cũng không nói cho anh biết. Nhớ, anh chính là chồng em, vô luận có chuyện gì anh cũng sẽ che chở em, là chỗ tựa cho em dựa vào!"

Hà Văn Tĩnh không được tự nhiên ngẩng đầu lên liếc anh một cái, lại lập tức cúi đầu, làm bầm hỏi: "Tại sao lại đối tốt với em như vậy?" Tất cả hành động của anh đều làm cho cô cảm động, nếu như anh chỉ muốn chứng minh anh là một người đàn ông tốt, như vậy thì anh đã làm được rồi. Nếu như anh nghĩ muốn chứng minh anh là một người đàn ông có thể đem lại cho phụ nữ cảm giác an toàn, anh cũng đã làm được. Nếu như anh nghĩ muốn biết cô có phải đã yêu anh thật sâu, anh cũng đều đã làm được.

Nhưng, mục đích của tất cả mọi việc anh đang làm đây, lại làm cô mê hoặc.

"Bởi vì.Em là vợ của anh."Một câu nói đơn giản lạnh nhạt , nhưng lại bao gồm quá nhiều hàm nghĩa.

Người phụ nữ này là vợ của anh, cho nên chính là trách nhiệm của anh, cô chính là nghĩa vụ của anh, cô chính là trân bảo anh nên quý trọng, bảo vệ thật tốt.

Sở Dực Nghiêu lần nữa đem cô ôm vào trong lòng, đem miệng áp vào lỗ tai cô, nhẹ giọng nói: "Còn có một lý do nữa là bởi vì. Anh phát hiện trong lúc vô tình anh đã. Yêu cái người phụ nữ gốc là em." Thấy hai má cô đỏ lên, anh trầm giọng cười một tiếng, "Không biết cái lý do này, rốt cuộc có đủ hay không?"

"Cái gì?"

Sở Dực Nghiêu cùng Hà Văn Tĩnh tay nắm tay đi vào nhà, trên mặt cô vợ mới cũng treo nụ cười hạnh phúc sáng khoái, hai người còn vừa đi vừa nói vừa cười, liếc mắt đưa tình, quên hết tất cả.

Mới vừa bước vào phòng khách, thím Trương vội vội vàng vàng chào đón, "Thiếu gia, lão gia có dặn, sau khi cậu trở về thì đến thư phòng tìm ông, ông có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu." Nói xong, thím Trương dùng ánh mắt thương hại nhìn Hà Văn Tĩnh.

Sở Dực Nghiêu buông bàn tay vẫn nắm chặt tay Hà Văn Tĩnh ra, thân mật vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng nói: "Ông nội chắc có công việc muốn tìm anh bàn bạc, em trở về phòng trước, tắm rửa thay quần áo đi."

Hà Văn Tĩnh đưa mắt nhìn anh đi vào thư phòng của Sở Thiệu Thiên ở lầu một, sau đó nhìn về phía thím Trương đang lo lắng vô cùng, "Thím Trương, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Sau khi Sở Dực Nghiêu thổ lộ với cô ở bệnh viện, rốt cuộc cô đã biết trong lòng anh cũng giống như cô đối với anh, cũng hết sức quan tâm nhất cử nhất động của cô, phần hạnh phúc đột nhiên tới này làm cho cô ứng phó không kịp, nhưng đồng thời cũng làm cho cô hạnh phúc không thôi.

Nếu cô đã là một thành viên của gia đình này, tự nhiên muốn quan tâm trong nhà đã xảy ra việc gì.

Thím Trương ngập ngừng muốn nói, nhưng cũng không có nói gì, chỉ thở dài một cái, "Thiếu phu nhân, cô lên lầu nghỉ ngơi trước đi, tôi đi dọn dẹp phòng bếp một chút." Nhìn bóng dáng vội vã của thím Trương, một loại dự cảm chẳng lành xông thẳng vào tim cô.

Mang tâm tình thấp thỏm cô đi về phía thang lầu, lên hai bậc thang, nhưng ngay lúc đó cô quyết định từ trên bậc thang đi xuống, nhẹ chân nhẹ tay đi tới trước cửa thư phòng của Sở Thiệu Thiên, nghiêng mặt đưa lỗ tai dán vào ván cửa.

Sở Dực Nghiêu vừa đi vào thư phòng, lập tức nhảy bén nhận thấy được một bầu không khí khác thường, anh khẽ vặn đôi mày kiếm đi tới ngồi vào phía sau bàn làm việc trước mặt Sở Thiệu Thiên, cung kính hỏi: "Ông nội, ông gọi cháu tới có chuyện gì không?"

Sở Thiệu Thiên giơ tay lên, chát một tiếng, đem một xấp báo ném tới trước mắt Sở Dực Nghiêu, tức giận nói: "Chính cháu xem đi!"

Sở Dực Nghiêu không hiểu, cầm lên tờ báo lên xem, sau khi nhìn tựa đề trang đầu tin tức, đột nhiên biến sắc.

Chỉ hai xã hội đen ngày trước, vì muốn gả vào nhà giàu mà không chờ thủ đoạn nào, chim sẻ hóa phượng hoàng, mẩu bằng tử quý (mẹ nhờ vào con) mà được gả vào nhà giàu. Phía dưới viết chính là cuộc sống trước kia của Hà Văn Tĩnh, hơn nữa còn thêm mắm thêm muối viết rất khó coi. Chẳng những đem cô tả thành một người phụ nữ làm ở quán rượu đêm phóng đảng, còn bịa đặt những chuyện không đúng sự thật bôi nhọ cô.

Nhìn những thứ này khiến anh dâng trào tức giận, không nhịn được giận dữ mà đem tờ báo xé tan tành, không ngừng quát mắng: "Đáng chết, cháu biết ngay Lạc Ny Á sẽ đâm sau lưng mà, nhất định là cô ta, nhất định là cô ta đem những chuyện này truyền ra ngoài".

Sở Thiệu Thiên trầm giọng nói: "Chuyện bây giờ đã xảy ra rồi, cháu nghĩ làm thế nào để giải quyết việc này?"

"Ông nội, ông không bởi vì những thứ tài liệu này mà tin tưởng Văn Tĩnh là loại người như thế chứ?" Trực tiếp hỏi Sở Thiệu Thiên, lúc trước ông luôn luôn có một phản ứng chính là bảo vệ Hà Văn Tĩnh.

"Nói nhảm, ông tin tưởng vào mắt nhìn người của ông, nếu như Văn Tĩnh thật là loại người như thế, cháu cho rằng ông sẽ cho phép nó bước chân vào nhà mình sao?" Ông tung hoành trên thương trường năm mươi mấy năm, nhìn người dĩ nhiên là chuẩn nhất.

Hơn nữa, ở trong ngăn kéo bàn làm việc của ông, hiện tại có một ngăn tủ đã khóa lại, chứa toàn bộ báo cáo về Hà Văn Tĩnh, tất cả về Hà Văn Tĩnh, ông đã sớm điều tra nhất thanh nhị sở (đầy đủ rõ ràng).

Không chỉ như vậy, ông còn len lén cầm tóc của Thụy Khải đi làm xét nghiệm DNA, kết quả chứng minh Thụy Khải trăm phần trăm là chất của ông.

Đừng tưởng rằng ông là một lão già hồ đồ, không biết phân biệt tốt xấu mà bắt buộc cháu của mình cùng một người phụ nữ xa lạ kết hôn. Lần đầu tiên ông thấy Thụy Khải, ông liền nghiệm chứng suy đoán trong lòng mình.

Sở Dực Nghiêu cảm xúc vô cùng kích động nói: "Như vậy, ông nội, ông nói việc này nên làm thế nào?"

"Ngu ngốc, việc này còn cần ông dạy cho cháu sao? Vợ của mình bị người ta vũ nhục

như vậy, nếu như không thể lấy lại công đạo cho vợ, cháu cũng không xứng làm cháu của Sở Thiệu Thiên ông!"

"Được, vậy cháu lập tức phái người đánh gục tòa soạn báo này, thuận tiện." Anh cười lạnh: "Thuận tiện còn có công ty Lạc thị!" Nói xong, Sở Dực Nghiêu nặng nề bước đi ra ngoài, mở cửa thư phòng ra, anh bất ngờ phát hiện Hà Văn Tĩnh đứng ngay tại cửa ra vào .

Anh hít vào một hơi, vội vàng đưa tay bắt lấy hai vai của cô, "Văn Tĩnh, em nghe được những gì rồi hả ?" Hà Văn Tĩnh không thèm quan tâm đến lời anh nói, bỗng dưng dùng sức đẩy anh ra, tự mình xông vào thư phòng Sở Thiệu Thiên, liếc mắt liền thấy tờ báo bị Sở Dực Nghiêu xé vụn. Cô ngồi xổm xuống nhặt mảnh vụn tờ báo từ trên mặt đất lên liềm mạng ghép lại với nhau.

"Không nên nhìn những thứ đồ bỏ đi này!" Sở Dực Nghiêu đưa tay giật lấy tờ báo trong tay cô, nhưng Văn Tĩnh lại linh hoạt vòng qua tránh thoát khỏi tay anh.

Khi cô vừa nhìn thấy tựa đề trước mặt thì không nhịn được toàn thân run rẩy, ánh mắt tan rã, sắc mặt cũng vô cùng khó coi trắng bệch ra.

Nếu đổi thành cô trước kia, đối với loại báo viết này ngay cả tiếng hừ lạnh cô cũng lười phải cho, nhưng mà bây giờ cô đã gả cho Sở Dực Nghiêu.

Cô mất thể diện đồng thời Sở Dực Nghiêu cũng mất thể diện, ngay cả Sở Thiệu Thiên cũng mất thể diện theo. Cô yêu thương bọn họ, không hy vọng bởi vì quá khứ của mình mà ảnh hưởng đến thanh danh của họ.

Sở Dực Nghiêu rốt cuộc cũng giành lấy tờ báo trong tay của cô ném vào trong thùng rác, sau đó đem cô kéo vào trong ngực, ôm chặt cô, cảm nhận sự run rẩy của cô, sử dụng hai cánh tay kiên cường của anh đem quyết tâm của anh truyền cho cô, làm cô bình tĩnh lại. Âm thanh vô cùng kiên định: "Yên tâm đi, anh nhất định sẽ thay em lấy lại công bằng!"

Thật lâu sau, ánh mắt mờ mịt tan rã của Hà Văn Tĩnh rốt cuộc từ từ ngưng tụ đến trên mặt của anh, âm thanh vô lực, "Dực Nghiêu, em muốn. Chúng ta vẫn nên ly hôn đi!" Trong nháy mắt, anh thậm chí thấy được sự tuyệt vọng ở trên mặt cô.

Văn Tĩnh như vậy vừa khiến cho anh đau lòng lại vừa khiến cho anh khổ sở. Tại sao một cô gái tốt như vậy, lại phải chịu loại đối đãi như thế này? Anh ôm cô vào trong ngực vô

cùng thương yêu , "Không cho phép em nói bậy, nếu đã vào nhà của chúng ta, em đừng mơ tưởng rời đi!" Sở Dực Nghiêu lạnh giọng quát, cười lạnh nói: "Em yên tâm, không quá ba ngày, anh sẽ làm tòa soạn báo này ở trước mặt tất cả giới truyền thông nhận lỗi với em. Còn Lạc Ny Á, anh sẽ khiến cho cô ta hối hận cả đời vì tất cả những việc mình đã làm!" Dám làm tổn thương người phụ nữ của Sở Dực Nghiêu anh, anh nhất định sẽ làm cho cô ta chết không có chỗ chôn!

"Không!" Hà Văn Tĩnh dùng sức đẩy anh ra, vẻ mặt buồn rầu nói: "Dực Nghiêu, em biết rõ anh và ông nội đối với em rất tốt. Nhưng em không thể chỉ bởi vì tham luyến mọi người đối xử tốt với em mà mặt dày tiếp tục lưu lại nơi này, đem lại phiền phức cho mọi người." Cô nhìn về phía Sở Thiệu Thiên vẫn ngồi ở sau bàn làm việc yên lặng không nói, "Ông nội, có lẽ cháu căn bản cũng không có tư cách để gọi ông là ông nội, nhưng hôm nay, xin ông nhất định phải nghe cháu giải thích, Thụy Khải không phải con trai của Dực Nghiêu, thật sự không phải."

"Cháu trước kia căn bản cũng không biết Dực Nghiêu, một buổi tối bảy năm trước, cháu uống rượu say rồi trên đường về nhà gặp phải một người đàn ông trẻ tuổi, cháu không biết đã cùng anh ta xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi cháu tỉnh lại chính là cùng người thanh niên ấy ở trong một chiếc xe, thậm chí ngay cả mặt của anh ta cháu cũng không thấy rõ ràng." Nghe cô nói tới chỗ này, Sở Dực Nghiêu như bị điện giật, anh nhìn cô chằm chằm bộ dáng giống như gặp quỷ, tình tiết chuyện xưa quen thuộc này không phải là chuyện bảy năm trước đã từng xảy ra ở trên người anh sao? Chẳng lẽ Hà Văn Tĩnh là.

Anh cẩn thận quan sát Hà Văn Tĩnh, muốn từ trên người cô tìm được bóng dáng người phụ nữ phách lối bạo lực ban đầu đó, ngày đó thật sự là quá hỗn loạn rồi, giống như cô không có thấy rõ anh, anh cũng tương tự không thấy rõ cô.

Nhưng bây giờ nghe cô nói, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, anh nhớ lại chuyện hoang đường xảy ra bảy năm trước đó, cái đầu cuộn lên xoắn như sợi mì kia, khuôn mặt bôi giống như bảng pha màu, đủ loại màu sắc, miệng nói toàn lời thô tục của cô gái kia Trong lúc vô tình lại cùng hình ảnh của Hà Văn Tĩnh chồng chéo lên nhau.

Hà Văn Tĩnh tiếp tục nói: "Ông nội, xin ông tin tưởng cháu, Thụy Khải thật sự không phải là con trai của Dực Nghiêu, chúng cháu không có tư cách ở lại chỗ này, ông để Dực Nghiêu ly hôn với cháu đi, cháu căn bản là không xứng với anh ấy."

Sở Thiệu Thiên mỉm cười một cái, đang muốn nói gì đó, không ngờ Sở Dực Nghiêu lại kích động tiến lên trước một bước bắt lấy tay Hà Văn Tĩnh, một chút lễ phép anh cũng không

có nói với Sở Thiệu Thiên: "Ông nội, cháu chắc chắn 100% Thụy Khải là con trai của cháu, Văn Tĩnh chỉ là bị tin tức dọa sợ cho nên mới nói láo, cháu cần thời gian nói chuyện với cô ấy một chút!" Anh vừa nói vừa dùng lực kéo Hà Văn Tĩnh chạy ra ngoài, anh nhất định phải cùng cô nói chuyện.

Hà Văn Tĩnh ở trong tay anh không ngừng giãy giụa, "Dục Nghiêu, anh mau buông em ra, anh cứ để cho em đem mọi chuyện nói rõ rang cho ông nội biết."

"Có gì thì trở về phòng lại nói tiếp!" Nói chuyện một chút thôi Sở Dục Nghiêu cũng không cho cô nói, tự mình dắt cô lên lầu, trở về phòng.

"Sở Dục Nghiêu, umh." Vừa vào cửa, Hà Văn Tĩnh liền bị Sở Dục Nghiêu ôm vào trong ngực, hung hăng hôn lên môi cô, nụ hôn của anh không hề từ từ dịu dàng mà vô cùng bá đạo, khiến cô hít thở không thông dưới sự mạnh mẽ của anh. Anh cuồng nhiệt bá đạo khiến cho ý niệm muốn kháng cự của cô chưa kịp dâng lên đã thần phục trước sự kích tình của anh.

Thì ra là chính là cô, thì ra Thụy Khải là con trai ruột của anh, khó trách lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé kia anh đã thích. Tin vui như vậy khiến Sở Dục Nghiêu mừng như điên cái gì cũng không để ý, chỉ muốn hung hăng hôn cô gái này.

Trời đã sáng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa màu trắng rơi vào, khiến cả phòng sáng bừng lên.

Hà Văn Tĩnh mở hai mắt ra, toàn thân không chỗ nào không mệt mỏi, đau nhức nhắc nhở tối ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô xấu hổ vùi mặt vào trong gối không muốn đối mặt sự thật.

Vì không muốn làm Sở Dục Nghiêu mất thể diện, tối ngày hôm qua cô rõ ràng đã quyết định ly hôn với Sở Dục Nghiêu rồi, nhưng là. Trời ạ, hãy để cho cô chết đi, cô không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.

Sau khi làm đà điều thật lâu, cô từ từ nâng mặt từ trên gối đầu lên, thế nhưng ngoài ý muốn lại thấy Sở Dục Nghiêu đã không còn ở bên cạnh cô nữa rồi, sự phát hiện này khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô đang định rời giường, nhưng khi tầm mắt của cô quét qua một bên gối đầu thì đột nhiên mở to mắt quay đầu nhìn lại.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm vào gói đầu của Sở Dực Nghiêu, nơi đó để một chuỗi lắc tay vỏ sò không thể bình thường hơn.

Cô hoảng hốt nắm lấy chuỗi lắc tay vỏ sò đó đưa lên trước mắt quan sát cẩn thận, lắc tay này. Trong nháy mắt, tim của cô đập mạnh giống như gõ trống vậy.

Cửa thư phòng mở ra, Sở Dực Nghiêu từ bên trong đi ra, thấy cô đang ngẩn người trong tay cầm lắc tay vỏ sò thì vội vàng đi tới, nhỏ giọng nói: "Em đã tỉnh rồi."

Hà Văn Tĩnh đem lắc tay vỏ sò đưa lên trước mắt anh, âm thanh hơi có vẻ run rẩy nói: "Cái này. Anh làm sao lại có được?" Sở Dực Nghiêu trầm ngâm một lúc, vẻ mặt phức tạp nhìn cô, trong con người có chút khổ sở chợt lóe lên, nhưng ngay sau đó liền biến mất, khôi phục ánh mắt thâm thúy như cũ,

Anh im lặng, thở dài một cái, tiếng nói khàn khàn: " Một buổi tối bảy năm trước, trong một ngõ hẻm anh đã gặp một cô gái trẻ uống rượu say, anh cùng cô ấy xảy ra quan hệ, chuỗi lắc tay này chính là của cô gái đó để lại ở trong xe của anh." <http://diendanlequydon.com>

Đoạn kí ức khổ sở không muốn nhớ lại này đã bị anh chôn giấu dưới đáy lòng nhiều năm, mỗi lần người nhà hỏi anh đêm đó rốt cuộc đã đi đâu thì anh cũng chỉ dùng lời nói dối lấp liếm cho qua, cũng đem đoạn kinh nghiệm kia làm thành kí ức không muốn nhớ tới, chết cũng không muốn nhắc lại.

Nhưng từ khi biết Hà Văn Tĩnh, sự âm u trong đáy lòng đó đột nhiên được ánh mặt trời soi sáng, chiếm lĩnh, giống như. Kinh nghiệm không vui nhiều năm trước kia hôm nay nói ra, cũng không khiến anh khó chịu như vậy nữa.

Là cái gì đã thay đổi anh? Lòng anh hiểu, rất rõ ràng, tất cả thay đổi này của anh đều là vì cô, cô cho anh sự dũng cảm, để cho anh có thể đối mặt với sự thực, quan trọng hơn là, cô cũng làm cho anh hiểu một người đàn ông phải gánh vác trách nhiệm là như thế nào, để cho anh kiên cường hơn, dám đương đầu với tất cả khó khăn.

"Thì ra là anh." Âm thanh Hà Văn Tĩnh hơi có vẻ run rẩy truyền tới bên tai, trong chớp nhoáng này, cô cảm thấy hơi sức toàn thân giống như bị hút khô, không thể tin nhìn anh, chợt đem lắc tay ném lên mặt anh, cảm xúc kích động quá to.

"Cái tên khốn kiếp này, anh có biết anh đã hại tôi khổ sở như thế nào không?" Sở Dực Nghiêu nghĩ rằng cô đang nghĩ đến kinh nghiệm đáng xấu hổ kia của anh, cho nên anh không nhúc nhích, đứng ở bên giường, rũ mắt xuống, "Thật xin lỗi, thế nhưng khi đó anh cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, anh là bị người ta bỏ thuốc."

"Đáng chết, anh cho rằng một câu thật xin lỗi là có thể bồi thường cho tôi sao? Anh cho rằng anh nói anh bị người ta bỏ thuốc tôi liền tha thứ cho anh sao? Tên cường bạo này, tôi hận anh chết đi được." Hà Văn Tĩnh bất chấp tất cả, nắm lên một cái gối đầu đánh liên tục lên người Sở Dực Nghiêu, nước mắt không có tiền đồ từ hốc mắt chảy ra .

Năm đó, tên ngu ngốc kia làm sao có thể sẽ là anh? Chẳng lẽ đây thật là ông trời muốn đùa giỡn cùng cô sao?

"Văn. Văn Tĩnh, em bình tĩnh một chút!" Cuối cùng Sở Dực Nghiêu cũng cảm thấy có gì đó không đúng vội vàng bắt lấy tay nhỏ bé đang quơ múa của cô, "Em. Vì sao em lại tức giận, chẳng lẽ. Chẳng lẽ là. Cô gái năm đó kia."

Cô hung hăng nhìn anh chằm chằm, sử dụng lực đẩy anh ngồi vào mép giường, "Khốn kiếp, anh còn có mặt mũi hỏi tôi, không ngờ người phá hủy trong sạch của tôi, làm cho cuộc sống của tôi đảo lộn chính là anh, anh có biết bảy năm qua tôi sống như thế nào hay không? Mỗi ngày đều bị người khác xa lánh, khinh thường, mang theo Thụy Khải rất vất vả, khó khăn sống qua ngày. Hơn nữa còn phải liêu mạng đi làm, đáng ghét nhất chính là, tôi chạy đến khách sạn của anh đi làm thì anh. Anh lại chỉ vì tôi lỡ hắt lên người anh vài giọt nước, mà đuổi việc tôi, khiến cho cuộc sống của tôi lâm vào tình cảnh thật đáng thương!" Bây giờ nhớ lại những việc này, cô thật đúng là vừa tức vừa giận lại vừa kinh ngạc, cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Sở Dực Nghiêu trợn to mắt, cẩn thận nghe những lời khiển trách mà cô uất ức nói ra, không sót một chữ. Nghe cứ một câu lại một câu như vậy, tâm cũng theo đó mà hung hăng đau đớn.

Anh đương nhiên có thể tưởng tượng được, cuộc sống của một bà mẹ độc thân mang theo đứa bé đến tột cùng có bao nhiêu khó khăn. Lúc ấy anh không biết tốt xấu chỉ vì nhất thời tùy hứng mà sa thải cô, chỉ là bởi vì khó chịu trong lòng, mà tùy ý ra quyết định.

Nhưng anh không biết, bởi vì sự tùy hứng của anh, lại làm hại cuộc sống của hai mẹ con cô càng thêm hoạn vô đơn chí, đã khó khăn lại càng khó khăn hơn. Nghĩ tới đây, trong tim lại càng thêm đau đớn khó nhin, nhưng càng làm cho anh giật mình hơn, chính là cô gái bảy năm

trước bị anh mạnh mẽ đoạt lấy đó, thế nhưng bây giờ thật sự lại chính là Hà Văn Tĩnh, vợ của anh.

Trời ạ! Đây rốt cuộc là loại duyên phận như thế nào? Chẳng lẽ là ý trời định, muốn anh vào bảy năm trước lấy cái loại phương thức đó gặp cô, trải qua bảy năm, lại an bài cho bọn họ dùng loại phương thức này gặp lại?

Ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô vào trong lòng, anh không chỉ vui mừng mà còn kích động, "Văn Tĩnh, may mắn là em, thật sự, thật may em là cô gái kia. Chính là em, chuyện bảy năm trước kia là anh không đúng, vì thế, anh cũng cảm thấy rất áy náy, biết rõ cô bé kia vô tội, lại không may mắn trở thành vật hy sinh dưới sự kích động của anh, chẳng những làm hại cuộc đời của em bị đảo lộn, sau đó. Còn không có ở bên cạnh em tự mình chăm sóc cho em, quan tâm em, thống khổ nhất, đó là anh không biết đến Thụy Khải, không dõi theo Thụy Khải, chăm sóc con lớn lên." Vừa nghĩ tới đứa bé khả ái kia là máu mủ ruột thịt của mình, anh đã cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Hà Văn Tĩnh bị ôm vào trong ngực anh vừa khóc vừa náo. Sau khi cô nghe được lời nói không mạch lạc của anh, trong lòng có biết bao cảm xúc đan xen.

Nhưng. Nhưng vừa nghĩ tới mình phải chịu khổ vài năm nay, cô vẫn rất tức giận, "Vô duyên vô cớ bị anh làm lớn bụng, chịu nhiều đau khổ như thế cũng không phải là anh...anh nghĩ xem tại sao tôi có thể không tức giận?"

"Thật xin lỗi, đây tất cả đều là sai lầm của anh, em muốn trừng phạt anh thế nào...anh cũng không oán không hời." Hiện tại anh rất vui mừng, rất kích động, coi như Văn Tĩnh lập tức làm thịt anh anh cũng sẽ không phản kháng.

"Em mặc kệ, em sớm đã thề nếu như có thể tìm được người đó liền đem hắn cắt thành tám khúc!" Hà Văn Tĩnh cúi đầu, nảy sinh ác độc, cắn một cái ở trên cánh tay của Sở Dục Nghiêu.

Sở Dục Nghiêu kêu đau một tiếng, cắn răng cố nín lại, Hà Văn Tĩnh cắn một lát, phát hiện chẳng những anh không có như cô mong muốn buông cô ra, thậm chí ngay cả kêu đau cũng không kêu. Cô có chút ngượng ngùng hé miệng bỏ cánh tay của anh ra, khi cô phát hiện trên cánh tay bị cô cắn có dấu răng, lại rỉ ra không ít máu tươi, trong lòng liền cảm thấy hối hận, cũng từ từ an tĩnh lại.

"Anh. Anh không đau sao?" Hỏi xong cô lại cảm thấy mình rất ngu ngốc, anh có

đau hay không liên quan quái gì đến cô? Nhưng. Nhìn đến trên cánh tay đang chảy máu của anh liền hoảng hốt, lòng của cô tự nhiên cũng cảm thấy thật đau.

Sở Dực Nghiêu vẫn ôm cô thật chặt như cũ, âm thanh căng thẳng mà nói: "Nếu như em cảm thấy cần anh, đánh anh, mắng anh có thể giảm bớt mối hận trong lòng em, anh có thể để cho em hành hạ vô điều kiện. Chẳng qua anh chỉ hy vọng em có thể cho anh thêm một cơ hội, để cho anh có thể bồi thường thật tốt cho em." Hà Văn Tĩnh bị anh ôm vào trong ngực, trái tim thoáng qua tia cảm động. Tất cả quá khứ uất ức cùng oán hận, giờ phút này toàn bộ đều biến thành hư không.

Nhưng cô lại quật cường nói: "Em. Em không cần anh bồi thường!" Cô chỉ là muốn anh thật tâm thật ý yêu cô mà thôi.

Mặc dù anh khiến cô vô duyên vô cớ trở thành mẹ đơn thân, hơn nữa còn phải mang theo Thụy Khải chịu biết bao khổ sở, nhưng nhớ lại mọi chuyện trải qua cùng Sở Dực Nghiêu mấy ngày nay, cùng anh chung sống.

Anh dịu dàng, bá đạo, anh săn sóc, quan tâm. Hết thấy tất cả, đều giống như một đoạn phim ngắn không ngừng hiện lên trong đầu cô.

Hận anh sao? Không, cô yêu và lệ thuộc vào anh, còn nhiều hơn cả hận, rất nhiều.

"Nếu không cần anh bồi thường." Anh nhẹ nhàng kéo cô đến trước mặt, ánh mắt nóng rực, thận trọng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến lem luốc hết cả của cô, "Như vậy thì để cho anh yêu em thật nhiều!" Nghe được câu này, Hà Văn Tĩnh đột nhiên giống như một đứa bé khóc to thành tiếng, "Cái người bại hoại này, em chán ghét anh, em chán ghét anh, nhưng mà, em cũng vậy thật rất yêu anh."

Thấy cô rốt cuộc đã trở về như trước, Sở Dực Nghiêu biết cô đã bắt đầu mềm lòng rồi, anh nhẹ nhàng đem cô nhét vào trong ngực của mình, ôm lấy.

"Coi như em hận anh hận đến muốn chết, anh cũng sẽ không buông tay, để cho em không bao giờ chạy thoát, biến mất bên cạnh anh. Đời này em chỉ có thể ở trong lòng anh, làm người phụ nữ của anh, mau chóng đem ý nghĩ ngu ngốc muốn rời khỏi anh trong đầu em xóa bỏ đi, về sau nếu như em còn dám nói với anh hai chữ ly hôn." Anh cúi người, đem miệng tiến tới bên tai của cô, giọng nói tràn đầy mập mờ, nhẹ giọng nói: "Anh sẽ làm cho em ba ngày ba đêm không xuống giường được!" Anh thật đúng là yêu chết cô, dù là uy hiếp cũng chỉ có thể sử dụng đến phương thức này.

Cô tiếp tục vùi mặt vào trong ngực của anh khóc, chỉ có thể dùng nước mắt để diễn tả cảm động của cô, nghe được lời anh nói, tất cả oán giận trong lòng cô cũng đã tan thành mây khói. Cô bây giờ chỉ muốn ôm lấy người đàn ông này thật chặt, hơn nữa còn muốn dựa vào người đàn ông này cả đời.

Cô kiên cường là giả, cô cường hãn là giả, tất cả, tất cả đều là giả. Cô chỉ vì sinh tồn mới phải nguy trang như vậy để bảo vệ chính mình. Cô đã sớm muốn đem tất cả những thứ đó vứt bỏ hết, sau đó làm một cô gái nhỏ nhu thuận trải qua hạnh phúc vui vẻ mỗi ngày.

Hôm nay, nguyện vọng này của cô rốt cuộc có thể thực hiện rồi sao? Núp ở trong ngực anh, khiến cho cô không khỏi cảm thấy một cảm giác an toàn, cũng làm cho cô không khỏi muốn lệ thuộc vào anh, tin tưởng anh.

"Ngoan, đừng khóc, em quên hôm nay là ngày bà làm phẫu thuật sao à, chúng ta phải đến thăm bà trước khi bà vào phòng phẫu thuật, bà nhất định rất muốn gặp em trước khi vào phòng giải phẫu!" Sở Dực Nghiêu nhắc nhở người phụ nữ khóc đến hồ đồ trong ngực mình.

Đột nhiên nhắc đến chuyện này Hà Văn Tĩnh hung ác nhéo cánh tay của anh một cái, nhưng là trên cánh tay của anh bắp thịt được rèn luyện quá bền chắc, vô luận cô dùng sức như thế nào cũng không nhéo tới thịt của anh, chỉ có thể nặng nề, tức giận vỗ cánh tay anh, thút thít nói: "Đều là tại anh đó..., nhất định phải chọn lúc này nói cho em biết chân tướng sự tình."

Anh buồn cười chịu đựng cô tùy hứng, "Được, đều là sai lầm của anh, ngoan, đi tắm, sau đó trang điểm thật xinh đẹp đi thăm bà, nếu không anh nghĩ bà sẽ bị đôi mắt cá vàng của em dọa cho phát sợ."

Chương 9:

Sở Dực Nghiêu mới vừa dừng xe trước cửa bãi đậu xe của bệnh viện, đột nhiên không biết ký giả từ đâu đến, vây quanh bốn phía, đèn flash không ngừng lóe lên, một loạt Microphone hướng về phía Hà Văn Tĩnh vẫn ngồi ở trong xe liên tục hỏi, "Sở phu nhân, xin hỏi đối với bài báo của báo giải trí viết về cô, cô có lời nào muốn nói không?"

"Sở phu nhân, cô thật sự đã từng phạm tội phóng hỏa sao?"

"Sở phu nhân, cô gả cho Sở tiên sinh là vì tiền của anh ấy sao?"

"Sở phu nhân, cô."

Một loạt vấn đề thình lình đưa ra khiến Hà Văn Tĩnh nhú chặt chân mày, tính xấu của cô lập tức muốn phát tác, nhưng Sở Dực Nghiêu đã kịp thời bắt được tay của cô, dùng sức nắm hai cái ý bảo cô nên tỉnh táo lại, cô chỉ có thể cắn giận, ngậm kín miệng không nên đấu cùng bọn chó săn này.

Sở Dực Nghiêu nâng tay trái lên, trên người anh lộ ra quý khí cùng uy nghiêm trời sinh, nhất thời khiến các ký giả ngậm miệng lại.

Sở Dực Nghiêu khẽ mỉm cười, nói: "Các vị, tôi đã nói chuyện với viện trưởng bệnh viện này, bệnh viện sẽ cho tôi mượn phòng họp ở tầng 12 mở cuộc họp báo. Xin các vị đi trước giành chỗ, mười giờ họp báo sẽ bắt đầu, đến lúc đó, vô luận các vị có vấn đề gì muốn hỏi, tôi nhất định sẽ giải đáp!"

Sở Thiệu Thiên chính là ông chủ lớn đứng phía sau bệnh viện này, anh là ông chủ nhỏ muốn mượn căn phòng hội nghị dĩ nhiên là viện trưởng vui lòng dâng hiến.

Một đám ký giả sau khi liếc mắt nhìn nhau, có người nói: "Sở tiên sinh, anh cũng không nên gạt chúng tôi nha."

Sắc mặt Sở Dực Nghiêu trầm xuống, tức giận khiến cho đám người xung quanh cảm thấy một loại cảm giác mãnh liệt đè ép, "Nếu có người không tin Sở Dực Nghiêu tôi nói, vậy thì cứ lập tức rời đi thôi, về sau không cần xuất hiện trước mắt tôi nữa, nếu không, tôi sẽ khiến

cho người đó không thể đặt chân lên đất Đài Loan nữa, Sở Dực Nghiêu tôi đã nói được là làm được!" Không có bất kỳ một người nào dám do dự nữa, cùng nhau chen chúc xông về cửa chính bệnh viện.

Hà Văn Tĩnh lẳng lẳng nhìn Sở Dực Nghiêu, cô chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này của anh, anh như vậy mang đến cho cô một loại cảm giác rất yên tâm. Giống như, vô luận phía trước có bao nhiêu chông gai, đều có anh giúp cô dẹp đường.

Anh thu lại tức giận trên người, nhìn cô dịu dàng cười một tiếng, "Xuống xe đi, chúng ta đi thăm bà trước."

"Tốt!" Cô mỉm cười, nghe lời cởi dây an toàn ra xuống xe, cùng anh đi vào bệnh viện, từ đầu tới cuối cũng không có hoài nghi anh, cô tin chắc, anh nhất định sẽ làm cho cô hạnh phúc.

Thời gian chớp mắt trôi qua, bà được đưa vào phòng giải phẫu, thời gian Sở Dực Nghiêu cam kết mở hộp báo cũng đã đến.

Trước cửa phòng mổ, Sở Dực Nghiêu bắt lấy tay Hà Văn Tĩnh, đưa lên môi khẽ hôn, trong lòng thâm thúy tối tăm phát ra nụ cười làm cho cô an tâm.

"Lát nữa, vô luận những ký giả kia nói cái gì em đều không nên trả lời, vô luận anh nói cái gì, em cũng không cần phải nói, tất cả mọi chuyện cứ giao cho anh, để anh ứng phó, em chỉ cần ngồi ở bên cạnh anh là tốt rồi."

Cô nặng nề gật đầu, lần đầu tiên quyết định làm một cô gái ngoan ngoãn nghe lời, có người có thể để cho cô dựa vào, cảm giác thật sự tốt vô cùng.

Hai người đi thang máy lên tới tầng mười hai của bệnh viện, sai bước đi vào trong phòng họp, viện trưởng cùng bí thư của ông, còn có mấy người bảo vệ mặc tây trang đen đã sớm đứng đây đợi anh đi lên, anh chỉ là lên tiếng nhân nhật chào viện trưởng, sau đó đi vào phòng họp trước mặt.

Thấy hai người đi vào, những ký giả kia lập tức đánh trống reo hò , "Sở phu nhân, xin hỏi." Nhưng, mới vừa có một ký giả ngẩng đầu lên đặt câu hỏi thì Sở Dực Nghiêu đã cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo, ký giả kia chỉ có thể ngượng ngùng nuốt ngụm nước miếng, không dám nói chuyện nữa.

Sở Dực Nghiêu cầm lên một chai nước suối đặt ở trên bàn hội nghị, mở nắp đưa cho Hà Văn Tĩnh, " Uống miếng nước, em này giờ vẫn luôn ho khan."

Bởi vì buổi sáng cô khóc quá lâu, giọng nói đã khàn khàn, từ lúc ra cửa cũng có chút ho khan nhẹ, nhưng cô không ngờ anh lại chú ý tỉ mỉ đến thế, không nhìn được, cô đem ánh mắt yêu say đắm nhìn qua khuôn mặt anh.

Sở Dực Nghiêu cho cô một cái mỉm cười, sau đó dùng tầm mắt lạnh lùng quét một vòng những con ruồi ngòi ở phía dưới kia, không đúng, là các ký giả, nụ cười thản nhiên hiện lên trên khuôn mặt anh.

Anh nháy mắt với thư ký bên cạnh, vị thư ký xinh đẹp nữ lệ lập tức nhận được tín hiệu mệnh lệnh lập tức tiến lên phía trước nói: "Các vị, buổi họp báo bây giờ bắt đầu, hi vọng các vị có thể từ từ đặt câu hỏi, tôi sẽ nhớ kỹ, chờ một chút tập trung lại cho Sở tiên sinh trả lời."

Tiếp đó, một đám các ký giả giống như một đàn chó điên liên tục sủa, lần lượt đặt vấn đề hỏi.

"Sở phu nhân, xin hỏi đối với bài báo của báo giải trí cô có gì muốn phản bác không?"

"Sở phu nhân, cô thật sự đã từng phạm tội phóng hỏa sao?"

"Sở phu nhân, cô gả cho Sở tiên sinh là vì tiền của anh ấy sao?"

"Sở phu nhân, cô thật sự đã ở trong trại cải tạo bốn năm sao?"

"Sở phu nhân, cô xác định con của cô là của Sở tiên sinh sao?"

"Sở phu nhân, cô đối với việc phóng hỏa nhà viện trưởng cô nhi viện năm đó có cảm nhận gì?"

Thời gian dài giống như qua một thế kỷ, các ký giả rốt cuộc cũng sức cùng lực kiệt hỏi xong toàn bộ những vấn đề muốn hỏi .

Cô thư ký xinh đẹp mê người đem một xấp giấy thật dày đặt trước mặt Sở Dực Nghiêu,

Sở Dực Nghiêu thờ ơ từ từ lật xem những câu hỏi kia, đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng một nữ ký giả đeo kính mắt, tóc ngắn, "Vị ký giả này đã kết hôn rồi sao?"

"Ách." Nữ ký giả bị điểm danh rõ ràng rất sửng sò, nhưng ngay sau đó gật đầu một cái, "Tôi đã lập gia đình!"

"Như vậy. Cô đã có con sao?"

"Tôi có một đứa con gái ba tuổi!" Mặc dù không biết tại sao Sở Dực Nghiêu muốn hỏi cô cái vấn đề này, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn mà trả lời.

Sở Dực Nghiêu ưu nhã câu động khéo môi, lộ ra nụ cười, "Cô xác định con của cô là của chồng cô sao?"

"Dĩ nhiên!" Nữ ký giả đột nhiên mặt đỏ tới mang tai , vừa rồi chính là cô muốn hỏi con trai Hà Văn Tĩnh có phải con của Sở Dực Nghiêu hay không.

"Rất tốt!" Sở Dực Nghiêu hài lòng gật đầu một cái, "Giống như cô xác định con của cô là của chồng cô, tôi cũng giống cô xác định đứa bé là con của tôi!"

Tầm mắt xoay chuyển, anh tiếp tục nhìn về phía một người đàn ông trung niên để đầu cúi gằm, "Vị tiên sinh này, xin hỏi ông đã kết hôn rồi sao?"

"Ách." Người đàn ông trung niên đó mặc dù cảm thấy chuyện không ổn, nhưng mà vẫn gật đầu một cái, "Đúng vậy!"

Sở Dực Nghiêu cười to, lộ ra hàm răng trắng đều đẹp đẽ, "Ông có bất lực không? Mỗi tháng cùng phu nhân sinh hoạt tình dục mấy lần? Mỗi lần cùng phu nhân sinh hoạt tình dục có thể làm cho phu nhân đạt tới cao triều hay không? Mỗi một lần cùng phu nhân ân ái phu nhân có phải xử nữ hay không? Trước khi kết hôn cùng phu nhân ông đã cùng mấy người phụ nữ lên giường?"

Sắc mặt người đó đỏ trướng giống như heo, lúng túng ngồi ở đó, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, Sở Dực Nghiêu đem nguyên câu hỏi ông ta vừa hỏi ném trả lại.

Sở Dực Nghiêu lại đem tầm mắt bắn tới một nữ ký giả trẻ tuổi mặc áo đầm màu trắng,

"Vị tiểu thư này dung mạo rất xinh đẹp, nhất định là có không thiếu đàn ông theo đuổi chứ?"

Nữ ký giả trẻ tuổi lộ ra mỉm cười tự tin, "Cảm ơn Sở tiên sinh đã khích lệ!"

Sở Dực Nghiêu cười híp mắt nói: " Cô gái xinh đẹp giống như cô, có phải đã cùng vô số đàn ông lên giường rồi hay không hả? Có ngoài ý muốn trúng thưởng hay không?"

Nữ ký giả trẻ tuổi giận tái mặt, mồm miệng lạnh lợi nói: "Sở tiên sinh, mời suy nghĩ kỹ càng, hôm nay anh mới là người bị phỏng vấn, người xem cùng độc giả có quyền biết rõ mọi việc, xin anh không nên nói sang chuyện khác trốn tránh vấn đề của mọi người!"

"Quyền biết sự thật đúng không, đã như vậy, hiện tại tôi có thể mua công ty chỗ các vị đang ngồi ở đây làm việc, sau đó sẽ đặc biệt thăm hỏi các vị đang ngồi ở đây, đến lúc đó, các người sẽ biến thành người được phỏng vấn, người xem cùng độc giả giống các người có quyền biết sự thật, các người giống nhau có nghĩa vụ trả lời câu hỏi tôi nêu ra!"

Nữ ký giả trẻ tuổi không chịu nhận thua, vẫn quật cường như cũ cùng Sở Dực Nghiêu đối chọi gay gắt, "Nhưng bây giờ anh còn chưa có mua Đài truyền hình của tôi, cho nên anh có nghĩa vụ trả lời vấn đề của tôi!"

"Cô là người của đài truyền hình nào?"

Nữ ký giả trẻ tuổi nhắm mắt nói: " Đài truyền hình Trung Sinh!"

Sở Dực Nghiêu ngoắc ngoắc ngón tay, thư ký tiểu thư ngay lập tức hiểu ý tiến lên, "Sở tiên sinh, ngài có cái gì phân phó!"

"Lập tức gọi điện thoại cho giám đốc đài truyền hình, nói cho ông ta biết tôi muốn ông ấy biết trong vòng một canh giờ đem 51% cổ phần Đài truyền hình chuyển sang cho tôi, đồng thời, tìm một đoàn, 24 cô gái phỏng vấn cô phóng viên này!"

Ra lệnh xong, Sở Dực Nghiêu lãnh khốc vô tình khiến cho các ký giả đang ngồi đây lập tức câm như hến, không có một người dám nói chuyện, bao gồm cả nữ ký giả trẻ tuổi kia.

Mà thư ký của Sở Dực Nghiêu sau khi nhận được lệnh của Sở Dực Nghiêu thì nháy mắt ra hiệu với những người bảo vệ áo đen bên cạnh, hai vệ sĩ đi lên trước nhắc nữ ký giả trẻ tuổi đó lên, đưa cô ta ra cửa, sau đó nữ thư ký cầm điện thoại di động đi về phía ngoài cửa, tự

mình đi thực hiện mệnh lệnh của Sở Dực Nghiêu .

Sở Dực Nghiêu cầm tập giấy dày viết câu hỏi lên, lạnh lùng vô tình giơ tay vút xuống trên đỉnh đầu các ký giả, giấy bay phát phới trên không trung, chậm rãi rơi xuống đất, giống như bông tuyết mùa đông vô tình nhất, quất vào mặt mũi của các vị ký giả.

Hà Văn Tĩnh nghe lời ngồi ở một bên không nói lời nào, mắt rung rung nhìn đường cong gò má đẹp đẽ của Sở Dực Nghiêu, cô biết, anh không tiếc trước mặt công chúng vút bỏ hình ảnh ưu nhã của mình, tình nguyện làm người ác cũng chính là vì cô, người đàn ông như vậy khiến cho cô không cách nào không cảm động.

Thật may là, bảy năm trước, cô gặp được anh, nếu không, cô sẽ không thể có được niềm hạnh phúc như vậy, được người quý trọng bảo vệ, cảm giác thật an tâm. Thật hạnh phúc!

Sở Dực Nghiêu biến sắc, trầm giọng nói: "Tôi tuyên bố, buổi họp báo lần nữa bắt đầu, lần này, tôi hi vọng mọi người hỏi các câu hỏi tương đối giống câu hỏi cho người một chút!" Không có một câu uy hiếp, lại khiến người khác có cảm giác bị uy hiếp.

Sau một hồi yên tĩnh, có người cẩn thận từng li từng tí bắt đầu đặt câu hỏi.

"Xin hỏi, Sở phu nhân cùng Sở tiên sinh là ở thời điểm nào, địa điểm nào, như thế nào lại quen biết nhau?" Nghe câu hỏi này, Sở Dực Nghiêu sắc mặt hơi đổi, hài lòng gật đầu một cái.

Tiếp đó, lại có người hỏi: "Xin hỏi, Sở tiên sinh cùng Sở phu nhân tại sao khi đứa bé đã 7 tuổi mới quyết định kết hôn?"

"Xin hỏi, ở trong mắt Sở tiên sinh, Sở phu nhân có những ưu điểm gì?"

Sở Dực Nghiêu lộ ra nụ cười ưu nhã yếu ớt trước sau như một, vẫy tay xuống, ý bảo các ký giả không nên nhắc lại câu hỏi, bên trong phòng họp lập tức lâm vào yên tĩnh, anh ho nhẹ, hắng giọng một cái, thả tay xuống, ở dưới mặt bàn cầm tay Hà Văn Tĩnh, tay của cô có chút lạnh lẽo, nhưng mà không sao, anh sẽ đem lại ấm áp cho nó, ủ ấm nó.

"Nếu các vị đối với chuyện giữa tôi và vợ tôi cảm thấy hứng thú như vậy, vậy thì hôm nay tại chỗ này, tôi sẽ đem chuyện của chúng tôi tất cả tất cả đều nói cho các vị, chỉ là tôi hi

vọng, qua hôm nay, không cho phép bất kì người nào quấy rầy vợ tôi, nếu như các người có vấn đề gì muốn hỏi, về sau trực tiếp có thể tới hỏi tôi."

Sở Dực Nghiêu ánh mắt sắc bén như dao quét qua toàn bộ kí giả bên dưới, sau đó Sở Dực Nghiêu bắt đầu nói: "Đầu tiên, tôi muốn nói cho các vị biết về thân thế của vợ tôi, cô ấy là một cô nhi không cha không mẹ, trước khi mười bốn tuổi vẫn luôn ở trong cô nhi viện, nhưng mà cô nhi viện này sau lưng lại dùng mảnh khóc buồn bán nội tạng người và thiếu nữ. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). . . ." Lời của anh nhất thời làm nổi lên sóng to gió lớn trong đám ký giả, mỗi người đều nắm bút liều mạng cúi đầu ở bản ghi chép ghi chép tất cả những gì anh nói.

"Các cô nhi trong cô nhi viện kia vì để tránh vận mệnh bi thảm đến với mình, mới có thể bí quá hoá liều mà đốt lửa. Các vị, xin thử nghĩ xem, nếu như đổi lại là chính các vị, các vị sẽ làm ra chuyện gì? Bởi vì chuyện này mà vợ tôi phải vào trại cải tạo, cũng ở trong đó bốn năm, đây là sự thật, tôi tuyệt đối sẽ không phủ nhận."

"Nhưng mà các vị, mời các vị lại dùng đầu của mình suy nghĩ một chút, lúc ấy, cô ấy không biết tôi cũng như không biết mọi người đang ngồi đây. Một cô bé không có người nhà, trừ trại cải tạo, cô ấy còn có thể ở đâu? Là ở trong nhà các vị hay là ở trong nhà của tôi sao?"

Giọng nói chất vấn mãnh liệt khiến cho mỗi người ở đây cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh. Anh thật sự rất tức giận, vừa nghĩ tới anh không thể biết cô sớm một chút, cứu thoát cô khỏi trong cuộc sống sợ hãi đó.

Rốt cuộc cũng có ký giả lấy hết dũng khí nói, "Xin hỏi, Sở tiên sinh, anh lấy cái gì để chứng minh chuyện anh nói là thật?"

"Sở Dực Nghiêu tôi sẽ không nói lời vô căn cứ, nếu như anh muốn chứng cứ, hôm nay sau khi họp báo kết thúc có thể tìm thư ký của tôi lấy!"

Sở Dực Nghiêu nói ngắn gọn gặt hấn ta sang bên, tiếp tục nói: " Sau khi ra ra khỏi trại cải tạo cô ấy tìm một công việc ở quán rượu đi làm, mà bảy năm trước, chính tại trong quán rượu kia tôi gặp được cô ấy đang làm phục vụ!"

Hả? Hà Văn Tĩnh tăng thêm một chút kinh ngạc, vẫn nhìn vào trong ánh mắt của anh, anh đang nói láo? Sở Dực Nghiêu phát hiện cô kinh ngạc, nắm tay của cô khẽ tang thêm lực, ý bảo cô không được tỏ vẻ kinh ngạc. Cô ngoan ngoãn thu hồi tất cả vẻ mặt trên mặt, rất lâu, thật sự mặt của cô trông rất ngu ngốc, nhưng cô tuyệt đối không phải là một đứa ngốc.

"Cũng từ lúc đó, chúng tôi kết giao, nhưng thời gian cũng không lâu lắm, giữa hai chúng tôi lại xảy ra một việc ngoài ý muốn. Thiên kim tập đoàn Lạc thị Lạc Ny Á theo đuổi tôi thất bại nên bỏ thuốc hạ dược tôi, cố gắng muốn cùng tôi xảy ra quan hệ."

Tin tức đáng kinh sợ này khiến tất cả ký giả đều điên cuồng, mỗi người bọn họ đều tập trung tinh thần chờ Sở Dực Nghiêu đưa ra tin tức đáng kinh ngạc hơn, không có một người nào dám xen vào lời nói của anh.

" Sau khi tôi phát hiện ra quỷ kế của Lạc Ny Á, dựa vào ý chí của mình, tôi chạy thoát, sau đó tôi đi tìm vợ của tôi, chuyện về sau không cần tôi nói, chắc mọi người có thể tưởng tượng được đi?" Sở Dực Nghiêu thờ ơ cười một tiếng, không khí trong phòng họp lập tức hòa hoãn xuống.

Lạc Ny Á, anh thề nếu như không ác độc trả thù cô ta thì anh sẽ đổi họ thành họ cô ta! Chuyện anh làm bây giờ mới chỉ là khởi đầu bão táp mà thôi, vẫn còn chưa thật sự trả thù Lạc Ny Á kia đâu!

"Tiếp đó, vợ tôi phát hiện cô ấy mang thai, lúc đó tôi muốn cùng cô ấy kết hôn, nhưng bởi vì tự ti mà cô ấy rời xa tôi. Chính là vợ sẽ xuất hiện cục diện như ngày hôm nay. Bảy năm qua, vợ tôi một mình nuôi con, cuộc sống rất khổ cực, nhưng vô luận khổ cực như thế nào cô ấy cũng không nghĩ tới việc tìm tôi để cho tôi giúp đỡ cô, bởi vì cô ấy sợ người khác sẽ hiểu lầm cô ấy ham tiền của tôi. Tôi và vợ tôi thật không dễ dàng mới có thể ở chung một chỗ. Tôi hi vọng mọi người có thể giơ cao đánh khẽ, để cho chúng tôi có thể trải qua một cuộc sống yên bình."

Phía dưới lại có người hỏi tiếp: "Sở tiên sinh, nếu Sở phu nhân những năm này vẫn luôn không chịu gả cho anh, vậy lần này tại sao cô ấy lại muốn gả cho anh?"

Sở Dực Nghiêu lập tức nhìn đối phương nở nụ cười, "Vị phóng viên này hỏi rất đúng, vấn đề này tôi nhất định sẽ trả lời mọi người. Vợ tôi những năm này vẫn luôn chăm sóc một bà lão cơ khổ không chỗ nương tựa. Trước đây không lâu, bà lại phát hiện bị bệnh tim rất nguy hiểm, cần làm giải phẫu, mà phí giải phẫu đúng thật là cực kỳ kinh người, cần rất nhiều tiền."

"Cô ấy thật sự không thể gánh được, vì thế nên cô ấy chỉ có thể vứt bỏ tự ái của mình tới tìm tôi giúp một tay. Tôi nhân cơ hội này dùng kết hôn uy hiếp cô, cùng cô nói rõ trừ khi cô ấy chịu gả cho tôi, nếu không tôi sẽ không giúp. Cô ấy mới bất đắc dĩ đồng ý lời cầu hôn

của tôi. Nếu như mọi người không tin, viện trưởng bệnh viện này bây giờ cũng có mặt ở đây, mọi người có thể hỏi chuyện gì đã xảy ra, cũng có thể đi hỏi tất cả nhân viên làm việc tại bệnh viện này, cũng có thể đi hỏi các bệnh nhân đã ở cùng phòng bệnh với bà cụ, hỏi xem tôi nói có đúng không. Hiện tại, bà đang ở trong phòng giải phẫu của bệnh viện làm phẫu thuật."

Nói tới đây, anh kéo tay Hà Văn Tĩnh, từ chỗ ngồi đứng lên, thân thiết ôm vòng eo mảnh khảnh của Hà Văn Tĩnh, hạnh phúc cười nói, "Những gì tôi vừa nói, chính là câu trả lời cho các câu hỏi mà hôm nay mọi người đã đặt ra. Tôi hi vọng các vị có thể thông cảm cho vợ tôi, không cần tin lời đồn từ người khác. Sở Dục Nghiêu tôi chân thành cảm tạ các vị!"

Anh khom người chào thật sâu trước các ký giả, sau đó ngẩng đầu lên cất cao giọng nói: "Thư ký Tiền, sắp xếp bữa trưa hôm nay cho các vị ký giả đang ngồi đây đến khách sạn Đông Phương của chúng ta, mở một bữa tiệc. Các vị, vợ chồng chúng tôi còn phải đến phòng giải phẫu chờ ca phẫu thuật kết thúc, không thể theo các vị. Bởi vì bà cần phẫu thuật tim, nên không thể tiếp đãi, cho nên tôi hi vọng các vị có thể đợi sau khi bà khỏi hẳn hãy trở lại phỏng vấn bà. Cảm tạ các vị phối hợp, tạm biệt!" Nói xong, anh ôm Hà Văn Tĩnh rời khỏi phòng họp.

Bởi vì Trương Mặc đã nói bà phẫu thuật ít nhất cần tám tiếng, cho nên Sở Dục Nghiêu trước tiên đưa Hà Văn Tĩnh về phòng bệnh của bà.

Dọc theo đường đi, Hà Văn Tĩnh đều trầm mặc không nói, nhưng mới vừa bước vào phòng bệnh, cô liền nói một câu: "Anh nói láo!"

Sở Dục Nghiêu gật đầu một cái, thẳng thắn thừa nhận: "Không sai, anh chính là nói láo!"

Hà Văn Tĩnh vẫn luôn không tỏ vẻ gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng đột nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, nhào vào trong ngực anh, đôi tay ôm lấy thật chặt lấy hông anh, vùi mặt trong lồng ngực anh, âm thanh mang theo một chút nghẹn ngào, "Đáng chết, em yêu chết lời nói dối của anh!"

Người đàn ông này vì cô mà suy nghĩ từng lời nói dối tốt cho cô, anh làm sao có thể không làm cho cô cảm động?

Sở Dục Nghiêu khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, cười hỏi: "Em chỉ yêu lời nói dối của anh thôi sao?"

"Em còn yêu anh, thật yêu thật yêu, yêu đến lòng của em cũng thật đau, yêu đến nỗi nếu như tương lai có một ngày anh đuổi em, muốn em rời khỏi anh em nhất định sẽ không đi. Yêu đến suốt đời suốt kiếp sẽ chỉ yêu anh, cho đến ngày em chết em mới có thể rời khỏi anh!" Cô không ngượng ngùng chút nào biểu lộ tình yêu của cô với anh.

"Chờ bà xuất viện, chúng ta đưa bà về nhà nhé!"

Cô ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn anh, dang hai tay ôm lấy cổ anh, nhón chân lên, then thùng in môi mình lên môi anh. Cô thương anh, thật sự rất yêu rất yêu, đời này, nhất định cô sẽ không thể nào rời khỏi anh.

Hai tháng sau.

"Thím Trương, những thứ đồ này cháu cảm là được rồi!" Hà Văn Tĩnh từ trên xe bước xuống, cùng thím Trương giành nhau cầm đồ đã mua ra khỏi xe.

"Không cần, cô chủ, cô không cần luôn giành việc với tôi có được hay không, sẽ hại tôi không có việc để làm!" Thím Trương thua Hà Văn Tĩnh, hai tay không đi theo sau lưng Hà Văn Tĩnh, không nhịn được kêu ca.

"Không sao đâu ạ, chỉ là đi dạo phố thật sự rất mệt mỏi, cháu thật sự không biết tại sao có nhiều người có thể thích đi dạo phố như vậy." Hôm nay thím Trương không biết nhớ tới cái gì, ăn xong cơm tối nhất định kéo cô đi ra ngoài dạo chợ đêm, đi dạo một lúc thế nhưng lại đi đến chín giờ tối.

"Cứ quen rồi sẽ thấy rất tốt. Cô chủ, tôi về phòng tắm trước, cô cũng đi tắm rồi nghỉ ngơi đi!" Thím Trương vừa nói vừa đi tới cửa phòng mình.

"Vâng, tạm biệt thím Trương!" Hà Văn Tĩnh vừa nói vừa đi tới cầu thang, trở về phòng, cô giơ tay lên ấn xuống công tắc điện, nhưng kỳ quái là đèn điện không sáng, cô khẽ than một câu: "Không phải chứ, đèn hỏng à!"

Cô không nghĩ nhiều, sờ soạng trong bóng tối đi tới bên giường, cầm tất cả túi trong tay đều vứt xuống, sờ sờ đi đến bên tủ treo quần áo lấy ra một cái áo choàng tắm, sau đó đi về phía phòng tắm.

Thật may là, đèn phòng tắm không hỏng. Cô thoải mái tắm nước nóng, mặc áo choàng

tắm đi ra, đang định đi xuống lầu tìm thím Trương lấy bóng đèn để đổi thì trong phòng đột nhiên sáng choang.

Ánh đèn thành linh bật lên khiến cô giật mình, vội vàng híp mắt lại.

"Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ,."
Sau bài hát chúc sinh nhật vui vẻ, Hà Văn Tĩnh sững sờ nhìn tất cả mọi thứ đột nhiên xuất hiện trước mắt, Sở Dục Nghiêu đẩy một xe thức ăn từ ngoài cửa đi tới, trên xe thức ăn là một cái bánh kem lớn xinh đẹp, bên trên bánh ngọt còn cắm hai cây nến đang cháy, một cây là hai, một cây khác là bảy, hợp lại cùng nhau chính là 27.

Theo sau anh là Sở Thiệu Thiên, Sở Thụy Khải, bà còn có thím Trương, mỗi người đều nở nụ cười, vừa vỗ tay vừa hát bài hát chúc sinh nhật vui vẻ.

"Mẹ, sinh nhật vui vẻ!" Sở Thụy Khải như phi thân vọt vào trong ngực của cô, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn cô nở nụ cười khả ái.

Một loại cảm giác chua xót chưa bao giờ có xông lên hốc mắt cô, nước mắt không tự chủ được liền rơi xuống đất, từ khi có trí nhớ đến giờ, cô chưa từng có mừng sinh nhật, cho tới bây giờ cô cũng không biết sinh nhật có cảm giác gì.

Sở Dục Nghiêu đẩy xe thức ăn đến giữa phòng, sau đó đi tới, đem Thụy Khải đẩy đến sau lưng cô, khẽ hôn lên trán của cô, nhìn cô mỉm cười mê người, "Bà xã, sinh nhật vui vẻ!"

"Dục Nghiêu, em." Hà Văn Tĩnh vừa định nói gì đó, âm thanh liền bị Sở Dục Nghiêu cắt đứt, anh giơ ngón trỏ tay phải lên đặt lên môi, "Hừ. Không cần nói, nhắm mắt lại cầu nguyện, sau đó thổi nến!"

"Đúng, mẹ thổi nến, thổi nến xong có thể ăn bánh kem!" Thụy Khải ở một bên đánh trống reo hò.

Mặc dù sống cùng ba bé thường xuyên có thể ăn bánh ngọt, nhưng bé chưa từng ăn bánh sinh nhật của mẹ, cho nên, bé nghĩ ăn thử xem bánh sinh nhật của mẹ có phải đặc biệt ngon hay không.

Hà Văn Tĩnh nhắm hai mắt hàm chứa nước mắt lại, lặng lẽ xin một nguyện vọng sau đó mở mắt ra, hít một hơi thổi tắt cây nến.

Thím Trương đi tới, đem hộp châu báu tinh mỹ ôm trong ngực nhét vào trong tay Hà Văn Tĩnh, "Cô chủ, ông chủ nói cô gả vào nhà thời gian gấp rút, không thể chuẩn bị cho cô sính lễ gì, những thứ này đều là những thứ bà chủ thích nhất khi còn sống để lại, về sau liền giao cho cô!"

Gì Văn Tĩnh khó hiểu mở hộp ra, khi thấy đồ trang sức bên trong đều là châu báu giá trị xa xỉ không khỏi hít vào một hơi, vội vàng đem cái hộp đưa đến trước mặt Sở Thiệu Thiên, sợ hãi nói: "Ông nội, những thứ này không được, thứ quý trọng như thế, cháu không thể nhận được!"

Sở Thiệu Thiên cau mặt nói: "Nếu như cháu ngại mấy thứ này cũ có thể trực tiếp nói ra với ông, ông có thể đi mua đồ mới cho cháu, không nên dùng phương thức như thế này để từ chối!"

"Ông nội." Hà Văn Tĩnh dờ khóc dờ cười, người ông này, mỗi lần muốn tặng đồ cũng sẽ lấy cớ này để buộc cô nhận lấy.

Sở Thiệu Thiên đem tầm mắt chuyển đến trên người Sở Dực Nghiêu, "Dực Nghiêu, ông đã đưa quà tặng cho Văn Tĩnh, còn cháu, cháu chuẩn bị quà tặng gì cho nó?"

Sở Dực Nghiêu khẽ mỉm cười, đi tới sau lưng Văn Tĩnh, từ sau lưng ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: "Ngoan, nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận quà tặng của anh!"

Hà Văn Tĩnh nhận thấy quà tặng không được phép trả lại, chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong chốc lát, cô cảm thấy trên cổ chợt lạnh, mở hai mắt ra, không dám tin cúi đầu nhìn sợi dây chuyền sáng long lanh rủ xuống trước ngực, đây không phải là sợi dây chuyền Sở Dực Nghiêu mua ở Hawaii trị giá 27 vạn Đô-la kia sao?

Chẳng lẽ, anh mua nó là để tặng cho cô sao? Sở Dực Nghiêu ở bên tai cô xấu xa nói: "Để cho em thất vọng rồi, anh vẫn không muốn đem sợi dây chuyền này đổi thành tiền mặt cho em!"

Hà Văn Tĩnh bỗng dưng xoay người, nhìn người đàn ông cô yêu, âm thanh ghen ngào mà nói: "Về sau, em cũng sẽ không muốn anh đem quà tặng đổi thành tiền mặt cho em!"

Anh đưa cho cô quà tặng là bày tỏ tâm ý của anh, những thứ tục khí như tiền bạc kia như

thế nào có thể so sánh được.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Sở Dục Nghiêu hôn lên môi cô. Người mà anh yêu say đắm cả đời chỉ có cô. Mà anh cả đời cũng sẽ không hối hận.

TOÀN VĂN HOÀN